

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

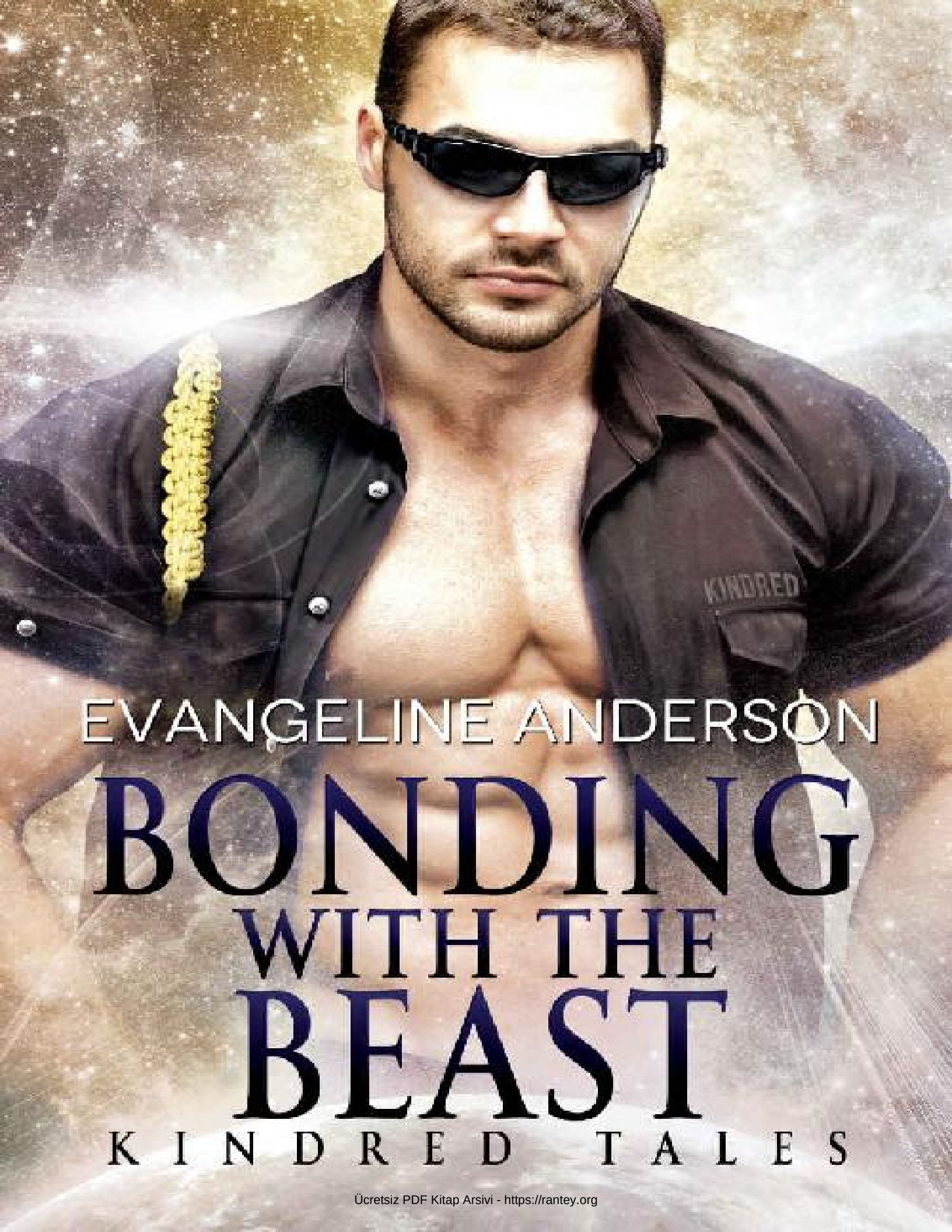
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



KINDRED

EVANGELINE ANDERSON

BONDING WITH THE BEAST

K I N D R E D T A L E S



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Canavarla Bağ Kurmak

Bir Kindred Tales Romanı

Evangeline Anderson

OceanofPDF.com

Canavarla Bağ Kurmak Evangeline
Anderson

YAYINLAYAN
Evangeline Anderson Kitapları Telif
Hakkı© 2017 by Evangeline Anderson

E-kitap Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, seçtiğiniz e-kitap satıcısına geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.



***Yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak
[BURAYA](#) tıklayarak haber bültenime
katılabilirsiniz.***

**Yazarın Uyarısı - burada biraz sert seks var (Canavarla Bağ Kurmak adlı bir kitapta ne bekliyorsunuz, değil mi? ;) Kimsenin üzülmelerini istemiyorum, bu yüzden sizi şimdiden uyarıyorum.*

Sevgiler ve Mutlu Okumalar! Evangeline

**Yazarın Notu:*

Canavarla Bağ Kurma fikri, birçoğunuzun bekar bir anne olan bir kadın kahraman için gönderdiği istekten geldi. Sık sık en iyi fikirlerimi okuyucularımdan aldığımı söylerim, bu yüzden bunun için size teşekkür ediyorum ve bunu isteyenler için umarım beğenirsiniz. Canavarla Bağ Kurmak bir Kindred novellasıdır, tam uzunlukta bir roman değildir, ancak kendi hikayesini anlatmanın yanı sıra, bu Temmuz ayında çıkmasını umduğum Kindred 20'nin Gelinleri Surrendered'ı da hazırlıyor.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Sonsöz](#)

[Puma Yemi Bölüm 1](#)

[Also by Evangeline Anderson Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Bülten Kaydı](#) .

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

"Sana söylüyorum, Hail, korkacak hiçbir şeyin yok. Hayır yok, hayır ."
Karanlık Türlerin ana dünyası olan Z4'te yaşadığı dönemde Hail'in doktoru olan Tolleg cerrahı Yipper ona ciddiyetle baktı. "Duygu damperinin tamamen ayarlanabilir olduğunu biliyorum - kendini açmana ve daha fazlasını hissetmene izin vermelisin. Evet yapmalısın, evet yapmalısın."

"İlginiz için teşekkür ederim." Kısa süre önce Ana Gemi'ye göç etmiş olan Hail sertçe başını salladı. "Ve eğer DNA'mı kendiniz karıştırmış bunu kabul etmeye daha meyilli olurdum. Ama..."

"Ama yapmadım. Hayır yapmadım, hayır yapmadım." Yipper başını üzgün bir şekilde salladı, uzun, tüylü kulakları başının etrafında sallanıyordu.

Hail'in şu anda ikamet ettiği Ana Gemi'deki pek çok kişi Tolleg cerrahının av köpeği ile babun arası bir şeye benzediğini söylüyordu - kürklü ve iri gözlü iki Dünya memelisi. Hail her ikisinin de resimlerini görmüştü ve benzerliğin önemsiz olmadığını kabul etmek zorundaydı. Ama Yipper onun için sadece güvenilir bir tıp uzmanıydı -her ne kadar Hail'in bu özel konuda tavsiyesini alacak kadar güvenilir olmasa da.

"DNA'm bir başkası tarafından karıştırıldı," diye hatırlattı küçük Tolleg'e. "Maksimum saldırganlığa sahip savaşçılar ararken Süreklilik'ten gelen emirler doğrultusunda. Benim birimim ayarlanabilir amortisörlere sahip tek birlikti - özellikle de durum gerektirdiğinde çıldırmış bir öfkeyle savaşabilmemiz için."

Sorunu da burada yatıyordu. Duyguların yasaklandığı ve duygu suçunun ölümle cezalandırıldığı Z4'te yetişmiş bir Karanlık Kindred olarak Hail

sadece tek bir duyguyu deneyimlemişti: K r edici, kızgın bir  fke. Bu durumdayken ne kadar zarar verebileceğini ve yıkım yaratabileceğini çok iyi biliyordu - kendi savaşlarının sonuçlarını görmüştü - damperini tekrar a tığında, uçucu genetik kodunun etkisi altındayken açtığı yıkım alanını soğuk ve meraklı gözlerle incelemişti.

Burada, Ana Gemide, damperinin en düşük ayarında ihtiyatlı bir şekilde yeni duygular deniyordu - onu memnun eden yiyecekleri tattığında veya heyecan verici bir müzik dinlediğinde hafıf bir zevk... planlar beklediği gibi gitmediğinde hayal kırıklığı... ve etrafındaki diğer Kindred savaşcılarının gelin çağırdığını ve ömür boyu sürecek sıcak, tatmin edici ilişkiler bulduğunu gördüğünde (itiraf etmek zorundaydı) kıskançlık.

Ama Hail hafif duyguların sınırlarını açıp derin duygulara girmeye cesaret edemiyordu. K r edici öfkenin hâlâ içinde yaşadığını biliyordu; her şeyi yok etme arzusu. Kendi kendine, bu parçasının -o canavarın- zihninin yüzeyine yakın bir yerde olmasına izin verme riskini almanın tehlikeli ve sorumsuzca olacağını söyledi.

Bu da Yipper'ın önerdiği şeyin söz konusu olmadığı anlamına geliyordu.

"Kendimi zaten olduğ mdan daha fazla hissetmeme izin veremem" dedi.

küçük Tolleg. "Duygusal sağlığım için endişelenmenizi takdir etsem de Bugün sizi sadece göz muayenesi için ziyaret ettim."

Sürekliliğin Z4 ve tüm sakinleri üzerindeki etkisi kırıldıktan sonra Ana Gemiye g   etmesine izin verilen az sayıdaki Karanlık T r'den biri olan Hail, Yipper'ın tek hastası olmadığını biliyordu. Küçük Tolleg cerrahı iyileştirme ve değiştirme konusunda uzmandı.

-Ve aynı zamanda Ana Gemi'de türünün tek örneğiydi. İyi bir cerrahtı ama aynı zamanda Hail'in ne kadar ve ne sıklıkta hissetmesine izin verdiği gibi kişisel meseleler söz konusu olduğunda insanların "meraklı" dediği biriydi.

"Gözleriniz iyi durumda. Evet öyleler, evet öyleler."

Yipper, Hail'in gözlerini kapatan siyah, aynalı gözlükleri aşağı çevirdi. Z4 sakinlerinin birçoğunun vücut parçaları üstün mekanik versiyonlarla tamamen değiştirilmiş olsa da, Hail mevcut gözlerinin üzerine basitçe oturan daha az kalıcı geliştirmeleri tercih etmişti. Değişiklik istediğinde bunları yenilemek daha kolaydı.

"Teşekkür ederim," dedi ve Yipper'ın ofisindeki muayene masasından kalkmaya başladı.

"Potansiyel eşlerle etkileşime girdiğinde gözlerinizi yukarıda tutmalısın. Evet yapmalısın, evet yapmalısın," diye öğüt verdi küçük Tolleg.

"Ne?" Hail ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Ve kim 'potansiyel eşler' hakkında bir şey söyledi?"

"Demek istediğim, insan dişileri eş olarak düşünebilecekleri bir erkeğin gözlerini görmekten hoşlanır," diye açıkladı Yipper sabırla, onun son sorusunu görmezden gelerek. "Gözlerinizi saklamak duygularınızı okumalarını zorlaştırır ve düşmanca ya da korkutucu bir hareket olarak algılanabilir."

"Nasıl korkutucu olabilirim?" Hail itiraz etti. "Artık dış iskelet zırhımı bile giymiyorum. Bunun yerine Ana Gemi'nin üniformasını benimsedim." Kendi türü için siyah deri pantolon, uzun siyah botlar ve kollarını açıkta bırakan ve eski kıyafetiyle geçirdiği yıllardan sonra teninde garip bir şekilde ipeksi bir his uyandıran ağır, kalın saten siyah üniforma gömleğinden oluşuyordu.

Bunu giymek garip gelse de, Hail yeni kıyafetlerden şikâyet etmedi ya da itiraz etmedi. Halkı, Ana Gemi'nin Soydaşlarının koruduğu gezegen olan Dünya'yı neredeyse yok ettikten sonra Ana Gemi'de yer almasına izin verildiği için şanslı olduğunu biliyordu. Elbette o sırada Süreklilik'in etkisi altındaydılar ama yine de bazı insanlar -özellikle de insanlar- bunu anlamıyor ve hâlâ kin besliyor gibiydi. Hail'in bir şüphesi vardı

Eski silah arkadaşı Six onun için bir şeyler söylemeseydi hiç de hoş karşılanmayacaktı.

Altı bazen eski adı olan "Jax" ile anılıyordu, çünkü insanlar bir kişinin adının bir sayı olmasını tuhaf karşılıyorlardı. Buna uygun olarak Hail de eski adı olan Dokuz'dan kurtulmuştu; tıpkı hantal ama etkili dış iskelet zırhından kurtulduğu gibi. Yeni adı olan Hail'i rastgele seçmişti çünkü kulağa hoş geliyordu. Kısaydı ve onun için hiçbir anlamı yoktu - dondurucu yağış için kullanılan bir insan terimiydi - ama yine de ona cevap veriyordu.

Ayrıca, artık Dokuz olarak anılmanın bir anlamı yoktu, diye hatırlattı Hail kendine. Artık Kolektif'in dokuzuncu sıradaki üyesi değildi çünkü artık Kolektif diye bir şey *yoktu*. Mantık, unvanını değiştirmesini gerektiriyordu ve insanlar eski unvanını tuhaf bulmasaydı bile bunu yapacaktı.

"Gel ve gör, gel ve gör." Her nedense Yipper onu elinden tutmuş, ameliyathaneye benzeyen ofisinin sonundaki 3D görüntüleyiciye doğru çekiyordu. "Sadece kendine bak, Hail," diye talimat verdi.

Hail baktı. Geniş omuzlu, kısa siyah saçlı, uzun boylu, kaslı bir erkek gördü. Gözleri siyah okülerler tarafından gizlenmişti ama bunun neden bir sorun olması gerektiğini anlamadı. Bazı insan erkeklerinin bunlara çok benzeyen lensler taktığını görmüştü - bunlara "güneş gözlüğü" deniyordu. Kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle sert yüz hatlarına sahip olduğu doğrudu ama bu sadece yüzünün şeklinden kaynaklanıyordu. Aslında, ortalama bir Karanlık Tür'den daha tehditkâr görüldüğünü düşünmüyordu - dış iskeletini giymediği için daha az tehditkâr görünüyordu.

"Senin büyüklüğün insan dişileri için korkutucu olabilir," dedi Yipper, Hail'i düşüncelerinden çekip çıkararak. "Çok daha küçük insan erkeklerine alışkınlar. Bu da bazılarının Kindred'ları korkutucu bulduğu anlamına geliyor - evet öyle, evet öyle."

"Ama benim DNA'm saf Kindred *değil*," diye hatırlattı Hail ona. "Genetik yapımın sadece yüzde doksanı Kindred. Geri kalanı Bolaxian Berserker. Bolaxian Canavarı olarak da bilinir," diye ekledi kuru bir sesle.

"İşte tam da bu yüzden damperinizi açmaktan ve duygulara kapılmaktan korkuyorsunuz, biliyorum. Evet biliyorum, evet biliyorum." Yipper şiddetle başını salladı. "Ama inan bana, Hail-Kindred DNA'sı her zaman doğruyu doğurur. Eğer korktuğun şey bir dişiyi sevmene izin verirsen onu inciteceğin ise, bunun olmayacağından emin olabilirsin. Kindred mirasın buna izin vermez."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Hail karanlık bir sesle. Bolaxianlar, Kindred Yüksek Konseyi'nin genetik bir ticareti asla onaylamayacağı yarı bilinçli bir türdü ve bunun da iyi bir nedeni vardı.

Hail, Bolaxianların çiftleşme şekillerini gösteren videolar izlemişti; bu, erkeğin dişisine tamamen hükmettiği vahşi bir ilişkiydi; erkek dişiyi yarağıyla acımasızca şişlerken, dişiyi morartıcı bir güçle zapt ediyordu. Duygularının kontrolünü kaybederek bunu yapmasına izin verebileceği düşüncesi -bir dişiyi bu şekilde incitmek- Hail'e iğrenç geliyordu. Savaşta hissettiği kör edici öfke her zaman savaştığı düşmana yönelmişti ama değer verdiği bir kadınla birlikteyken benzer bir kör edici şehvetin onu ele geçirmesini istemiyordu.

Bu yüzden Yipper'ın bir gelin alması gerektiği fikri tamamen fanteziydi. Duygu damperini en azından orta seviyeye getirmediği sürece bir dişiyle çiftleşmesi mümkün olmayacaktı ki bu da son derece tehlikeli bir alana giriyordu. Hail bunu riske atabileceğinden emin değildi.

"İnsan dişilerine korkutucu görünüp görünmemem önemli değil," dedi Tolleg'e. "Çünkü hiçbir zaman birini gelin olarak çağırmaya niyetim yok."

"Ne? Ama Hail, bana bir gün bir aile sahibi olmayı hayal etmediğini söyleyemezsin. Hayır söyleyemezsin, hayır söyleyemezsin," diye itiraz etti Yipper.

Bir an için zihninde bir resim canlandı; altın sarısı saçları ve geniş, yumuşak kahverengi gözleriyle küçük, tatlı tombul bir kadın ona bakıyordu. Yorgun ama sevimli görünüyordu, sanki uzun saatler çalışmış ve hiç yeterince uyumamış gibiydi. Ama Hail'in gördüğü tek kişi o değildi. Yanında, saç rengi onunkiyile aynı olan zayıf, sırık gibi bir çocuk duruyordu. Çocuğun gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı; kalın, buğulu merceklerle kaplı gözleri, dış dünyayı pek umursamadığını gösteren içe dönük bir bakıştı bu.

Hail orada onunla - o da bunu umursamadı.

Ama resim sadece rüyalarında bir ya da iki kez gördüğü bir resimdi. Ciddi ya da önemli bir şey değildi.

"Hayır," dedi, arkasını dönerek. "Hayır, bir aile istemiyorum. Onlar için iyi olmazdım."

"Yanılıyorsun, Hail. Evet öylesin, evet ," dedi Yipper üzüntüyle. "Ama gitmek istediğini söyleyebilirim."

Hail küçük Tolleg'e, "Arkadaşlığını nahoş bulduğumdan değil, Yipper," dedi. "Bana eski hayatımı hatırlatıyorsun ve Z4 ile olan tüm ilişkilerim tatsız değil. Ama arkadaşım Six'e, orada bekleyen bir dişiye Ana Gemi'ye getirmek için Dünya'ya bir yolculuk yapacağıma dair söz verdim."

"Bekâr bir kadın mı?" Yipper umutlu görünüyordu.

Hail içini çekti. "İlişki durumunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Onu Altı'nın ilk oğlunun kutlamalarını planlamaya yardım etmesi için getirdim - gelini Mei-Li her an doğum yapabilir."

Hail'in kendisi de Z4'te dolaşan tıbbi mavnalardan birinde bir büyüme tankında yetiştirilmişti, bu yüzden böyle bir kutlamanın ya da herhangi bir kutlamanın amacını tam anlayamamıştı. Ama insanlar ona söylendiği şekliyle "parti" yapmayı severdi ve bu yüzden eski dostu ondan bir iyilik olarak insan kadını getirmesini istediğinde, hiç sorgulamadan ya da yorum yapmadan kabul etmişti.

"Gitmeliyim," dedi Yipper'a. "Okülerlerimin en iyi şekilde çalıştığından emin olduğun için tekrar teşekkür ederim."

"Her zaman, her zaman." Yipper şiddetle başını salladı. "Sadece taşıyacağınız Dünya dışisiyle karşılaştığınızda onları çevirmeyi unutmayın. Aksi takdirde onu korkutabilirsiniz."

"Pekâlâ. Tavsiyeniz için teşekkür ederim," dedi Hail kibarca, ancak dışiyi almaya gittiğinde gözlerini saklamanın ve mümkün olduğunca az şey söylemenin daha iyi olacağını düşündü. Gerçekten de konuşmaya gerek yoktu - kalıcı bir ilişki kurmaya çalışmıyordu - sadece onu Ana Gemi'ye götürüp geri getirecekti. Muhtemelen onunla bir kez karşılaşacak ve bir daha asla görmeyecekti.

Ya da o öyle sanıyordu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim? Bavullarını hazırladın mı?"

Isobel Yates telefonun diğer ucundaki neşeli sese gülümsedi. Kat eski bir arkadaşıydı - USF'de paralegal programını birlikte yapmışlardı ve yakın zamanda yerel Publix süpermarkette tekrar karşılaşmışlardı.

Isobel arkadaşının Akraba gelini olarak çağrıldığını ve şimdi Ana Gemi'de ikamet ettiğini öğrenince şok olmuştu. Kat mutlu ve sağlıklı görünüyordu ve şu anda üç sevimli çocuğu vardı ama Ana Gemi'de bile Publix'in spesiyalitesi olan limonlu turtadan doğru dürüst bir parça bulamadığını iddia ediyordu. Telefon numaralarını değiş tokuş etmişler ve görüşeceklerine dair söz vermişlerdi ve Isobel'i şaşırtacak ve memnun edecek şekilde, Kat gerçekten de arama sözünü yerine getirmişti.

Elbette ilk aradığında, düşünceleri başka bir kişinin kafasına yansıtabilen bir Kindred cihazı olan Think-me ile aramıştı. Isobel, Kat telefon numarasını kaybettiğini açıklayana kadar delirdiğini düşünmüştü. Gelecekte, Isobel için çok daha rahat olan telefonda arayacağına söz verdi.

Kat, yıllarca görüşemeyeceğiniz ama görüştüğünüzde de sanki dün görüşmüş doğal ve kolay bir şekilde sohbete dalabileceğiniz insanlardan biriydi. Isobel yakın zamanda taşındığından ve gerçekten arkadaşına ihtiyacı olduğundan, arkadaşlıkları mezuniyetten sonra kaldıkları yerden devam etmişti.

"Neredeyse hazırım," dedi Kat'e. Aynada son bir kez görünüşünü kontrol ederken telefonu kulağına götürdü. Arkası yırtmaçlı muhafazakâr siyah kalem etek, cilveli kırmızı etekle biraz dengelenmişti.

göğüs dekoltesini belli eden derin V yakalı bir bluz giymişti. Isobel kimseyle flört etmeye ya da Kat'in dediği gibi "bir erkek yakalamaya" çalışmıyordu, sadece Kindred Ana Gemisi'ne ilk yolculuğunda güzel görünmek ve kendine güvenmek istiyordu.

Kıyafetleri iyiydi ama saçları başka bir konuydu; uzun, altın sarısı kahverengi teller kıvrılmak isteyip istemediklerini asla bilemezlerdi ve bu da hava nemli olduğunda genellikle kıvrıcık bir karmaşaya yol açardı. Ve memleketi Kaliforniya'dan Florida, Tampa'ya yeni taşındığından beri hava *hep* nemliydi.

Gitmeden önce bununla bir şeyler yapmam gerekecek, diye düşündü aynada uçuşan saçlarına bakarken. Saçlarını kestirmenin zamanı gelmişti ama hayatı iş ve bekâr bir anne olmakla o kadar doluydu ki kuaföre gitmek gibi kendini şımartacak bir şey için zaman ayırmayı düşünemiyordu.

"Hile çantanı hazırladın mı?" Kat sordu, ama tam o sırada kapı çaldı.

"Bekler misin, Kat?" Isobel söyledi. "Sanırım bu benim bebek bakıcım."

Merdivenlerin başına koştu ve oğluna seslendi. "Brandon? Bu muhtemelen Bayan Hallstead. Onu içeri al, tamam mı? Ve ona hemen aşağı ineceğimi söyle."

"Tamam anne," diye belli belirsiz bir cevap geldi ve Isobel odasına geri döndü. "Bunun için üzgünüm," dedi Kat'e. "Ama Brandon yeni bir Diyagram. Çizim kendi küçük dünyasına dalıyor. Ben söylemedikçe kapıyı ."

"Keşke onu da yanında getirebilseydin," dedi Kat. "O çok tatlı, komik bir ufaklık."

"Keşke ben de yapabilsem," dedi Isobel. "Bence Ana Gemi ve tüm o uzaylı teknolojisi onu büyüleyecek. Ama yarın okulu var ve

Rutindeki her türlü değişiklik onu en az bir hafta boyunca rahatsız ediyor. Belki onu yaz aylarında getirebilirim."

Oğlu Brandon bazen "iki kere istisnai" olarak adlandırılan bir çocuktu, yani hem Otizm spektrumundaydı hem de zihinsel olarak yetenekliydi. Isobel onu beş yaşıundayken test ettirmiş ve hem Asperger Sendromu hem de şaşırtıcı bir IQ'ya sahip olduğunu öğrenmişti. Şimdi yedi yaşıundaydı ve okulda başarılıydı, ancak pek çok tuhaflığı vardı ve sosyal olarak beceriksizdi, yetişkinlerle kendi yaşlılarından çok daha iyi etkileşim kuruyordu.

İki kez üstün yetenekli olmuş bir çocuğun annesi olarak, Brandon'ı hem akademik hem de duygusal olarak yolunda tutmak için rutinin inanılmaz derecede önemli olduğunu keşfetmişti. Sadece nazik, büyükanne gibi komşusu Bayan Hallstead'in, kendisi kısa bir yolculuğa çıkarken Brandon'la birlikte küçük şehir evlerinde kalmasını sağlayabilmiş olması, Ana Gemi'yi ziyaret etme konusunda kendisini rahat hissetmesini sağlamıştı.

"Yani tüm güzel örnekleri getiriyor musun?" Kat ona sordu. "Neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum - bu parti muhteşem olacak."

Isobel gülümsedi ve günlerdir paketlenmiş ve bekleyen numuneler, parti hediyeleri, süslemeler ve diğer ıvır zıvırlarla dolu şişkin çantaya baktı.

"Evet, mutfak lavabosu hariç her şeyi getiriyorum. Haklısın, harika bir parti olacak."

Kat, Isobel'den arkadaşı Mei-Li'nin bebek partisini planlamasına yardım etmesini istemişti, Isobel'in Tampa'da stajyer avukatlığa dönmeden önce Kaliforniya'da başarılı bir parti planlama işi yürüttüğünü biliyordu. Isobel arkadaşının sadece iyi davrandığından emindi ama tekrar sevdiği bir şeyi yapma şansına sahip olduğu için mutluydu - küçük işini özlemişti ama ayrılırken onu yanında götürememişti. Bu daha iyiydi... daha güvenliydi...

Paralegal olmaya geri dönmek için. Bu şekilde daha anonim olabiliyordu, bu da eski sevgilisi Mitch'in onu bulamayacağı anlamına geliyordu.

Mitch... bazen onu düşünmeden günler geçirebiliyordu, bazen de kafasının üzerinde dolaşan kara bir bulut, tekrar ortaya çıkmayı bekleyen kötü bir kuruş gibiydi. Isobel bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya ve elindeki konuya konsantre olmaya çalıştı.

"Peki benim için gönderdiğin Kindred taksi ne zaman gelecek?" diye sordu. Kat.

Kat ona "Yakında olacak," dedi. "Ama bu konu hakkında, ben, uh, biraz 'taksi şoförünüz' hakkında sizi uyarıyorum."

"Ne olmuş ona? Kindred'lerden biri olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

Devasa uzaylı savaşçılar çoğunlukla Ana Gemi'de kendi başlarına kalıyorlardı ama onları Dünya'da görmek giderek yaygınlaşıyordu. Kat, Isobel'e korudukları gezegenin insanlarına karşı daha az gizemli ve daha şeffaf olmaya çalıştıklarını söylemişti. İki halk arasındaki bazı ciddi yanlış anlaşılmalardan sonra Kindred gelin taslağı kısa süre önce yeniden yürürlüğe girmişti ve büyük savaşçılar evlenilebilir kadınlara erişimlerinin tekrar kesilmesini istemiyorlardı.

"O Kindred..." Kat'ın sesi hâlâ tereddütlü geliyordu. "Aslında o bir Karanlık Akraba."

"Ne?" Isobel kendi sesindeki panik notasını duydu ve tonunu düşürmeye çalıştı. "Yani... neden... neden bana *bunlardan* birini gönderdin?"

Karanlık Türler kısa bir süre önce Dünya'yı ele geçirmeye çalışmıştı. Ana Gemiden gelen normal Türler onları durduramadan önce tüm kentsel alanları yok etmişlerdi. Karanlık Türler'in gelişmiş bir Yapay Zekâ ırkı tarafından kontrol edildiğine ve ilk etapta bu yüzden saldırdıklarına dair bir söylenti dolaşıyordu. Ancak Isobel saldırının arkasındaki nedenin ne olduğunu umursamıyordu - tek bildiği

Kendisi ve oğlu için ölümüne korkuyordu ve saldırganlardan biriyle ilk elden tanışmak istemiyordu.

"Adı Dokuz," dedi Kat ve arka planda onu düzelten bir erkek sesi duyuldu. "Ya da hayır-Deep artık Hail dediğini söylüyor. Donmuş dolu gibi mi? Her neyse, o gerçekten iyi bir adam ve herkes meşgul olduğu için seni almaya gelmeyi kabul etti. Mei-Li'nin kocasının bir arkadaşı, Altı -O da bir Karanlık Akraba, biliyorsun."

"Okaaaay," dedi Isobel şüpheyle. "Eğer onu gönderiyorsanız, iyi olduğuna eminim."

"O iyiden de öte, kız arkadaşım. Onu görmelisin, *eğer* uzun boylu, esmer ve yakışıklı tiplerden hoşlanıyorsan bence onu seveceksin." Kat'in ses tonunda Isobel'in USF günlerinden hatırladığı bir muziplik vardı.

"Kat," dedi sertçe. "Burada çöpçatanlık yapmasan iyi olur. Yaklaşık bir yıl önce oldukça kötü bir ilişkiden yeni çıktım ve ayrıca o kadar yakışıklı ve muhteşemse benimle ilgilenmeyecektir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kat öfkeyle sordu. "Harikasin, Izzy! Karamel rengi saçların, kocaman kahverengi gözlerin ve-"

Isobel araya girerek, "Ve büyük beden arkası," dedi. "Bunu unutma çünkü hiçbir erkeğin unutmayacağına emin olabilirsin."

"*İnsan* değil belki," dedi Kat. "Ama Kindredlar farklıdır. Aslında birçoğu bagajında fazladan ıvır zıvır olan kızları *tercih ediyor*."

"İkiz Akraba bundan hoşlanabilir," diye itiraz etti Isobel. "Ama ben bilmiyorum ki

Karanlık Akraba'nın *nelerden* hoşlandığını öğrenmek de pek ilgimi çekmiyor."

"Neden olmasın? Tatlım, Mitch hakkında bana söylediklerin doğruysa, ondan çok uzaksın! Arada kaybedilmiş bir aşk yok, o yüzden neden kendini

Yine mi pazar? Adınızı tekrar seçmelere koyun ve gelin olarak çağrılıp çağrılmayacağınızı görün."

"Oh, bunu yapamam!" Isobel çabucak söyledi. Adını Kindred gelin taslağına girme düşüncesi bile midesini milyarlarca kelebeğin oraya yerleşmiş gibi hissetmesine neden oldu.

"Neden olmasın?" Kat ısrar etti. "Sen güzel, tatlı ve akıllısın. Her erkek -her *Kindred*- sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

Isobel, "Tüm yükümü öğrendiklerinde öyle düşünmeyebilirler," dedi. Aynada tekrar kaşlarını çattı ve biraz ruj sürdü.

"Ne bagajı?" Kat sordu. "Bunu sadece bekar bir anne olduğun için söylemiyorsun, değil mi?"

Isobel içini çekti. "Bak Kat, bekâr bir anne olmak başka bir şey ama çocuğun Spektrum'da olunca işler daha da... *karmaşıklılaşıyor*." "Brandon'ı tanıdıktan sonra onu sevmeyen bir erkek düşünemiyorum.

O," dedi Kat hemen. "O çok zeki! Ve beni o büyük kullandığı kelimeler. Sadece yedi yaşında ama bir yetişkin gibi konuşuyor!"

"Evet, beni sevdiğini söyleyen her erkeğin onu da seveceğini *düşünmek* isterdim," dedi Isobel. "Ne yazık ki bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Kendi babası bile-" Kısa bir süre durdu, söyleyemedi, eski sevgilisi ve onun oğullarıyla olan ilişkisi -daha doğrusu ilişkisizliği- hakkında konuşamadı.

"Izzy?" Kat'ın sesindeki temkinli ton, sınırlarına dokunduğunu anladığını gösteriyordu.

"Boş ." Isobel derin bir nefes aldı. "Ben sadece... Şimdiye kadar atlatmış olmalıydım. Her neyse, Brandon'ın yanında yabancı bir adama güvenebileceğimi sanmıyorum diyelim. Onun güvenliğini riske atmaktansa bekâr kalmayı tercih ederim."

"Anlıyorum tatlım," dedi Kat yumuşak bir sesle. "Seni üzdüysem özür dilerim."

"Tabii ki yapmadın." Isobel derin bir nefes aldı ve arkadaşı onu göremese de gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim."

"Yine de daha iyi olabilirsin - askere gitmeyi bir *düşün*," diye ısrar etti Kat. "Kindred erkekleri insan erkeklerinden çok farklıdır, daha güvenilirlerdir. Ayrıca, zaman zaman ateşli bir adam bulup sevişmeyi hayal etmediğini bana söyleyemezsin."

Isobel'in kafasında aniden bir görüntü belirdi: İnanılmaz geniş omuzları ve güçlü bir çenesi olan uzun boylu bir erkek. Kısa siyah saçları ve öpüşmek için yaratılmış gibi görünen şehvetli dudakları vardı. Ama gözleri...

Gözlerini asla göremem. Korunmuşlar... gizlenmişler...

Isobel başını salladı ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu garip görüntünün nereden geldiğini bile bilmiyordu. Muhtemelen yarım yamalak hatırladığı bir rüyadan. Her neyse, şu anda buna ayıracak zamanı yoktu.

"Dinle," dedi Kat'e. "Gitsem iyi olacak. Aracım gelmeden önce bebek bakıcıma bazı talimatlar vermek istiyorum."

"Yakında görüşürüz," dedi Kat. "Sabırsızlanıyorum, bebeğim."

"Ben de," dedi Isobel, gerçekten ciddiymi. Telefonunu kapattı, çantasına yerleştirdi ve uçuşan saçlarını elinden geldiğince düzeltilti. Sonra aynaya son bir kez bakarak çantasını kaptı ve merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Brandon," diye seslendi. "Bayan Hallstead'in bir bardak su isteyip istemediğini sordunuz mu? *Kendisi* misafirimiz ve-"

Merdivenlerin dibinde durdu, kelimeler boğazında düğümlendi. Orada, kahve masasında Brandon'ın yanında oturan tamamen yabancı biri vardı ve bu adam hayatında gördüğü en iri adamdı hayat.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Hail, gençle birlikte dalmış oldukları resimden başını kaldırıp baktı. Garip bir şekilde, bu rüyasında gördüğü çocuğu - kalın gözlüğü olan ve yüzünde içe dönük bir ifade olan çocuk.

Kapı açıldığında ve tanıdık yüz dışarı baktığında Hail -duygu sönümleyicisinin düşük ayarı nedeniyle hafif de olsa- şaşırmıştı. Çocuk ona şaşkınca ama korkusuzca bakmış ve Isobel Yates'i (görünüşe göre çocuğun annesiydi) Ana Gemi'ye götüreceğini söylediğinde tereddüt etmeden içeri girmesine izin vermişti.

"Büyüksün," demişti çocuk. "Muazzam... muazzam... devasa. Ayrıca yüzün bana bir robotu hatırlatıyor," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Bazı geliştirmelerim var," diye yanıtlamıştı Hail. "Okülerlerim uzak mesafeleri ve belirli maddelerin içini görmemi sağlıyor. Ayrıca onlarla organik gözlerimin göremeyeceği mikroskobik ayrıntılara da odaklanabiliyorum."

"Oküler mi? Güneş gözlüklerini mi kastediyorsun? Benim de gözlüğüm var ama o kadar gelişmiş değiller." Küçük çocuk, yumuşak kahverengi gözlerinin önünde kalın bir çift merceğin durduğu yüzünü işaret etti.

"Sadece görüşünüzü mü düzeltiyorlar?" Hail sordu. "Eğer öyleyse Ana Gemi'ye gelip daha etkili bir iyileştirme yaptırmak için annenden izin almalısın. Taktığın lensler hantal ve kullanışsız görünüyor."

"Cumb...hantal..." Çocuk kelimenin tadına bakıyor gibiydi. "Bunu araştırmam gerek." Hail'e utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bana yeni kelimeler veren insanları severim."

Hail, "Tüm bilgiler değerlidir" dedi. "Hantal, beceriksiz, kullanışsız veya uygunsuz anlamına gelir."

Çocuğun gözleri lenslerinin arkasında büyüdü. "Vay canına, ne *çok* kelime biliyorsun!"

Hail başını salladı. "Teşekkür ederim. Dilinizi hâlâ öğreniyorum ama Kindredlerin yabancı dillere karşı doğuştan gelen bir yeteneği var."

"Çünkü siz genetik tüccarlarsınız, değil mi? Başka gezegenlere gidip onların kadınlarıyla evleniyorsunuz? Bu şekilde bebeklerin yarısı Kindred yarısı da diğer insanlardan oluyor, değil mi?"

"Şey...evet. En azından bazılarımız öyle." Hail şaşırdı ve biraz da kararsız kaldı. İnsan çocuk çok genç olmasına rağmen yaşının ötesinde bilgi ve anlayışa sahip görünüyordu.

Çocuk başını iki yana eğdi.

"Onları çizebilmem için gözlerini çıkarabilir misin? Hiper-kinetik görünmez bir arabanın motoru için bir şema çiziyordum..." Önlerindeki alçak masanın üzerinde duran büyük bir kâğıdın büyük bir kısmını kaplayan ayrıntılı ve karmaşık görünümlü bir taslağı işaret etti. "Ama gözlerinizi çizmeyi tercih ederim, onlar gerçek."

"Öyledir. Ama korkarım ki çıkmıyorlar. En azından tam olarak değil," dedi Hail.

"Ama eğer çıkmazlarsa, onları nasıl ayırabilir ve nasıl çalıştıklarını görebilirim?" Çocuk kaşlarını çattı. "Bir şeyleri parçalarına ayırmayı severim. Annem televizyonumuzu söktüğüm için bana biraz kızmıştı. Ama ben görüntünün nereden geldiğini öğrenmek istedim."

"Oturayım da onlara daha yakından bakabilesin," diye teklif etti Hail. "Ben de sana içlerindeki devrelerden bahsedeyim. Bu yeterli bir uzlaşma olur mu?"

Çocuk bunu bir an düşünmüş gibi göründü, sonra ciddiyetle başını salladı.

"Evet, bu uygun olur," dedi sonunda. "Oh, ve ben Brandon. Sanırım bunu sana daha önce söylemeliydim."

"Brandon, ben Kindred'dan Komutan Hail." Hail bir anlık dürtüyle, bir savaşçının tokalaşması için kolunu uzattı. Brandon bir an düşündükten sonra kendi küçük kolunu uzattı ve tokalaştılar.

Formaliteler halledildikten sonra Hail, genç adamın seviyesine inmek için alçak masanın yanına oturdu. Brandon onun yanına oturdu ve yeni bir kâğıt çıkardı. Hail'in gözlerinin şaşırtıcı derecede iyi bir yorumunu çizerken, ikisi de karmaşık teknoloji den ve Brandon, Hail'in tarif ettiği gibi iç bileşenleri çizerek Hail'i şaşırttı.

Bu genç yetenekli ve eşsiz biri olmalı, diye düşündü. Ana Gemide karşılaştığım diğer insan ve Kindred gençlerden çok farklı davranıyor.

Brandon'la vakit geçirmekten, onunla çizim yapmaktan ve okülerler hakkında tartışmaktan hoşlandığını fark etti. Çocuğun hızlı ve yaratıcı bir zihni vardı ve anlayamayacağı kadar ileri düzeyde olması gereken konularda bilgili bir şekilde konuşuyordu.

Aslında, Hail bu karşılaşmayı o kadar keyifli bulmuştu ki, elini ensesine götürüp duygu damperini açtı. Bu ortamda ya da mevcut arkadaşlarıyla öfkeye ya da şehvete kapılmak gibi bir endişesi yoktu. Sadece bu tuhaf ama ilgi çekici gençle etkileşime girmekten aldığı zevki daha fazla hissetmek istiyordu.

İşte bu yüzden, kadın merdivenlerden indiğinde, varlığı ona bir darbe gibi çarptı.

Çok güzel, diye düşündü Hail, gözleri kızın dolgun kıvrımlarını ve uzun, altın sarısı saçlarını tararken. İri, kahverengi gözleri ve narin yüz hatları vardı-

Rüyalarında gördüğü özellikler.

Bu kez, duyguları kabardığı için, rüyalarından tanıdığı bir yüzün aniden karşısında belirmesi karşısında çok daha fazla şaşkınlık hissetti.

O... bu o! Ana Gemi'ye geldiğimden beri hayalini kurduğum kişi.

Hail bunun doğru olduğunu biliyordu. Her ne kadar kendine bu rüyaların bir anlamı yokmuş ve seyrekmiş gibi davranmaya çalışsa da, şimdi gerçeği kabul etmek zorundaydı; neredeyse her gece rüya görüyordu ve rüyasında gördüğü kişi bu güzel kadındı. O ve hâlâ Hail'in yanında mutlu bir şekilde resim yapan oğlu.

Kalbinin kaburgalarının arkasından daha sert çarptığını hissederek, *"Duygu damperimi en düşük ayara getirmeliyim,"* diye düşündü. Ama nedense bunu yapmaya dayanamıyordu. O kadar güzeldi ki... o kadar mükemmeldi ki. Nefesini kesiyor ve vücudunun garip yeni tepkiler vermesine neden oluyordu ama rahatsız edici olsalar da tamamen nahoş değillerdi. Bu yeni duyguları keşfetmek istiyordu ve bu yeterince güvenli olmalıydı - sonuçta, damperi hâlâ sadece orta seviyeye ayarlıydı.

"Kim... kimsin sen?" Kadın ona doğru adım atarken sesi titriyordu ve adam onun iri kahverengi gözlerinin oğluyla arasında hızla gidip geldiğini gördü. Belli ki çocuk için korkuyordu.

Onu rahatlatmak isteyen Hail ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. Onu.

"Kendimi daha önce tanıtmadığım için beni bağışlayın," dedi. "Ben Komutan Hail of the Kindred ve sen de Isobel Yates olmalısın. Sizin için geldim."

* * * * *

Isobel onun otururken kocaman olduğunu mu düşünmüştü? Ayaktayken kesinlikle devasaydı. Yaşayan, nefes alan bir kas dağı. O iğrenç, yağlı, sahte bronzlaşmış, vücut geliştirici tarzda aşırı kaslı olduğundan değil. Cildi doğal bir zeytin rengindeydi ve kas yapısı cüssesiyle - sadece cüssesi XXXL idi.

Konuştuğunda sesi Isobel'in tüm vücudunu titreten derin bir gümbürtüydü ve "Senin için geldim," dediğinde neredeyse bayılacaktı.

Rüyalar, diye düşündü çılgınca. Gözleri saklı, tıpkı rüyalarımındaki gibi. Aman Tanrım, onu nasıl rüyamda görmüş olabilirim?

"Um... uh... Çok özür dilerim," dedi sonunda. "Sizi... sizi işe aldığım bakıcı Bayan Hallstead sandım."

Kaşlarını çattı, bu da sert yüz hatlarını olumlu anlamda korkutucu hale getirdi. "Neden bir bebeğin üzerine oturması için birini işe aldınız?"

Isobel boğazında histerik bir kıkırdamanın yükseldiğini hissetti. Zorlukla yutkundu.

"Hayır, bu sadece ebeveyn dışarı çıkarken çocuğun yanında kalan kişi anlamına gelen bir kelime," diye açıkladı, yüzünü asmamaya çalışarak.

"Ah, evet." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Açıklama için teşekkür ederim. Genç arkadaşınıza da söylediğim gibi, hâlâ dilinizi öğreniyorum. Bazı deyimler gözümden kaçmaya devam ediyor."

Brandon başını resminden kaldırmadan, "Hail bana yeni kelimeler öğretiyor, anne," dedi. "'Hantal' kelimesinin beceriksiz, sakar, hantal ya da uygunsuz anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Aslına bakarsanız öyle yaptım." Isobel derin bir nefes alarak çarpan kalbini durdurmaya çalıştı. Devasa Kindred'i ilk gördüğünde Brandon'ın güvenliğinden endişe etmişti. Ancak ikisi nedense iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Hayalini kurduğu adamı oturma odasında kanlı canlı görmek hâlâ garipti ama bunun mantıklı bir açıklaması olduğundan emindi... değil mi? Belki de Kat'i gördüğünde ona sorabileceği bir tür Kindred şeyiydi bu.

"Hail gözlüklerimin hantal olduğunu söylüyor." Brandon sonunda başını kaldırdı. "Seninle Kindred Ana Gemisi'ne gidip gözlerimi onunki gibi yaptırabilir miyim? Onun gözleri metalin ve ahşabın arkasını görebiliyor ve hem uzağı hem de yakını görebiliyorlar. Harika değil mi?"

Isobel, devasa Kindred'in gözlerini kaplayan aynalı siyah lenslere tedirgin bir bakış atarak, "Son derece havalı," diye onayladı. "Ama Komutan Hail'inki gibi bir gözlüğün sana uygun olup olmayacağını bilemiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Brandon. "Binaların arkasını görmek ve Hail gibi uzaktaki şeylere bakmak istiyorum. Tıpkı Süpermen gibi olacak ama gözlerinden lazer fırlatamayacaksın." Dev Kindred'a spekülatif bir şekilde baktı. "Ya da yapabilir misin?"

Büyük Kindred başını sallayarak, "Savaş için taktığım ve enerji patlamaları yapabilen bazı silahlandırılmış okülerlerim var," dedi. "Ancak, Ana Gemi'de yaşamaya başladığımdan beri onları kullanmam gerekmedi."

Yani onları Dünya'ya saldırmak için kullandığından beri mi, diye düşündü Isobel ve ürperdi. Bu adamı nasıl rüyasında görmüş olabilirdi? Ve neden onunla aynı odada olmak ona bu kadar garip hissettiriyordu?

"Neden olmasın anne?" Brandon ısrar etti. "Hail, Ana Gemi'de herkese onunki gibi göz ameliyatı yapabilecek bir cerrah olduğunu söylüyor."

"Ama gözlerin Komutan Hail'inkiler gibi olsaydı o güzel gözlerini göremezdim," dedi Isobel elinden geldiğince hafifçe. "Ve bu utanç verici olurdu çünkü gözlerini seviyorum Brandon-bug."

Bu sözü şaka olsun diye söylemişti ama büyük Kindred üzerinde bir etkisi olmuş gibiydi.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Gözlerimin beni tehditkâr gösterebileceği konusunda uyarılmıştım. Onlardan daha önce kurtulmayı düşünmeliydim."

Sol şakağına gömülmüş gibi görünen küçük bir düğmeye bastı ve gözlerini kapatan aynalı lensler aniden kalktı ve sanki kendi üzerlerine çöktü. Kısa süre sonra kaşlarının hemen üzerinde ince, koyu bir çizgiden başka bir şey kalmadı.

"Vay canına, harika!" Onu izlemekte olan Brandon haykırdı. Ancak bir sonraki an, dikkatle tekrar çizimine baktı. Spektrumdaki çoğu çocuk için olduğu gibi, göz teması kurmak onun için de zordu. Muhtemelen devasa Kindred ile konuşurken kendini bu kadar rahat hissetmesinin bir nedeni de buydu - çünkü onun gözlerini görememişti.

"Gözlerimi açmak seni daha mı rahatlattı?" Hail, dikkatini oğlundan uzaklaştırarak gürledi.

"Oh, um..." Adamın sözleri gözlerinin içine bakması gerektiğini ima ediyor gibiydi, Isobel tereddütlü bir adım attı ve ona baktı, hem de çok yukarılara. *En az iki metre boyunda olmalı,* diye düşündü. Omuzları da kendisinininkinin iki katı kadar genişti. Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında küçük bir nefes aldı.

Gözleri soluk, delici, kış mavisiydi; ona Husky'ninkileri hatırlatacak kadar soluk bir maviydi. Aslında, irislerinin etrafındaki siyah halka olmasaydı mavi, gözlerinin beyazına kusursuz bir şekilde karışacaktı. Kalın siyah gözleri vardı.

Bir erkek için şaşırtıcı derecede uzun olan kirpikleri, irkiltici gözlerini garip bir şekilde güzelleştiriyordu.

"Mavi," diye fısıldadı, yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. "Onları rüyalarımda hiç göremedim ama maviler."

"Seninkiler de kahverengi, tıpkı rüyalarımda gördüğüm gibi," diye mırıldandı Hail.

"Ne?" Şok, buz gibi bir su sıçraması gibi yüzüne çarptı. "Sen... beni rüyada mı gördün?"

"Ve sen de benden." O delici Husky mavisi gözler ruhunda bir delik açıyor gibiydi ama Isobel her nasılsa gözlerini kaçıramadığını fark etti. Kalbi çarpıyordu ve avuçları nemli ve ıslaktı. Ona neler oluyordu?

Sonunda gergin sessizliği bozan Brandon oldu.

"Anne," dedi, hâlâ tamamen dalmış görüldüğü çizimine bakarak. "Kindred'ler başka dünyalara kadın bulmak için gelen genetik tüccarlar olduğuna göre, Hail seninle evlenmeye mi geldi? Geldi, değil mi?"

"Ne?" Sonunda gözlerini o tuhaf, yoğun bakıştan ayırabildi. "Brandon, neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Bilmiyorum." İnce omuzlarını silktilti. "Sadece iyi bir fikir gibi görünüyor. Ben Hail'den hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor. Ve eğer ikiniz evlenirseniz, beni küçük bir kardeş yaparsınız, değil mi?"

"Ben...uh..." Isobel ne diyeceğini bilemedi ve sinirli bir şekilde güldü. "Affedersiniz," dedi Hail'e. "Çocuklar, değil mi? Çok çılgın fikirler üretiyorlar."

Hail kaşlarını çatı. "Bu fikri 'çılıncı' bulmuyorum. Yine de..." Üzüntüyle kaşlarını çatı. "Böyle bir birlikteliğin önünde... engeller olacaktır."

Brandon onu şaşırtarak, "Hail'den hoşlanıyorum," diye tekrarladı. Genelde duyguları konusunda bu kadar açık sözlü olmazdı. "Bir robot gibi konuşuyor ve gerçekten çok zeki."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, genç adam," dedi Hail ve ince ama şehvetli ağzının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

Brandon, "Ben robot gibi konuşmuyorum, yetişkin biri gibi konuşuyorum," diye düzeltti. Gözlerini çizimine dikmiş olmasına rağmen hâlâ doğrudan Hail'le konuşuyor olması Isobel'i bir kez daha şaşırtmıştı. Oğlunun yabancıların yanında içine kapanma eğilimi vardı ama her nasılsa bu devasa, korkutucu Kindred onu daha önce hiç kimsede görmediği kadar kabuğundan çıkarmıştı.

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" Brandon konuşurken hâlâ dikkatle çizmeye devam ederek sordu.

"Neyi nasıl yapıyorsun?" diye sordu Isobel. Onun durup dururken sorular sormasına ya da günler önce başladıkları konuşmalara hiç ara vermemiş gibi devam etmesine alışkındı. Bu sadece onun zihninin çalışma şekliydi - o nörotipik değildi. Ona göre bu onu özel ve benzersiz kılıyordu - oğlunun dünyayı bu kadar farklı bir şekilde görmesini seviyordu. Ama bu bazen Brandon'ı tanımayan ya da anlamayan diğer insanları rahatsız ediyordu.

"Nasıl bebek yapıyorsunuz?" diye sordu sonunda başını kaldırarak. "Yani siz ikiniz evlendikten sonra. Beni nasıl kardeş yapacaksınız?"

"Oh... uh... Brandon!" Isobel yanaklarının kızardığını hissetti. Bu özel soruyu daha önce bir ya da iki geçiştirmişti ama Brandon'ın bu soruyu tekrar gündeme getirmesi hiç de iyi olmamıştı! Nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu ama Komutan Hail'in bir sorunu varmış gibi görünmüyordu.

"Şey, üremenin bariz yöntemleri var," diye başladı ama sonra Isobel'in ona çılgınca başını salladığını gördü. Buna hazır *değildi*.

Brandon'la bu özel konuşmayı henüz yapmadım, özellikle de bir yabancının önünde.

"Hangi bariz yöntemler?" Brandon talep etti.

"Ama benim gezegenimde - benim ana dünyamda," diye devam etti Hail, onun sorusuna cevap vermeden, "Biz bu tür yöntemler kullanmayız. DNA'mız Tolleg cerrahları tarafından karıştırılır ve yetişkinliğe ulaşana kadar bir büyüme tankında büyütülürüz."

"Ne?" Isobel şaşırarak ağzından kaçırdı. "Yani sen bir... tüp bebek gibi mi büyütüldün? Hiç anne baban olmadı mı?"

Hail başını salladı. "Hayır ve onları hiç özlemedim... Ana Gemi'ye gelmeden önce." Güçlü yüz hatlarında hüznü bir ifade belirdi. "Şimdi savaşçıları ve eşlerini yavrularıyla etkileşim halinde gördüğümde merak etmekten kendimi alamıyorum... ve keşke ben de böyle bir ilişki yaşayabilseydim."

"*Yapabilirsin.*" Brandon ayağa fırladı ve Isobel'in şaşkın bakışları arasında Hail'in elini tuttu. Neredeyse hiçbir yabancıya kendi isteğiyle dokunmazdı, ama istemediği açık olsa bile kendi elinin sıkılmasına razı olurdu. "*Yapacaksın,*" dedi, büyük Kindred'in gözleri açık olmasına rağmen Hail'e bakarak. "Sen benim yeni babam olacaksın. Biliyorum çünkü *rüyamda* gördüm."

Isobel bir an için gerçekten de odanın etrafında döndüğünü hissetti. Bu nasıl olabilirdi? Brandon ciddi miydi, yoksa o da mı rüyalarında devasa Kindred savaşçısını görüyordu? Ama nasıl olabilirdi? Neler oluyordu?

"Affedersiniz," dedi elini başına götürerek. "Brandon-bug, annen kendini pek iyi hissetmiyor. Sanırım... Sanırım biraz suya ihtiyacım var." Sonra terbiyesini hatırlayarak, yüzünde meraklı bir ifadeyle ona dikkatle bakan büyük Kindred'e baktı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Teşekkür ederim, hayır, ben iyiyim. Ama sen iyi misin, Isobel? Yanakların pembeleşmiş ve nefes alıp vermen zorlaşıyor."

Onun derin sesiyle söylenen adı, başının tepesinden ayak parmaklarına kadar bir ürperti gönderdi.

"Ben... Ben iyiyim. Sadece aşırı ısınmışım. Şimdi bir bardak su getireyim." "Hail benimle biraz daha çizebilir mi?" Brandon sordu.

"Sanırım öyle." Isobel dalgın dalgın başını salladı. "Yani, sanırım Bayan Hallstead gelene kadar hiçbir yere gidemeyiz."

"Güzel." Brandon hâlâ ayakta duran büyük Kindred'a baktı. "Yine benimle oturabilirsin ama gözlüğünü tak, tamam mı?"

"Elbette." Hail sol şakağındaki düğmeye tekrar bastı ve siyah, aynalı lensler uzayıp bir kez daha gözlerinin önünde aşağı kayarak garip güzelliklerini gözden sakladı. Brandon'ın yanına, yere yerleşti ve ikisi de Brandon'ın yaptığı çizim hakkında konuşmaya başladılar, sanki Isobel hiç bölmemiş gibi sohbetlerine devam ettiler.

Onlara son bir kez baktı ve mutfığa doğru kaçtı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Isobel mutfağın güvenli ortamında derin bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Burada neler oluyordu? Önce o ve devasa Kindred birbirlerini ediyorlardı ve şimdi Brandon da onları birlikte mi hayal ediyordu? Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Kat'i arayıp öğrenmeye çalışacaktı ama büyük Kindred'ın duyma yetisinin ne kadar keskin olduğunu bilmiyordu. Eğer duvarların arkasını görebiliyorsa, onların arkasını da duyabilirdi.

Onunla gitmeli miyim? Yoksa bir bahane uydurup iptal mi etmeliyim?

Ama nasıl bir bahane ki? Kat onu ve Hail onu herhangi bir şekilde tehdit etmemişti. Ne diyecekti ki?

"Üzgünüm Kat ama gelemeyeceğim çünkü beni oraya uçurması için gönderdiğin adamı rüyalarımda görüyordum ve şimdi Brandon'ın da onu rüyasında gördüğü ortaya çıktı ve evleneceğimizi ve ona küçük bir kardeş yapacağımızı düşünüyor, bu yüzden onunla uçamayacak kadar korkuyorum!"

Doğru. Bu kulağa çılgınca geliyordu. Hayır, bundan kurtulmanın bir yolu yoktu - devam edip Komutan Hail'le birlikte Ana Gemi'ye gitmesi gerekecekti.

Gideceğim, dedi Isobel kendi kendine. Sadece kısa bir yolculuk. Kat bana bir Kindred mekiğiyle her yöne sadece otuz dakika sürdüğünü söyledi. Brandon'ın garip sorular sormasına gerek kalmadan, her şey yolunda gider.

En azından öyle umuyordu.

Artık cesaretini topladığına ve garip rüyalara rağmen gitmeye karar verdiğine göre, Bayan Hallstead'in acele edip oraya gelmesini diledi.

Kafasını mutfak kapısından uzatarak küçük oturma odasında neler olup bittiğine baktı.

Hail ve Brandon daha da ayrıntılı hale gelmiş olan diyagramın üzerine eğilmişlerdi. Brandon boya kalemlerini çıkarmış, Hail işaret ettikçe farklı kısımları boyuyordu, derin sesi yatıştırıcı, alçak bir gürültüydü.

Isobel onlara birlikte bakarken, bu sahnenin Brandon ile gerçek babası olan eski sevgilisi Mitch arasında tanık olduklarından ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Mitch iri yarı, sarışın bir adamdı, altı üç ya da dört yaşlarında, omuzları bir defans oyuncusu gibiydi ve yüzü sürekli duygularla kızarıyordu. Ve ne yazık ki, en sık ifade edilen duygular öfke, kızgınlık ve sabırsızlık gibi görünüyordu.

Bazen onu düşündüğünde, Isobel eski sevgilisinden en başta nasıl etkilenmiş olabileceğini merak ediyordu. Gürültücü ve atletikti ve sporu seviyordu - her türlü sporu - ve yürüyüş, kamp ve balık tutma gibi açık hava etkinliklerini. Hafta sonları eğlenmek için futbol antrenörlüğü yapan ve evde futbol maçı izlerken hakeme bağırarak türden bir adamdı.

Isobel'in kendisi sessiz ve kitapseverdi, ancak gerektiğinde kendini savunabiliyordu. Belki de zıt kutuplar birbirini çektiği için bir araya gelmişlerdi ama Brandon'da farklı bir şeyler olduğunu anladığında bu çekim çoktan geçmişti.

Mitch oğullarının gecikmeleri ve tuhaflıkları konusunda her zaman sabırsız olmuştu. Sert ve yırtık pırtık bir oğul istiyordu; dışarı çıkarıp birlikte futbol oynayabileceği bir çocuk. Brandon'ın son derece zeki olması onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gürültülü, mutlu, normal bir çocuk istiyordu, özel ihtiyaçları olan bir çocuk değil.

Isobel kapıdan içeri girip eski kocasının oğullarına bağırdığını gördüğü gün, ayrılma zamanının geldiğini anlamıştı. Ona karşı giderek daha tacizkâr ve mesafeli davranmaya başlamıştı ama Brandon'a bağırdığını ilk kez görüyordu.

"Seninle konuşurken gözlerimin içine bak, seni küçük pislik!" diye bağıırıyordu oğullarının yüzüne. "Bana bak! Neden *bana bakmıyorsun?*"

Brandon neredeyse tamamen içine kapanmıştı; babasının öfkeli bakışlarına karşılık veremeyerek yere bakarken ince, kısık yüz hatlarında boş bir ifade vardı. Mitch onu dişleri birbirine çarpacak ve gözlüğü düşecek kadar sert salladığında bile başını kaldırıp bakmadı ya da cevap vermedi. Koruyucu kabuğuna çekilmişti; gürültücü ve öfkeli babasının yanında giderek daha sık içine girdiği kabuğuna.

Isobel bu anı karşısında ürperdi. Eski sevgilisine göz temasının Otizm Spektrumundaki çocuklar için zor olduğunu anlatmaya çalışmıştı - özellikle de karşısındaki kişi üzgünse, genellikle bunaltıcı oluyordu. Ve Mitch kesinlikle öyleydi. Görünüşe göre "standartların altında" bir oğlu olduğu için hissettiği tüm hayal kırıklığı doruğa ulaşmış ve kusmaya başlamıştı. Muhtemelen çöpte buruşmuş halde gördüğü bira kutularıyla bir ilgisi vardı ama o anda hiçbir şey gördüklerini mazur gösteremezdi.

Isobel onun kalın, etli ellerini Brandon'ın ince, kuş gibi omuzlarından çekmek için koşarken, "Hiçbir şeyde iyi değilsin!" diye bağıırıyordu. "Top bile yakalayamıyorsun ve benimle lanet olası futbol maçını izlemek bile istemiyorsun. Su 'çok soğuk' olduğu için yüzmeyi sevmiyorsun, güneş 'çok parlak' olduğu için dışarı çıkmak bile istemiyorsun. Senin derdin ne, seni küçük pislik?"

"Onu rahat bırakın! *Onu rahat bırakın!*" Isobel ellerini oğullarının üzerinden çekip aralarına girerek bağırdı. "Gözlerinizin içine bakmakta neden zorlandığınızı size *söyledim!* Güneş ışığı ve su

sıcaklık duyusal sorunlardır. Size vermeye çalıştığım literatürden herhangi birini okumuş olsaydınız-"

"Sikeyim senin 'edebiyatını'. Lanet olası bahaneler, hepsi bu," diye kükredi Mitch, yüzü her zamankinden daha kızarmış ve nefesi birayla ağırlaşmıştı. "Sana anaokulundaki diğer çocuklar gibi davranmadığını söylediklerinden beri o küçük pislik için bahaneler uyduruyorsun. Onun bahanelere ihtiyacı yok, sertleşip normal davranmaya başlaması gerekiyor!"

"*Yapamaz*. O diğer çocuklar gibi değil. O özel, çok özel, harika ve farklı ama siz bunu göremiyorsunuz. *Göremezsiniz!*" Isobel ağladı.

O sırada ağlıyordu; yanaklarından aşağı öfke ve acı *gözyaşları* dökülüyordu. Mitch geçmişte ona kızdığında kötü davranmıştı -çoğunlukla bileğini bükmek ya da kimsenin göremeyeceği bir yerde morluk bırakmak için onu çimdiklemek gibi küçük şekillerde. Ama daha önce oğullarına *hiç* el kaldırmamıştı.

Ve bir daha asla böyle bir şansı olmadı. Ertesi gün Isobel, işlerin daha iyiye gideceğini umarak beklettiği boşanma evraklarını doldurdu. Sonra Brandon'ı okuldan erken aldı ve ülkeyi boydan boya geçerek Kaliforniya'dan Florida'ya gitti. Orada, USF yıllarında geçici olarak çalıştığı bir hukuk firmasında iş bulabilmişti. Bekâr bir anne olmak zor bir hayattı ama Isobel'e göre, eski sevgilisinin oğluna bağırıp çağırdığını ve küfrettiğini bir daha asla görmemek buna fazlasıyla değerdi.

Bir ürperti ile Mitch düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Onu bir yılı aşkın süredir görmemişlerdi ve bu da ona göre iyi bir şeydi. Bu ya onları bulamadığı ya da aramaktan vazgeçtiği anlamına geliyordu.

Isobel ikincisini umuyordu. Mitch kayıplarını bir kenara bırakıp başka biriyle yeni bir başlangıç yapmaya karar verse çok daha iyi olurdu.

Her kim olursa olsun, yeniden başlamak için seçmiş olabileceği kız için kesinlikle üzülyordu.

Tam o sırada kapı tekrar çaldı ve bir an için rahatladı -Bayan Hallstead nihayet gelmişti- ardından bir an için endişelendi -şimdi Ana Gemi'ye giderken otuz ila kırk beş dakika boyunca büyük Kindred ile yalnız kalmak zorunda kalacaktı.

Ama bunu ertelemek mümkün değildi. Brandon kapıyı açmak için koşarken -şaşırtıcı bir şekilde hiç beklemediği bir anda- derin bir nefes aldı, saçlarını düzeltti, omuzlarını geriye itti ve Komutan Hail'le birlikte gitmeye hazırlandı.

* * * * *

Hail kalkış işlemini başlatırken küçük dünyalı kadına yan gözle bir bakış attı. Güvenlik kayışları kıvrımlı vücudunu sıkıca saracak şekilde koltuğa sıkıca bağlanmıştı; bunu kendisi de görmüştü. Adam onun üzerine eğildiğinde kadın rahatsız görünüyordu ve adam onun taze, kadınsı kokusunun altındaki huzursuzluk kokusunu yakaladı. Tanrım, çok güzel kokuyordu! Ama yakınlığının onu tedirgin etmesinden hoşlanmamıştı. Bir şekilde onu rahatlatmak istiyordu ama nasıl?

Isobel onun gözlerini üzerinde hissediyor gibiydi çünkü kısa bir süre başını kaldırdı ve sonra yanakları pembeleşerek hızla başka tarafa baktı.

"İyi misin Isobel?" diye sordu, bir sohbet başlatma umuduyla. "Ben... Ben iyiyim." Ona küçük, geçici bir gülümseme verdi. "Ben sadece... hiç daha önce Dünya'dan ayrılmamıştım."

"Ana Gemiye kısa bir yolculuk olacak," dedi Hail ona. "Kalkış sırasında G kuvvetleri nedeniyle biraz rahatsızlık hissedebilirsiniz, ancak bundan sonrası siz insanların 'sorunsuz seyir' dediğine inandığım şeydir."

"Teşekkür ederim." Ona tekrar bakma riskini göze aldı ve o küçük, belirsiz gülümsemelerinden birini daha verdi. "Peki... Brandon'la ne çiziyordunuz?" diye sordu, konuşmanın kendi tarafını tutması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Gözlerimin bir diyagramını çıkarmak istedi," dedi Hail. "O... Ana Gemide geçirdiğim süre boyunca gözlemlediğim diğer gençlerden farklı."

Isobel'in omuzları sertleşti.

"Brandon Otizm Spektrumunda," dedi savunmacı bir sesle. "Yani beyni diğer insanlarınkinden farklı çalışıyor. Aslında son derece zeki."

"Onun yaşındaki çoğu gencin anlayamayacağı şeyler hakkında bilgili bir şekilde konuştuğunu söyleyebilirim," dedi Hail. "Ve kötü anlamda farklı demek istemedim. Onunla konuşmayı ve etkileşimde bulunmayı çok keyifli buldum." Ona bir kez daha yan gözle baktı. "Umarım sizi kırmamışımdır."

"Hayır." Rahatlamış gibiydi ya da en azından omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitmişti. "Hayır, özür dilerim. Konu oğlum olunca biraz alıngan oluyorum. O benim hayatımdaki en önemli kişi."

"Anlıyorum. Ve... eşin yok mu?" Hail sormadan edemedi. Üzerinde başka bir erkeğin kokusunu almamıştı ama bir zamanlar biriyle birlikte olmuş olmalıydı yoksa Brandon doğmazdı.

Isobel başını salladı, altın sarısı uzun saçları arkasındaki koltuk başlığına sürtünüyordu.

"Hayır. Ben... kocamı bir yıl önce terk ettim. O zamandan beri onu görmedik ve umarım bir daha da görmeyiz."

"Neden?" Hail merakla sordu.

Isobel ona bir bakış fırlattı.

"Doğrudan, değil mi? Bilmen gerekiyorsa, bana kötü davranırdı. Çok büyük bir şekilde değil-kolumu kırmadı ya da beni merdivenlerden aşağı itmedi. Ama küçük şeyler yapardı - beni morartana kadar çimdikler ya da arkama iz bırakacak kadar sert bir tokat atardı. Küçük şeyler... küçük zalimlikler. Bir süre sonra bunlar birikti." İcini çekti ve koltuğun kayışlarını sıkan ellerine baktı. "Tanrım, bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Seni çok az tanıyorum."

"Bana anlattığına sevindim. Bir kadına böylesine utanç verici bir şekilde davranan her erkek cezalandırılmalıdır."

Hail'in sesi kendi kulaklarına alçak ve hırıltılı geliyordu ve onun katlandığı şeyi düşündükçe içindeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordu. Yüzünü buruşturarak duygularını bastırdı. Tanrım, gerçekten de duygu damperini ayarlaması gerekiyordu ama nedense hâlâ bunu yapmak istemiyordu. Isobel'le birlikte olmak

-Küçük mekiğin kabininde ona bu kadar yakın olmak, kadınsı kokusunu almak ve yumuşak sesini duymak, onu üzen ve olumsuz duygulara kapılmasına neden olan bir şey söylediğinde bile son derece hoştu.

Isobel kısık bir sesle, "Sorun da bu zaten, Mitch gibi adamlar için pek fazla ceza yok," dedi. "Yani beni hastanelik etseydi muhtemelen bir yasaklama emri çıkartabilirdim ama yaptığı her şey küçüktü... kaba ve önemsizdi ama onu benden uzak tutmak için bir yargıca neden olarak gösterebileceğim hiçbir şey yoktu."

"İşte bu yüzden onu terk ettin," dedi Hail. Ama Isobel onu şaşırtacak şekilde başını salladı.

"Hayır," dedi alçak bir sesle. "Mitch'i Brandon'a bağırırken yakaladım. Bağırıyor ve... ve onu sallıyordu."

Bu anının onun üzerinde büyük bir etkisi olmuş gibiydi -Hail onun güzel kahverengi gözlerinde yaşların parıltısını gördü. Bunun, duyguları olan bir insan ezici bir üzüntü hissettiğinde olan bir şey olduğunu ama o

kendisi bunu hiç yaşamamıştı. Onun acısını gördüğünde kalbi göğsünde şişiyor ve daralıyor gibiydi. Hail bunun nasıl olabileceğini anlamıyordu ama sanki onun duyguları kendisini de etkiliyordu.

Hiç düşünmeden Isobel'in kızarmış yanağını okşamak için uzandı ve başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi.

"Oh..." Ona baktı, açıkça şaşırmıştı. "Ben... sen..."

"Özür dilerim," dedi Hail kabaca. "Sana dokunmamalı mıydım? Hâlâ duyguların yollarına alışmaya çalışıyorum. Ama acını hissettim ve bunu bir şekilde durdurmak istedim."

"Hayır, bu... sorun değil sanırım." Ona daha dikkatli baktı, dokunuşundan uzaklaşmak için herhangi bir hamle yapmadı.

Teni Hail'in nasırlı parmak uçlarının altında inanılmaz derecede pürüzsüz ve yumuşaktı. Ona dokunmayı asla bırakmak istemiyordu ama kız artık ağlamayı kesmiş gibiydi ve yanağını okşamaya devam etmek için hiçbir bahane bulamıyordu.

İsteksizce elini .

"Eşini terk ettiğin için seni suçlamıyorum," dedi ona. "Genç olanlar korunmalıdır, özellikle de Brandon gibi özel olanlar."

"Teşekkür ederim." Belirgin bir kafa karışıklığıyla gözlerini kaçırdı. "Mitch onu hiç anlamadı. Onun da diğer çocuklar gibi olmasını istedi." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ama bence o olduğu haliyle mükemmel. Onu bir düzine 'normal' çocuğa değişmem."

"Ona karşı son derece korumacısın," diye mırıldandı Hail. Kendi göğsünde de aynı duygunun yükseldiğini hissetti; sadece Isobel'e değil, oğluna da yöneltilmiş koruyucu bir sahiplenme duygusu. Kaşlarını çattı. Bu duygu nereden gelmişti? Hiç mantıklı değildi; ikisiyle daha yeni tanışmıştı ve onların küçük ailesi üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Aile... bu kelime yeni bir duygu patlamasına yol açtı; öyle büyük bir özlem duygusuydu ki, bir an nefes almakta zorlandı. Boynunun arkasındaki damperi ayarlamak için refleks olarak yukarı uzandı... sonra elini tekrar direksiyon sarısının üzerine bıraktı.

Görünüşe göre bazı duygular, size acı verseler bile, bırakılamayacak kadar tatlıydı.

"Sen iyi misin?" Isobel ona sordu. "Boynun ağrıyor mu?" "Ne?"

Hail kaşlarını çatı, anlayamamıştı.

"Boynun." Eliyle onu işaret etti. "Yüzünü buruşturdu ve ona uzandı. Kaslarına kramp mı girdi? Aslında boyun masajında oldukça iyiyimdir," diye ekledi utangaç bir şekilde.

"Teşekkür ederim ama ben de tam duygu damperimi ayarlamak üzereydim," diye cevap verdi Hail. "Sonra... yapmamaya karar verdim."

Isobel'in kaşları çatıldı. "Özür dilerim... *Neyiniz?*"

Hail, "Boynumun arkasına yerleştirilmiş bir cihaz," diye açıkladı. "Ne kadar duygu hissettiğimi kontrol etmemi sağlıyor."

Gözleri irileşti. "Duygularını kapatıp açabiliyorsun... öylece?"

Hail başını salladı. "Kendi gezegenim Zeaga'da Dört duygu yasaktı - onlara sahip olmak 'hissetme suçu' olarak adlandırılırdı. Tüm sakinlere, toplumumuzu yöneten bilinçli mekanoidler grubu Continuum tarafından kalıcı duygu sönümleyiciler yerleştirilmişti."

"Duydum..." Boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla sizin, yani Karanlık Türlerin Dünya'ya saldırmasına neden olanlar Süreklilik'ti."

"Evet," dedi Hail basitçe. "Ana Gemi'ye geldiğimden beri bu soru bana pek çok kez soruldu," diye ekledi onun sorgulayan bakışını görünce. "Halkımın yaptıklarından pişmanlık duyup duymadığım da soruldu."

"Peki ya sen?" Isobel sordu. "En ufak bir üzüntü duyuyor musun? Bir sürü insan *öldü*, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Hail sessizce. "Sunabileceğim tek mazeret de Süreklilik'in bize Dünya halkına yardım ettiğimizi söylemiş olması."

"Bize yardım mı ediyorsun?" Sesi yükseldi ve şimdi ona ters ters bakıyordu -Hail onun öfkesini teninde bir ısı gibi hissedebileceğini düşündü. "Bize saldırarak nasıl yardım edebilirsin ki?"

Hail ses tonunu nötr tutmaya çalışarak, "Plan Dünya'yı fethetmek ve ardından tüm insanları duygulardan arındırmaktı - tıpkı bizim de duygu sönümleyicilerimiz tarafından arındırıldığımız gibi," diye açıkladı. Süreklilik duyguların insanı zayıf, verimsiz ve etkisiz kıldığına inanıyordu -ya da inandığını iddia ediyordu. Bize gezegeninizi ele geçirerek ve sizi bu duyguların üzerinizdeki etkisinden kurtararak, sizi mantıksızlıktan ve sefaletten kurtaracağımız söylendi."

"Ve sen buna *inandın* mı?" Isobel kaşlarını kaldırarak sordu.

Hail omuz silkti. "Büyüme tankımdan çıkarıldığım andan itibaren bana aşılarmıştı. Buna inanmamak için hiçbir nedenim yoktu - dünyamı karşılaştırmabileceğim başka bir referans çerçevesi yoktu. Şimdi, Ana Gemi'de hissedenler arasında yaşadığım için farklı bir bakış açısına sahibim." Ona dikkatle baktı. "Ve evet Isobel, yaptıklarımın dolayısı çok pişmanım."

"I..." Bakışlarını kaçırmadan önce sadece bir an için onun bakışlarını tuttu. "Hissedenler," dedi. "Duyguları olan insanlara böyle mi diyorsunuz?"

"Evet, Z4'te onlara böyle diyorduk. Hâlâ zaman zaman ağzımdan kaçırıp bu kelimeyi kullanıyorum."

"Ama... sen de artık bir 'hissedensin', değil mi?" Isobel sordu.

"Öyleyim." Hail başını salladı. "Ama her zaman belli bir saygı içindeydim."

"Nasıl?" Kaşlarını çattı. "Gezegeninizdeki herkeste şu duygu sönümleyicilerden olduğunu sanıyordum."

"Herkesin vardı. Ama ben seçkin bir birliğin parçasıydım, genetik olarak savaşta son derece şiddetli olmak üzere tasarlanmıştım. Bu amaçla, savaşırken savaş öfkesinin beni tüketmesine izin vermek için bana ayarlanabilir bir damper verildi."

Dümeni düzeltti -Dünya'yı çok geride bırakmışlardı ve Isobel fark etmemiş gibi görünse de Ana Gemi mekiğin görüş ekranında büyüyordu. Dikkatle ona bakıyordu.

Hail, "Elbette benim damperim, savaştan önce damperi açan ve savaş bittikten sonra tekrar kapatıp kilitleyen daha yüksek rütbeli bir subay tarafından kontrol ," diye ekledi. "Kendini suçlu hissetmeyi önlemenin tek yolu buydu."

"Suç hisset..." Isobel hala kaşlarını çatarak mırıldandı. "Yani... Ana Gemi'ye gelene kadar... dışında hiçbir duygu hissetmedin mi?"

"Savaşın öfkesi dışında. Hayır, görmedim." Hail iç çekti. "Şimdi bunca yıldır neyi kaçırdığımı öğreniyorum. Hayattan alınacak çok fazla zevk var - acı da var, ama zevkin acıyı değerli kıldığını düşünmeye başlıyorum."

"Yani duygularını kapatıp açabilirsin..." Parmaklarını şıklattı. "Böyle mi?"

"Aslında damper daha çok bir ses ünitesindeki ses kontrolüne benziyor," diye açıklıyor Hail. "Ne kadar yükseğe ayarladığıma bağlı olarak değişken duygu seviyeleri yaşayabiliyorum." Kadına yan gözle bir bakış attı. "Evinizdeyken sesini açmıştım ve henüz geri kapatmadım."

"Yaptın mı? Neden?" Kadın merakla ona baktı.

Hail boğazını temizledi, kendini biraz rahatsız hissediyordu. Bir başka olumsuz duyguydu ve yine de ondan kurtulmak istemiyordu.

"Ben... sizin ve genç arkadaş arkadaşlığından keyif almak istedim," dedi. "Onunla birlikte oturup gözlerim için devre taslağı çizdiğim zaman muhtemelen yaşadığım en keyifli deneyimdi. Bunun dışında..."

"Bunun dışında mı?" diye sordu.

"Şu an hariç - seninle yalnız geçirdiğim bu zaman," diye itiraf etti Hail. Gözlerini geri çekti, nedense onu doğal gözleriyle görmek istiyordu. "Çok güzelsin Isobel," diye mırıldandı. "Duygularım olmadan önce güzelliğin farkına varmazdım ama sen... seni evinin merdivenlerinden inerken gördüğümde kalbimin bir yumruk gibi sıkıldığını hissettim. Güzelliğin içimi acıttı." Bir elini göğsüne götürdü. "Yine de acının dinmesini istemedim. Ben... Ben hâlâ istemiyorum," diye itiraf etti alçak bir sesle.

"Oh..." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ve güzel kahverengi gözleri geniş ve belirsizdi.

"Bağışlayın beni." Hail yere baktı, pilotluğuna konsantre olmuştu. "Sizi rahatsız ettim. Duygularımda ustalaşmanın yanı sıra, düşüncelerimi ne zaman söyleyeceğimi ve ne zaman içimde tutacağımı bilme sanatında da ustalaşmaya çalışıyorum. Belki de bu sefer onları içimde tutmalıydım."

"Hayır, sorun... sorun değil," dedi sonunda. Adam ona baktığında yanakları yine pembeleşmişti. "Sanırım hiç duyguların olmasaydı, onlarla nasıl başa çıkacağını bilmek zor olurdu."

"Öyle," diye itiraf etti Hail. "Ve bana daha önce hiç hissetmediğim birçok duygu veriyorsun, hatta damperim yüksekten bile."

"Nasıl... ne sıklıkta yükseğe ayarlıyorsun?" diye sordu. Hail başını salladı. "Neredeyse hiç. Bu güvenli olmaz."

"Ne? Neden olmasın?" Isobel sordu.

Derin bir nefes aldı. Düşüncelerinin ne kadarını yüksek sesle söyleyeceğinden emin olamadığı bir başka durum daha vardı.

"İçimde... bir tür canavar var," diye itiraf etti sonunda.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Canavar mı?"

"Ben buna kişiliğimin savaşta ortaya çıkan kısmı diyorum.

-DNA'mın Bolakslı kısmı. Gördüğünüz gibi ben safkan bir Kindred değilim; genetik kodumda yarı-duyarlı bir savaşçı türün, Bolax'tan gelen uzaylıların izleri de var."

"Bolax?" Başını iki yana salladı. "O gezegeni hiç duymadım. Ya da o insanları."

Hail bir kaşını kaldırdı. "Evrende, gezegeninizde hayal edilenden çok daha fazla sayıda duyarlı ve yarı duyarlı uzaylı türü olduğuna inanıyorum. Sizin korunaklı küçük güneş sisteminizde insanlar sadece Kindred ve Scourge ile temas kurdu ama evrende trilyonlarca insan var."

"Anlıyorum," dedi Isobel sessizce. "Ve bu yaratıklar... bu Bolaxianlar-"

"Acımasız katiller," diye bitirdi Hail onun yerine. "Tek dürtüleri savaşın ve üreyin."

"Ve... bu var mı? Öldürmek için o hayvani dürtü? Ve..." Başını sallayarak sözünü kesti.

"Ve üremek," diye bitirdi Hail onun yerine. "Ama sana söz veriyorum Isobel, bu benim duygu damperim tarafından kontrol ediliyor. Bu yüzden onu asla orta nokta ayarını geçecek şekilde açmam, özellikle de değer verdiğim bir dişinin yanında."

Ağzını aniden kapattı -son kısmı neden eklemişti ki? Özellikle de kız hâlâ korku dolu gözlerle ona bakarken. Bu

onu cezbetmekten çok korkuttuğu açıktı. Ya da Hail öyle düşünüyordu - bu yüzden bir sonraki sözleri onu şaşırttı.

"Neden seni rüyamda gördüm?" diye fısıldadı. "Ve sen neden beni rüyanda gördün? Anlamıyorum."

"Ben de tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Hail. "Diğer Kindredlerin 'rüya paylaşımı'ndan bahsettiğini duydum ama bu terimin gerçek anlamını ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu... korkutucu," diye fısıldadı. "Aşağı indiğimde ve seni Brandon'la otururken gördüğümde ne bilemedim."

"Benden korkmana asla gerek yok," dedi Hail ona ciddiyetle. "İçimde bir canavarı kafeste tutuyor olsam da, senin ya da oğlunun yanında asla dışarı çıkmasına izin vermem. Damperim benim... basit dürtülerimi sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor."

"Sanırım bunu bilmek iyi oldu," diye mırıldandı ama Hail onu kaybettiğini anlayabiliyordu. Ona içindeki canavarı anlatmadan önce aralarında karşılıklı bir ilgi oluşmuş olabilirdi ama şimdi o da yok olmuştu - bir çizmenin söndürdüğü küçük, titrek bir alev gibi korku tarafından boğulmuştu.

Aptal! dedi kendine öfkeyle. *Ona asla söylememeliydin.*

Ama nasıl yapamazdı ki? Tamamen dürüst olmaktan başka bir şey yapmaya alışık değildi. Yalan söylemek ya da bilgi saklamak fikri onun doğasına yabancıydı.

"Isobel," dediğini duydu, kendini durduramadı. "Daha yeni tanıştığımızın farkındayım ama kendimi... sana karşı çok çekici hissediyorum."

"Selam," dedi çabucak. "Lütfen inan bana, ben de... garip bir şekilde sana çekildiğimi hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Ama ben bekâr bir anneyim ve sana nasıl bir ilişkiden yeni çıktığımı anlattım. Önce Brandon'ı düşünmeliyim."

"Anlıyorum. Ona zarar vereceğimden korkuyorsun," dedi Hail açıkça.

"Ben öyle bir şey demedim. Ben sadece-"

Hail, "Sorun değil, nedenlerini bana açıklamak zorunda değilsin," diyerek onun sözünü kesti. "Sormamalıydım. Sadece... kendime engel olamadım." İcini çekti. "Bu da düşüncelerimi kendime saklamam gereken bir başka örnek."

"Özür dilerim," dedi Isobel usulca ve şimdi perişan görünüyordu. Hail bu mutsuzluğa kendisinin neden olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Ben de öyle," dedi kısaca. "Lütfen söylediklerimi unutarak bana nezaket gösterin. Bakın," diye ekledi konuyu değiştirmek için. "Limana yanaşmak üzereyiz. Sanırım arkadaşınız Kat sizinle buluşmak için yanaşma bölümünde bekliyor olacak."

." Isobel hâlâ mutsuz görünüyordu ama Hail onu -ya da kendisini- daha iyi hissettirmek için ne yapacağını bilmiyordu.

İcini çekti. Yine de fark etmezdi. Duygu damperini kapatabilir ve şimdi kabaran acıyı ve kaybı hissetmeyebilirdi. Tekrar uzandı... ama yine elini indirdi. Hissettiği şey reddedilmenin acısı olsa bile, onun yanında bir an bile hissetmeyi bırakmaya dayanamıyordu.

Isobel onun bu hareketini anlamış gibiydi çünkü yorum yapmak için ağzını açtı... sonra tekrar kapattı ve sabit bir şekilde görüntü ekranına baktı.

Sessizlik içinde limana yanaştılar ve emniyet kemerlerini çözerlerken Hail ona döndü.

"Umarım arkadaşınızla vakit geçirmekten keyif alırsınız. Ne zaman eve dönmek istersen seni Dünya'ya uçurmaya hazır olacağım."

"Oh..." Yanakları pembeleşti. "Oh hayır, zorunda değilsin-"

"İstiyorum," dedi Hail basitçe. "Ama lütfen endişelenmeyin, dönüş yolculuğunda düşüncelerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum."

". O kadar mutsuz görünüyordu ki, ona tekrar dokunabilmeyi, acısını biraz olsun dindirebilmeyi diledi. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden kenara çekildi ve onun gemiden çıkmasına izin verdi; İkiz Soylar Derin ve Kilit'le çiftleşmiş olan arkadaşı Kat gerçekten de onu bekliyordu.

Isobel arkadaşına sarılırken genişçe gülümsedi, Ana Gemiye geldiğinden beri Hail'e çok yabancı gelen sevgi jestlerini gösteriyordu. Şimdi bunları kendi başına deneyimleyebilmeyi diliyordu. Isobel'i kucaklama, onun küçük, kıvrımlı bedenini kollarının arasına alma ve ona sarılma düşüncesi son derece çekiciydi... ve tamamen imkânsızdı.

Unut onu, diye öğütledi kendine. O sonsuza dek senin ulaşamayacağın bir yerde, rüyaların dışında.

Hail bunun doğru olduğunu biliyordu ama Isobel'in Kat'le birlikte uzaklaşmasını izlerken bir parça pişmanlık duymaktan kendini alamadı. Isobel'e gelince, omzunun üzerinden tek bir bakış attı. Gözleri hâlâ kapalı olduğu gözleri bir anlığına buluştu... sonra arkasını döndü ve gitti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

"Sana neler oluyor, bebeğim? Buraya geldiğinden beri surat asıyorsun." Kat kumral bir kaşını kaldırdı.

"Öyle mi?" Isobel suçluluk duygusuyla sandalyesinde daha dik oturdu. "Yani, öyle olsun istemedim. Gerçekten üzgünüm Kat."

"Sorun değil tatlım, sana kızgın değilim. Sadece endişelendim." Kat endişeyle ona baktı. "Bana doğruyu söyle, sana neler oluyor? Üzgün ve dalgın görünüyorsun."

"Sanırım öyleyim," diye itiraf etti Isobel. O ve Kat, Kat'in iki kocası ve üç küçük oğluyla paylaştığı süitinde oturuyorlardı. Gürültücü bir gruptu ve üçü de etrafta bağırıp çağırıyor, oynuyor ve genel olarak çocuklar gibi davranıyorlardı.

En azından ikisi öyleydi. Savaş ve Barış, bir gün eşlerini paylaşacak olan karanlık ve aydınlık ikizler, gürültücü ve şamatacıydılar ama Kat'in Shad adını verdiği üçüncü küçük çocuk garip bir şekilde sessiz ve kardeşlerinden ayrıydı. Daha küçük olmasına rağmen Isobel'e biraz Brandon'ı hatırlatıyordu. İri ve dikkatli gözlerini hareketin üzerinde sabit tutarken, pek bir şey yapmıyordu.

Kat'in iki kocası oğullarını kapıdan çıkarıp geminin ortasındaki park alanına götürmüşlerdi, böylece o ve Kat bebek partisini planlamaya başlayabileceklerdi. Isobel numuneler ve şekerlemelerle dolu çantasını boşaltmış ve çeşitli etkinliklerin listelerini ve taslaklarını yapmaya başlamıştı ancak bir parti planlarken genellikle yaptığı gibi gülümsemeye ve mutlu hissetmeye çalışsa da akli sürekli Hail'e dönüyordu.

Şimdi, neşeli görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, aldatmacasının Kat'i zerre kadar kandırmadığını fark etti. En azından Kat'in mavi gözlerindeki şüpheli bakış bunu gösteriyordu.

"Dökül bakalım, bebek," dedi bir elini geniş kalçasına koyarak. "İçinde düğüm düğüm olan şey ne? Brandon için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, Brandon değil..." Isobel derin bir nefes aldı ve itiraf etmeye karar verdi. Ne de olsa, sormadığı sürece kafasının içinde durmaksızın dönen soruların yanıtlarını asla alamayacaktı. "Kat," dedi alçak bir sesle. "Bunun tuhaf olup olmadığını söyle ama... Komutan Hail'le tanıştıgımda onu daha önce rüyalarımda gördüğümü fark ettim. Ve o da... o da beni rüyasında görmüş." Kat'e çekici bir şekilde baktı. "Lütfen bana deli olmadığımı söyle. Bu bir tür Kindred olayı mı?"

Kat onu şaşırtarak gülmeye başladı.

"Ah, tatlım," dedi Isobel'in omuzlarına bir kolunu koyarak. "Evet. -Evet, öyle. Rüyalarınızı paylaşıyordunuz. Biliyor musun, içimde bir *his* vardı. ikiniz hakkında."

"Rüya paylaşımı mı?" Isobel ona boş boş baktı. "Bu ne anlama geliyor ki? Hail de bahsetti ama ne anlama geldiğini ya da gibi sonuçlar doğurabileceğini bilmediğini söyledi."

Kat düşünceli görünüyordu. "Sanırım Ana Gemi'ye yeni geldiği için bunu yapmazdı. Tanrıça insanlarını böyle bir araya getirir. Tanışmadan ve çıkmaya başlamadan önce birbirinizin hayalini kurarsınız - bu bir nevi gelecek şeylerin önizlemesi gibidir."

"Çıkmak mı? Ama kimseyle çıkamam-Brandon benim önceliğim olmalı!" Isobel haykırdı.

Kat ona bir kaşını kaldırdı. "Tamam, küçük adamını korumaya çalışmanı anlıyorum. Ama inan bana tatlım, rüya paylaşımı Tanrıça'nın

onay mührü. Eğer Komutan Hail'i hayal ediyorsanız, onun iyi bir adam olduğundan emin olabilirsiniz."

"Ama ben Tanrıça'ya tapmıyorum. Ve alınmayın ama ona inandığımdan bile emin değilim," dedi Isobel.

"Oh, değil." Kat sırttı. "Onun savaşçılarından biriyle, onun çocuklarıyla rüya paylaşmaya başladın. Sana inandığı çok açık."

"Tek sorun bu değil," dedi Isobel. "Kat, ben... Hail'i rüyasında gören tek kişi ben değilim."

"Ne?" Kat kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Başka bir kadın da mı onu hayal ediyordu? Bu garip olurdu. Bir dişiye paylaşan İkiz Kindred'lar var ama bildiğim kadarıyla Kindred dünyasında iki dişinin bir erkeği paylaştığı bir eşdeğer yok."

"Hayır, başka bir kız değil. *Brandon*'ı kastediyorum, o Hail'i hayal ediyordu. İkimizi -Hail ve beni- birlikte," diye açıkladı Isobel. "Bu nasıl olabilir Kat? Nasıl olur da üçümüz de aynı şeyi hayal edebiliriz?"

"Vay canına..." Kat bir elini kumral yelesinde gezdirdi. "İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttınız. Tanrıça'nın bir araya getirmek istediği iki kişiden başka kimsenin rüyasını paylaştığını hiç duymadım. Tabii..." Kaşlarını çattı. "Küçük oğlunuzun özel yetenekleri olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Özel hediyeler mi?" Isobel kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor? Brandon'ın Spektrum'da olmasının yanı sıra duyuşal işleme bozukluğu ve dispraksisi de var ama bilmiyorum-"

"Hayır, *hediyeler* gibi," dedi Kat. "Benim Shad'ım gibi - o bir gölge ikiz, sadece iki tane olması gerekirken üçüncü olarak doğmuş. Tabii bu durum İkiz Akraba toplumunda onun işini zorlaştırıyor. Savaş ve Barış birlikte büyüyecek ve sonunda babaları Derin ve Kilit'in yaptığı gibi birlikte gelin olacaklar. Ancak Shad, herkesin bir eşinin olduğu bir dünyada yalnız kalacak."

"Özür dilerim." Isobel arkadaşının sözlerini bir bıçak gibi hissetti. Brandon için en büyük korkusu buydu; asla sevecek birini bulacak kadar bağ kuramayacaktı.

"Hayır, sorun değil." Kat çenesini kaldırdı. "Çünkü Shad farklı olsa da... özel yetenekleri var. Bazen bir şeyler *biliyor*, asla şeyler. Kaybettiğim ya da yanlış yere koyduğum şeyleri her zaman bulabiliyor.

-Doğrudan onlara gider. Ve sonra bazen..." Başını sallayarak sözünü kesti. "Neyse boş ver. Mesele şu ki, Shad'ın farklı olduğu *için* özel olduğuna inanıyorum. Belki Brandon için de aynı şey geçerlidir."

"Bilmiyorum," dedi Isobel şüpheyle. "Daha önce hiç gaipden haber veren rüya görmemişti."

"*Bildiğiniz* kadarıyla yok demek istiyorsunuz," diye belirtti Kat. "Onun ne kadar zeki olduğunu biliyoruz. Ve ne kadar yaratıcı olduğunu." Omuz silkti. "Belki de sadece Tanrıça'nın iradesine uyum sağlamıştır. Küçüklerin Tanrıça'ya daha uyumlu olduğunu, Tanrıça'nın onlara daha kolay ulaştığını duymuştum."

Isobel rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kat'in dinini küçümsemekten hoşlanmıyordu ama sırf arkadaşı inanıyor diye kendisinin de inanıp inanmayacağını bilmiyordu.

"Şimdi seni rahatsız ettim," dedi Kat, onun vücut dilini açıkça okuyarak. "Özür dilerim bebeğim, öyle demek istemedim. Bak, tek söylediğim belki de Komutan Hail'e bir şans vermen gerektiği."

Isobel, "Brandon'la oldukça iyi anlaştılar," diye itiraf etti. "İkisi de birbirlerinden gerçekten hoşlanıyor gibiydiler."

"Bu çok iyi!" Kat haykırdı. "Bilirsiniz, her çocuğun yanında onu yetiştirmesine yardımcı olacak bir ya da iki babaya ihtiyacı vardır."

Isobel kuru bir sesle, "Sen bunu kesinlikle bilirsin," dedi. "Üç oğlun ve iki kocan var."

"Evet, sayıca tamamen azım," dedi Kat neşeyle. "Ama umurumda değil. Deep ve Lock gerçekten iyi babalar ve Liv, Sophie ve tüm grubumuzla bol bol kız kıza vakit geçirmemi sağlıyorlar. Bak..." Bir elini Isobel'in dizine koydu. "Eğer insan olsaydı seni yabancı bir adama doğru itmek için bu kadar acele etmezdim. Ama Kindredlar farklıdır; daha onurlu, daha güvenilirdirler. Bu onların *genlerinde* var."

"Ama sadece bu kadar," diye itiraz etti Isobel. "Hail bana genlerinin tamamının Kindred olmadığını söyledi. DNA'sının bir kısmının Bolaxian olduğunu söyledi."

Kat kaşlarını çattı. "Bolaxian mı?"

Isobel ona, "Korkunç *dürtüleri* olan yarı-duyarlı varlıklardan oluşan bir ırk olduğunu söyledi," dedi. "Savaşmak ve... üremek için. Kendisinin bu kısmına *canavar diyordu*."

"Hmm. Sanırım neden endişelendiğini anlamaya başlıyorum." Kat kaşlarını çattı. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece beni asla incitmeyeceğini, çünkü duygularının onu ele geçirmesine izin vermeyecek kadar kısık tuttuğunu söyledi." Isobel başını salladı ve derin bir iç çekti. "Beni yanlış anlama, Kat-Komutan Hail inanılmaz derecede çekici biri."

Kat sırtıttı. "Katı bir şekilde, sana bilet vermek üzere olan bir polis gibi. Yani şu aynalı gölgelikler -gözleri-"

"Biliyorum, değil mi?" Isobel haykırdı. "Onları ilk gördüğünüzde gerçekten korkutucu oluyorlar. Ama onları çıkardığında ya da geri çektiğinde daha az korkutucu oluyor sanırım."

"Onu bunları çıkarırken gördün mü?" Kat'ın gözleri büyüdü. "Hiç görmedim." "Gözleri muhteşem," diye itiraf etti Isobel. "Soluk mavi, tıpkı bir Husky'ninki gibi."

Ama önemli olan onun ne kadar muhteşem olduğu değil. Mesele şu ki, eğer tek başıma olsaydım.

ona bir şans vermeye istekli olabilir. Ama Brandon ile..." Başını iki yana salladı. "İşimi şansa bırakamam."

"Anlıyorum," dedi Kat sessizce. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın, tatlım."

"Ne?" Isobel'in kafası karışmıştı. "Yani ona tekrar bir şans vermem için beni zorlamayacak mısın?"

"Söyleyeceğim her şeyi söyledim." Kat ellerini kaldırdı. "Eğer Tanrıça ikinizin birlikte olmasını istiyorsa, bu bir şekilde hallolacaktır. Bu arada ben sadece masum bir seyirciyim. Şimdi bana bebek maması tatma oyununu tekrar anlatır mısın? Bu parti çok eğlenceli olacak!"

Isobel arkadaşının kasıtlı olarak konuyu değiştirdiğini anlayabiliyordu ama bu onun için sorun değildi. Kat'ın söylediği her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacı karar verdi. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: İçinde "canavar" dediği şeyi taşıyan bir adama güvenmeyecekti. Onu ne kadar yakışıklı ya da tuhaf bir şekilde çekici bulursa bulsun.

Yine de, Brandon'ın ona ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü söylediğini ya da Brandon'la ne kadar iyi anlaştıklarını düşündüğünde kalbindeki küçük acıya engel olamıyordu...

Ama hayır. Sorumlu bir anne olmalı ve doğru olanı yapmalıydı - oğlunu olası tehditlerden korumalıydı, dedi kendi kendine.

Bunu yapmak kalbini kırsa bile.

Altıncı Bölüm

Kat onu rıhtıma kadar geçirdi ve kucaklayarak vedalaştı. Hail onu gemisinin yanında bekliyordu ve Isobel onun başından beri orada olup olmadığını ya da Kat'i ziyaret ederken gidip başka bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ona sormak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Nedense büyük Kindred ile sıradan bir konuşma bile tehlikeli görünüyordu. Sanki ağzını açarsa söylemek istemediği bir şey ortaya çıkabilirdi.

Belki de "Hey, neden yarın yemeğe bana gelmiyorsun?" gibi bir şeyler fısıldadı kafasının içindeki küçük ses. "Ya da daha önce yanılmışım, belki bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı deneyebiliriz."

Evet, belki öyle bir şey.

Isobel ağzını kapalı tuttu ve adamın ne kadar iri ve kaslı olduğunu ya da emniyet kemerini yerine bağlamak için üzerine eğildiğinde ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalıştı. Tanrım, sürdüğü parfüm de neydi öyle? Keskin, taze, temiz ve tamamen erkeksi kokuyordu; son derece çekici. Hail ise kalkışta söylediği birkaç kelime dışında sessizdi. Isobel Ona kızgın olup olmadığını, kendisini reddettiği için ondan nefret edip etmediğini merak etti. Fakat Soğuk ya da kızgın davranmıyordu, sadece içine kapanıktı.

Son karşılaşmalarının yol açmış olabileceği olumsuz duyguları hissetmemek için duygu damperini kapatıp kapatmadığını merak etti. Eğer öyleyse onu suçlayamayacağını düşündü; hayatında duygularını kapatmak istediği pek çok zaman olmuştu. Hail aslında bu seçeneğe sahip olduğu için oldukça şanslıydı.

Eve dönüş yolunu yarılamlışlardı ve görüntü ekranı Dünya'nın mavi-yeşil topunun giderek yaklaştığını gösteriyordu ki Hail gerçekten konuştu

onu. Görüntü ekranında, ev dediği mavi kürenin etrafında dönüyormuş gibi görünen küçük beyaz bir nokta vardı ama Isobel bunun bir uydu olduğunu düşündü. Ve çok geçmeden dikkati ekrandan uzaklaşıp yanındaki adama yöneldi.

"Isobel," diye mırıldandı, karmaşık aletlerden gözlerini kaçırarak, "beni bir daha görmek istemediğini biliyorum ama sana vermemi istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Kadın ona kararsızca baktı. Ona kendisini hatırlaması için bir hatıra mı vermek üzereydi? Ona bir şans verecek kadar cesur olsaydı neler olabileceğini merak ederek her baktığında kendini suçlu ve pişman hissetmesine neden olacak garip bir hediye mi?

"Evet," dedi Hail. "Ama bu sizin için değil." Üniforma gömleğinin iç cebine uzanarak katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı.

"Bu nedir ve benim için değilse kimin için?" Isobel katlanmış kâğıdı elinde tutuyor, açıp açmaması gerektiğinden emin olamıyordu.

Hail, "Siz arkadaşınızla ziyaretteyken ben de okülerlerimin bakımını yapan Tolleg cerrahına gittim," diye açıkladı. "Ondan spesifikasyonların ve okülerlerimin tam bir şemasının çıktısını almasını istedim. Düşündüm ki..." Boğazını temizledi. "Brandon'ın bunu ilginç bulabileceğini düşündüm."

"Oh..." Isobel mırıldandı.

"et. İstersen bakabilirsin." Kâğıdı işaret etti.

Isobel yavaşça açtı. Kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen karmaşık, çok renkli bir tasarım şeması vardı ama Brandon'ın buna bayılacağından emindi.

Hail ona, "Bu, benimki gibi çalışan bir çift oküler inşa etmek için gerekli tüm özellikleri veriyor," dedi. "Elbette, sizin gencin gerekli malzemelere erişimi olup olmadığını bilmiyorum."

"Titano-lityum destekler," diye okudu Isobel. "Hardovantium vida plakaları... evet, bu malzemeleri yerel Home Depot'ta bulabileceğimden emin değilim." Başını kaldırıp Hail'e baktı. "Ama Brandon yine de buna bayılacak." Uzanarak elini onun dizine koymaya cesaret etti. "Teşekkür ederim, Hail. Bu çok tatlı."

Büyük Kindred'ın ağzının kenarından hafif bir gülümseme yayıldı.

"Sadece beni hatırlamasını istedim." Ona baktı ve aynalı gözlerini birbirlerinin gözlerinin içine bakacak şekilde kaldırdı. "Umarım sen de hatırlarsın Isobel. İkinizi de asla unutmayacağımı biliyorum."

"Oh, Hail..." dedi çaresizce, ona her zamankinden daha fazla çekildiğini hissederek. Daha önce de erkekleri geri çevirmişti, çoğunlukla Mitch'le tanışıp onunla evlenme hatasını yapmadan önce. Ama hiçbirisi bu konuda bu kadar nazik ve kibar olmamıştı. Aceleyle söylediği sözleri geri alabilmeyi ve aralarındaki bu tuhaf çekime bir şans vermek istediğini ona söyleyebilmeyi her zamankinden daha çok diliyordu.

Ama adamın ona daha önce söylediklerini hatırlamaya *devam etti...* "*İçimde bir canavar var... ben kendimin o parçasına böyle diyorum...*" Öyle dememiş miydi? En azından buna benzer bir şey. Ve içinde böylesine şiddet barındıran bir adamla ilişkiye girerek Brandon'ın iyiliğini nasıl riske atabilirdi?

İç geçirerek kâğıdı çantasına yerleştirdi ve saatine baktı. Altı buçuk. Brandon'ı yatağına yatırmak için eve zamanında varmalıydı. Isobel okuma saatini kaçırmadığı için memnundu. Gece rutini bozulduğunda her zaman çok üzülürdü...

Birdenbire yüzünde parlak bir ışık parlamaya başladı. Parlak parıltı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini siper ederek görmeye çalıştı

nereden geliyordu. Artık Dünya'nın eğrisini göstermeyen görüntü ekranından dışarı akıyor gibiydi. Bunun yerine beyaz ışıktan oluşan parlak bir pencere haline gelmişti; o kadar parlaktı ki, doğrudan bakarsa kör olabileceğini hissetti.

Aynı anda Hail'in yabancı bir dilde - sert, gırtlaktan gelen ve bir şekilde son derece erkeksi bir şey - küfür ettiğini duydu. Sesindeki şaşkınlık onu anında endişelendirdi. Eğer neler olduğunu bilmiyorsa, o zaman *gerçekten* kötü bir şeyler oluyor olmalıydı!

"Hail?" diye sordu, kendi sesinde duyduğu panik notasından hoşlanmamıştı. "Hail, neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Tanrıça, bu ışık nereden geliyor? Herhangi bir yıldıza bu şekilde sular altında kalacak kadar yakın değiliz."

"Dünya nerede?" Isobel paniği artarak sordu. Elini ona doğru uzattı, körü körüne hissediyordu, elinin onun elinin içinde olmasının verdiği güvenceyi istiyordu. Onu buldu ve Hail parmaklarını onunkilere dolayarak sıkıca kavradı.

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Aletlerimin hepsi boşa gitti. Bak."

Boştaki eliyle önündeki kontrol panelini işaret etti. Isobel gözlerini kısarak görmeye çalıştı. Elbette, birkaç dakika önce yoğun bir şekilde kayan ve yanıp sönen tüm ekranlar ve okuma çıktıları şimdi tamamen boştu.

Aman Tanrım, diye düşündü Isobel. *Bize neler oluyor? Nerede-*

Ama sorusuna cevap verme şansı olmadı. Çünkü o anda parlak ışık o kadar yoğunlaştı ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı ya da görüşünü tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldı. Işık sadece ışık değil, aynı zamanda ısı da olana kadar büyüdükçe büyüyor gibiydi - damarlarından akan sıcak bir karıncalanma, ışığın kanının yerini alıp almadığını merak edene kadar.

Çok garip bir his! Her yerim karıncalanıyor, içten dışa doğru. Ne oluyor?

Sonra, ılık ve karıncalanma başladığı gibi aniden durdu.

"Her şey yolunda, Dünya dışısı."

İnce, yüksek bir ses onunla konuştu ve Isobel'in bunu kulaklarıyla duymadığını anlaması bir anını aldı. Bir ciğer dolusu helyum emmiş birinin sesine benzeyen bu ses doğrudan kafasının içine yansıtılıyordu.

"Her şey yolunda," diye tekrarladı garip, yüksek ses. "Artık gözlerini açabilirsin. Gemimizde güvendesin."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Isobel gözlerini açtı ve bir yüzün kendisine baktığını gördü. Ona bakan kişinin -eğer buna insan denebilirse- bir yuvarlağı vardı, Gözler dışında küçük, sıkışmış özelliklere sahip şişkin, büyük kafa. Bunlar geniş, yuvarlak ve devasaydı -görebildiği kadarıyla iris ya da beyaz olmayan saf siyah.

Kendisininkinden çok daha büyük olan devasa kafa tamamen keldi ve bir çocuğunkinden daha büyük olmayan bir bedene bağlı ince bir boyun üzerine tünemişti. Bu kişi görebildiği kadarıyla hiçbir giysi giymiyordu ama belirgin bir genetiği de yoktu; sadece kasıklarında burun deliklerinden çok da büyük olmayan küçük, cinsiyetsiz bir yarık vardı. Teni koyu, sedefli griydi ve ona dokunmak için elini kaldırdığında Isobel beş yerine altı uzun, ince parmak gördü.

Isobel çılgılık attı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama bir şekilde hareket edemedi. Vücudunun hareketini kısıtlayan bir tür güç alanı içinde tutuluyordu. El yine de aşağı indi ve başının yan tarafına gelip şakağına hafifçe dokundu.

"İşte şimdi," dedi yüksek, ince ses. "Paniğe gerek yok. Biz sadece sizi incelemek istiyoruz."

"Neden onlarla konuşma zahmetine giriyorsun, Fsst?" dedi ikinci bir yüksek ses. Aynı şişkin kafaya ve kocaman siyah gözlere sahip başka bir küçük, gri kişi aniden ilkinin yanında duruyordu. "Anlayamayacaklarını biliyorsun. Onlar çok ilkel."

"Hayvan gibiler - onları sakinleştirmelisin Grrn," dedi birinci kişi - (uzaylı?)- ikincisine. "Panik yapmamaları daha iyi olur. Sadece sakin olurlarsa"

konularında doğru test sonuçları alabileceğiz."

Test sonuçları mı? Isobel düşündü. Aman Tanrım, ne tür testler yapacaklar? Kim bu insanlar?

Tıpkı uzaylı otopsi programlarında gördüğünüz küçük yeşil ya da gri adamlara benziyorlardı. 51. Bölge komplo teorisi gibi şeyler.

Uzaylılar, Isobel fark etmeye başladı. Uzaylılar tarafından kaçırıldım!

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? O ve Hail güvenli bir şekilde mekiğe bağlanmışlardı, neredeyse Dünya'ya dönmüşlerdi. Nasıl olur da o-Hail! *Nerede o?*

Isobel başını çevirmeye çalıştı ve bu kez etrafındaki görünmez alan hareket etmesine izin verdi - en azından biraz. Sağ tarafa baktığında -iki küçük gri adam sol tarafındaydı- Hail'in yanında şeffaf bir cam masanın üzerinde yattığını gördü.

Tamamen çıplaktı, uzun, kaslı vücudu rahatlama çizgileri halinde düzenlenmişti. Siyah gözlükleri -kendi deyimiyle dürbünleri- geri çekilmişti, bu da yüzünü daha açık ve garip bir şekilde savunmasız gösteriyordu. Isobel önce büyük Kindred'in öldüğünden korktu ama sonra iri göğsünün inip kalktığını gördü.

Sadece uyuyor, diye fark etti. Uyuyor ya da uyuşturulmuş. Ama hangisiydi? Ve Hail uyandığında buradan kaçabilmeleri için onu tutan görünmez güçle savaşabilecek kadar güçlü olabilecek miydi? Uyanmasına izin verirlerse...

Sanki onun zihinsel sorusuna cevap verircesine, Hail'in gözü açıldı ve hemen kendisini tutan görünmez bağlarla savaşmaya başladı.

"Erkek uyandı, Grnn!" diye bağırdı küçük gri adamlardan biri diğerine. Kısa, güdük bacaklarının üzerinde aceleyle Hail'in yanına koştular ve içlerinden biri - Isobel'in düşüncesine göre adı Fsst olan - altı parmaklı elini Hail'in başının yanına koydu.

"Sakin ol," dediğini duydu Isobel. "Sakin ol savaşı, biz sadece seni incelemek istiyoruz."

"Kimsin sen?" Hail hırladı, derin sesi tehditle sertleşmişti. "Peki Isobel'e ne yaptın? Eğer ona zarar verdiysen-"

"Selam, her şey yolunda. Ben iyiyim," dedi Isobel çabucak, her ne kadar bir uzaylı otopsi masasına çırılçıplak bağlanmış olmanın ya da bu her neyse, "iyi" olarak nitelendirilip nitelendirilmediğini bilmese de.

Hail ona bir bakış attı ve Isobel onu uyanık ve canlı gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki, kendisini çıplak görmesine neredeyse aldırımıyordu... neredeyse.

"Gördün mü?" Fsst yatıştırıcı bir şekilde konuştu. "Dişiniz zarar görmemiş. Sizi inceledikten ve birkaç test yaptıktan sonra ikiniz de serbest bırakılacaksınız."

"Kimsin sen?" Hail tekrar sordu. "Ve ne cüretle bizi kaçırıp alıkoyarsınız? Bizi *hemen* bırakmazsanız ikinizi de öldürürüm!"

"Dikkatli ol Fsst," diye uyardı diğer küçük gri adam. "Bu seferki son derece yüksek düzeyde saldırganlık kapasitesine sahip."

"İşte bu yüzden onu sakinleştirmeye çalışıyorum, Grn," diye cevap verdi diğeri.

"Bu tür girişimler gereksizdir. Çalışmamızı derhal başlatmalı ve zaman balonu patlamadan önce bulgularımızı kaydetmeliyiz."

"Ama genetik testlerin sonuçlarını henüz almadık," diye itiraz etti Fsst. "Onlar olmadan çalışmaya başlamamız mümkün değil!"

"Evet, yapabiliriz ve yapacağız da!" Grn açıkladı. "Daha fazla incelik beklemeyeceğim. Çalışma şimdi başlıyor!"

Isobel aniden düşüyormuş gibi hissetti. Onu şeffaf cam masaya bağlayan görünmez bantlar yok olmuştu -aslında masa, zemin ve diğer her şey de yok olmuştu. Serbest düşüşteydi.

Ama midesi ani ağırlıksızlığın etkisiyle ancak kasılmaya ve kasları kasılmaya başlamıştı ki, bu his başladığı gibi hızla sona erdi.

Bağlanmış olmak yerine, şimdi beyaz duvarları ve zemini olan mükemmel yuvarlak, silindirik bir odanın ortasında durduğunu fark etti. Tavandan yumuşak, dağınık bir ışık geliyordu ve sıcaklık ne çok sıcak ne de çok soğuktu. Isobel, hâlâ tamamen çıplak olduğu için bunun iyi bir şey olduğunu fark etti.

Karşısında Hail duruyordu, o da çıplaktı ve keskin yüz hatları kaşlarını çatmıştı.

"Neredeyiz?" diye hırladı. "Burası neresi?"

"Ben... Sanırım hâlâ onların gemisinde bir yerdeyiz." Isobel bir kolunu göğüslerinin üzerine, bir elini de bacaklarının arasına koyarak kendini mütevazı bir şekilde korumaya çalıştı. Küçük gri adamların giysilerine ne yaptıklarını ve onları geri alma şansının olup olmadığını merak ediyordu... ya da bu konuda Dünya'ya dönme şansı olup olmadığını.

Brandon, diye düşündü. Lütfen, ona geri dönmeme izin verin! Bir şekilde geri dönmek zorundayım!

"Dişi olan haklı," dedi zihnindeki fısıltılı ses. Isobel, Hail'in başını yana eğişinden onun da bu sesi duyduğunu anlayabiliyordu ama ses yüksek sesle değil, zihinlerinin içinde konuşuyordu. "İkiniz de türünüzün çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili bir çalışmaya katılmak için buradasınız. Eylemlerinizi kaydedeceğiz ve daha sonra boş zamanlarımızda inceleyeceğiz."

Çiftleşme alışkanlıkları mı? Isobel birden midesinin kelebeklerle dolduğunu hissetti. Aman Tanrım, bunlar ciddi mi?

Hail, "Senin için çiftleşme alışkanlıkları falan yapmıyoruz," diye homurdandı ve Isobel onun derin sesindeki öfke karşısında ürperdi.

Onun içinde yaşayan "canavar" hakkında söylediklerini hatırlamadan edemedi. Küçük gri adamların ortalıkta görünmemeleri iyi bir şeydi, yoksa uzun süre dayanamayacaklarından emindi.

"Yapacaksın," diye cevap verdi ses amansızca. "Sadece sana yeterli motivasyon verilmeli. Şimdi... ikinizin başlangıçta birbirinize yaklaşmanız gerekiyor. Birbirinize dokunmuyorken nasıl çiftleşebilirsiniz?"

Isobel dudağını ısırды, itaat edip etmemesi gerektiğinden emin değildi. İkisi de çırlıçıplakken devasa Kindred savaşçısıyla "yakın" olma fikri korkutucuydu. Hail'in bir şey deneyeceğini düşündüğünden değil, sadece onunla çıplak olmaktan utandığı için.

Kat'in deyimiyle "bagajdaki aletlerinin" bir kısmını gizleyen düz siyah kalem eteğini özlüyordu. Kalçaları ve arkası bu şekilde dışarıda duramayacak kadar büyüktü. Ne yazık ki, örtünmek için sadece iki eli vardı ve onlar da göğüslerini ve seksini saklamakla meşguldü, bu yüzden aşırı tatlı poposu serbestçe sallanmaya devam etmek zorunda kalacaktı.

Hail olduğu yerde duruyor, ona daha fazla yaklaşmıyordu. Gözlerini aşağı çevirmişti ve Isobel onun sanki bir zayıflık arıyormuş gibi mükemmel yuvarlak duvarları taradığını gördü. Birden Brandon'ın büyük savaşçının yüksek teknoloji ürünü görüş artırıcılarla duvarların arkasını görebildiğini söylediğini hatırladı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu endişeyle. "Dışarıdalar mı?" Hail alçak sesle, sinirli bir hırıltı çıkardı.

"Bizi tamamen titano-çelik alaşımdan oluşan bir komuta alanından izliyorlar," dedi. "Bu oda da aynısından oluşuyor - tamamen kırılmaz."

Konuşurken odanın içinde ilerledi ve kocaman bir yumrukla duvarlardan birini yumrukladı. İçi boş bir çınlama sesi duyuldu ama hiçbir şey olmadı.

"Şimdi, savaşçı," diye seslendi küçük gri adamlardan birinin sesi. "Yaptıklarının mantıksız olduğunu biliyorsun. Çalışma odasının yapıldığı alanın tamamen aşılmaz olduğunu kendin söyledin."

"Neden onları ikna etmeye çalışmaya devam ediyorsun Fsst?" diye sordu Grn'in sesi. "Eğer gönüllü olarak birbirlerine yaklaşmayacaklarsa, onları buna zorlamalıyız."

Isobel aniden bir kar fırtınasının ortasında duruyordu. Dondurucu rüzgârlar etrafında uğulduyor, uzun saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Buzlu kar iğneleri vücudunun her yerine batıyordu.

Şokla nefesi kesildi ve rüzgâr zalim, soğuk bir kılıç gibi boğazından aşağı inerek öksürmesine ve boğulmasına neden oldu. Titreyerek kollarını kendine doladı ve ısınmaya çalışmak için bir topun içine girdi. Belli belirsiz, bir insanın ne kadar çabuk donarak ölebileceğini merak etti. Eğer bu durmazsa, bunu zor yoldan öğreneceğine dair bir his vardı içinde.

"Buraya gel, Isobel." Hail aniden onun yanında ve kollarını ona doladı.

"H-hail?" diye nefes nefese kaldı, dişleri o kadar sert gıcırdıyordu ki adını zar zor söyleyebildi.

"Seni korumam için sana sarılmam gerek," diyerek onu geniş göğsüne doğru çekti. "Çok küçüksün, eğer yapmazsam tüm vücut ısını kaybedeceksin."

Isobel bu devasa savaşçıya çıplak bir şekilde bastırılmasına itiraz etmek istedi ama şu anda mütevazı olmayı umursamayacak kadar üşüyordu. Hail kollarını onun etrafında sıkarak onu daha da yakınlaştırırken, Isobel çok daha büyük bedeninin sıcaklığını minnetle kabul etti.

"İşte, gördün mü? Şimdi birbirlerine çok yakınlar." Grn'in sesi son derece kendini beğenmiş ve kendinden memnun geliyordu.

"Evet, ama sadece hayatta kalmak için yakınlaştılar, çiftleşme amacıyla değil." Fsst'in sesi diğer uzaylıya karşı sabırsızdı. "Bu tür karşılaşmaları zorlayamazsınız. Çalışma odasının iklimini bir kez daha ılıman hale getirirseniz, birbirlerinden uzaklaşacaklardır. İzle."

Kar fırtınası aniden durdu ve beyaz zemin üzerinde buzlu yığınlar halinde birikmeye başlayan tüm kar yok oldu. Geride bir su birikintisi bile kalmamıştı; her şey hiçbir uyarı olmadan normale dönmüştü.

Isobel aniden, kendisini geniş göğsüne saran ve sıcak tutmak için sırtını ve omuzlarını ovuşturan Hail'e çıplak bir şekilde sokulduğunun farkına vardı. Bir an için orada kalmak istedi. Adam çok kaslıydı ve teninde, mekikte güvenlik kayışlarını bağlamak için eğildiğinde fark ettiği o baharatlı, erkeksi kokunun aynısı vardı.

Sonra karnının alt kısmını dağlayan sıcak ve sert bir şeyin farkına vardı. Aşağı baktığında, devasa Kindred'in ekipmanının kesinlikle onun boyutuyla eşleştiğini gördü.

Aman Tanrım, kocaman! Kat ona her zaman Kindred'ların Clydesdale gibi asıldığını söylerdi ama Isobel ilk kez bunu doğrulama fırsatı bulmuştu. Aslında bunu hiç istememişti.

Birden orada öylece durduğunu, Hail'in göbeğine doğru bastırıldığı sert şaftına baktığını fark etti. Bir yılanı bakan tavşan gibi hipnotize olmuş hissediyordu. *Bir pantolon yılanı*, diye fısıldadı kafasının içinde alaycı bir ses. *Ha-ha.*

Hail onun nereye baktığını görüyor gibiydi.

"Bağışlayın beni," diye gürledi, derin sesi gerilmişti. "Ben... kendime engel olamıyorum. Bedenim... seninkine tepki veriyor."

Onun sözleri Isobel'in içinde bulunduğu trans halini bozmuş gibiydi. Küçük bir çığlık atarak Hail'in kucağından geri sıçradı. Hail bir çığlıkla onu bıraktı.

Yüzünde pişman bir ifade vardı.

"Ben hiç... benim ana gezegenim Z4'te hiç dişi yoktu," diye açıkladı duraksayarak. "Ve daha önce senin kadar güzel birine bu kadar yakın olma ayrıcalığına sahip olmamıştım Isobel."

"Ben... um... sorun değil," diye kekelemeyi başardı. Gözlerini adamın devasa erkekliğinden uzak tutmaya çalıştı ama gözleri sürekli adamın kaslı kalçalarının arasından fırlayan sert şafta takılıyordu.

"Görüyor musun?" dediğini duydu Fsst'in Grn'e. "Birlikte olmalarının nedenini ortadan kaldırdığın an, tekrar ayrılıyorlar."

Grn, *"Erkeğin dişisini koruma duygusuyla oynamalısınız,"* diye önerdi. *"Eğer erkek dişiye karşı koruyucu ve sahiplenici hissederse, bu onun erkeklik hormonu seviyelerini artıracak ve her ikisinin de şehvetle tepki vermesine neden olacaktır."*

"Sanmıyorum-" diye başladı Fsst ama tam o sırada odanın öbür ucunda korkunç siyah bir şekil belirdi.

En az bir metre boyundaydı; Isobel'in gözlerinin içine dik dik bakan yakıcı kırmızı gözleri dışında tamamen parlak, siyah dikenlerden yapılmış gibi görünen bir yaratıktı. Kocaman elleri Isobel'in kafasından daha büyüktü ve her birinde uzun, dikene benzeyen bir kılıç tutuyordu.

"Aman Tanrım!" Isobel'in nefesi kesildi. "Ne... o şey *de* ne?"

"Bilmiyorum ama sana dokunmayacak." Hail hemen onu arkasına itti. Çıplak olmasına ve hiçbir silahı olmamasına rağmen, bacaklarını sıkıca açmış, dövüşmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Ama savaştacak hiçbir şeyi yok ve o... o şeyin iki kılıcı var! Ayrıca dikenlerden yapılmış, diye düşündü Isobel çaresizce. *İlk darbede onu öldürecek!*

Çivi-canavar ağzında yanan kırmızı bir delik açtı ve bir trenin düdüğü ile bir aslanın hırıltısı arasında bir ses çıkaran kulakları yırtan bir kükreme çıkardı. Onlara doğru bir adım attı ve ayaklarının altındaki zemin titrer gibi oldu.

"Grrn, erkeği dişisiyle çiftleşmeden öldürteceksin!" Isobel Fsst'in itiraz ettiğini duydu.

"Hayır, ben sadece onun seks hormonlarının yükselmesine yardımcı olacağım." Grrn'in sesi kendinden emin bir şekilde çıkıyordu.

"Tırmanış mı istiyorsun?" Hail, duvarların arkasına gizlenmiş küçük gri adamlarla konuşarak homurdandı. "Sana bir tane vereceğim!"

Isobel'e çok tanıdık gelen bir hareketle boynunun arkasına uzanarak, sırtının boynuyla birleştiği yere yerleştirilmiş küçük, gümüş düğmeyi ayarladı.

"Haydi!" Hail canavara kükredi. "Dene bakalım! Bakalım canavarımın tadına bakmak hoşuna gidecek mi!"

Ve bir anda değişmeye başladı. Bir şekilde daha da büyümüş gibiydi, omuzları genişledi ve kısa ve düzgün olan saçları uzayıp vahşi bir hal aldı. Sıçramak üzere olan bir hayvan gibi çömeldi ve dikenli canavara doğru kükredi.

Isobel karşılarına çıkan canavarın korkutucu olduğunu düşündüyse de Hail'in yanında hiçbir şeydi. Artık en az dikenlerden yapılmış yaratık kadar büyük ve iriydi ve silahı olmamasına rağmen, artık kılıçlarının ilk darbesiyle onu öldüreceğini düşünmüyordu.

Isobel ürpererek *onun canavarı* olduğunu düşündü. *Bahsettiği şey buydu - içinde yaşayan ve dışarı çıkmasına izin vermekten korktuğu yaratık. Sadece savaşmak ve üremek isteyen bir yaratık.*

Omuzları odanın uzak tarafındaki kıvrımlı beyaz duvarın soğuk metaline dayanana kadar geri geri gittiğinin farkına vardı. Ama oraya vardığında gidecek başka bir yeri yoktu. İki dev rakibin birbirlerinin etrafında dönmesini geniş gözlerle ve çarpan kalbiyle izlemek zorunda kaldı.

Önce sivri uçlu canavar savruldu, hınzırca kıvrılmış dikenli kılıcı Hail'in geniş göğsüne birkaç santim kala havada süzüldü. Isobel'in nefesi kesildi, kalbi boğazına düğümlendi ama Hail'in ileri uzanıp yaratığın bileğini tek eliyle yakalaması onu şaşırttı.

Dikenli canavar öfkeyle kükredi ve Hail'in pençesinden kurtulmaya çalıştı ama Hail bırakmıyordu. Yaratık kılıcını gevşetene kadar, zeytin rengi derisinin altında devasa ön kolundaki tendonları öne çıkararak sıktı.

Hail onu yere düşmeden havada yakaladı ve aniden saldırmaya başladı; şaşkınlıkla böğüren ve tökezleyerek bir adım geri çekilen dikenli canavara ustaca darbeler indirdi. Serbest elini savurdu ve kolu boyunca uzanan sivri uçlar Hail'in göğsüne saplandı.

Isobel onun göğsünün ve karın kaslarının bronz teninde açılan kırmızı yaraları görünce dudağını ısırды; kılıcını tekrar savurmak için hamle yaptıkça bu yaralar kıvrılıp bükülüyordu. Ama büyük Kindred yaralandığının farkında değilmiş gibi görünüyordu; acı onu hiç etkilemiyor gibiydi.

Dikenli canavar tekrar saldırdı ve Hail kılıcıyla savuşturarak ölümcül olabilecek bir darbeyi savuşturdu. Göğsünden ve karnından kan damlıyordu ama Hail yılmadan savaşmaya devam etti - Isobel onun da canavarı öldürene ya da kendisi ölene kadar aynı kararlılıkla ve tek bir amaç uğruna savaşacağını söyleyebilirdi.

Ama hangisi olabilir?

"Kesin şunu! Kesin şunu!" diye bağırdığını duydu Fsst'in bariz bir telaşla. "Kuralları çiğniyorsun Grrn! Bilgi arayışında hiçbir özneye zarar verilmemeli ve zekâ ve kavrayış bakımından bizden ne kadar aşağıda olurlarsa olsunlar hepsine insanca davranılmalıdır."

". Vor işini yaptı," diye cevap verdi diğer uzaylı.

Dikenli canavar ortaya çıktığı gibi aniden ortadan kayboldu. Isobel, Hail'in ondan aldığı kılıcın da ortadan kaybolduğunu fark etti. Ama Hail'in kendisi hâlâ oradaydı... ve hâlâ *devasaydı*.

Nefes nefese ona doğru döndü ve boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Derin, insanlık dışı ses, tüylerini diken diken etti.

"BEN... BEN..." Isobel'in kalbi göğüs kafesinden çıkıp kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Avuçları terlemişti ve nefesi kısa, dehşet dolu soluklarla geliyordu. Bu yeni, dönüşmüş Hail'den, başak yaratıktan korktuğundan çok daha az korkuyordu. Gözlerinin *parladığını* gördü; soluk, delici mavileri doğrudan kendisine doğrultulmuş iki lazer ışını gibi görünüyordu.

Hail ona doğru bir adım daha attı, gözleri yanıyordu.

"Lütfen!" Geri çekilmeye çalıştı ama sırtı çoktan duvara dayanmıştı. Titreyerek onu durdurmak için elini uzattı. "Lütfen," diye tekrar fısıldadı.

Hail'in değişime uğramış yüzünde bir kavrayış ifadesi belirdi. Kendini bir kez silkeledi, derin bir nefes aldı ve boynunun arkasına uzandı. Sonra tekrar değişmeye başladı.

Bir anda küçülmüş gibi göründü, ancak boyu bir metreden yedi metreye indiğinde Isobel'e göre hâlâ yeterince büyüktü. Yine de, ona kesinlikle daha az korkutucu hale geldi. Gözleri durdu

Parlıyordu, saçları normal kısa boyuna dönmüştü ve konuştuğunda sesi canavarın insanlık dışı derin hırıltısı gibi çıkmıyordu.

"Isobel?" diye sordu her zamanki sesiyle. "İyi misin?"

Sesi ve görünüşü o kadar normaldi ki -yedi ayak boyunda çıplak bir uzaylı savaşçı normal sayılabilirse tabii- Isobel rahatlamaya başladı.

"I..." Çarpan kalbini durdurmak için bir elini göğsüne götürdü. "*Sanırım öyle.*" Yarı hıçkırıktan daha fazlası olan titrek bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Ben... Beni savunduğunu biliyorum ama sen çok... çok *korkutucu* görünüyordun."

Hail'in yüzünden bir hüznün ifadesi geçti ve o kadar çabuk kayboldu ki Isobel bunu hayal edip etmediğini merak etti.

"O benim yaratığımды," diye ağır ağır açıkladı. "Sana bahsettiğim parçam. Ama lütfen endişelenme, duygu damperimi orta noktasına geri döndürdüm. Benim yanımda tamamen güvendesin." Sanki ona katılmasını istiyormuş gibi bir elini ona doğru uzattı.

Isobel zayıf bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ama kendini ona gitmeye zorlayamadı. Adamın kocaman ve tehditkâr bir şekilde dikenli canavara kükreyişinin görüntüsü zihninde hâlâ çok tazeydi.

Hail'in eli düştü ve yüzünde yine o ifade belirdi. Sonra sert yüz hatları donuklaştı ve dövüşürken geri çekilmiş olan parlak siyah gözleri tekrar gözlerini gölgelemek için aniden aşağı indi. Göğsündeki ve karnındaki kanlı yaralar, beyaz odada bronz tenine karşı keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu.

Onun duygularını incittim! Isobel, Hail'in gövdesindeki yaralara bakarken ani bir pişmanlık hissetti. *Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve ben onu küçümsedim.*

Bu fikir onu çok kötü hissettirdi ama ne yapacağını bilmiyordu. Sistemi aşırı yüklenmiş gibi hissediyordu; kaç ya da savaş tepkisi hâlâ

Yuvarlak yabancı odanın soğuk, kıvrımlı beyaz duvarına karşı çırılçıplak titrerken vücudunda adrenalin dolaşıyordu.

Kes şunu artık, diye kendi kendine öğüt verdi. *Kontrolünü kaybetme, Isobel! Hail seni korumaya çalışıyor, yaralandı ve senin için hayatını tehlikeye attı. En azından duvara yaslanıp titreyen korkmuş küçük bir kız gibi davranmayı bırakabilirsin!*

Tam bir şey söylemek üzereydi ki -ne olduğundan tam olarak emin olmasa da- küçük gri adamlar tekrar konuşmaya başladı.

"Bu bizi hiçbir yere götürmüyor!" Grn onun kafasının içinde konuştuğunu duyduğunda sesi öfkeliydi.

"Çünkü yanlış yoldan gidiyorsunuz," diye yanıtladı Fsst. *"Bu yaratıkların teknolojik olarak bizden daha az gelişmiş olmaları duyguları olmadığı anlamına gelmez. Onları dış tehditlerle bir araya getirip tamamen korkuya dayalı cinsel bir bağ kurmalarını bekleyemezsiniz."*

"Haklısın, Fsst." Diğer uzaylının sesi düşünceli geliyordu. *"Korku işe yaramıyor. Bence şehveti denemeliyiz."*

Bir tıslama sesi duyuldu ve aniden tüm oda pembe, boğucu duman bulutlarıyla .

Isobel nefesini tuttu ve bir ciğer dolusu çekti, sonra da boğarak geri çıkardı. Tanrım, berbattı! Dilinin arkasında yapay portakal gibi hastalıklı tatlı bir tat bıraktı.

Ve sonra kendini garip hissetmeye başladı.

Göğüslerinin ucunda bir karıncalanma ve bacaklarının arasında bir sıcaklık olarak başladı. Sonra tüm vücuduna yayıldı, bir anda ayak parmaklarından saç diplerine kadar yayılan bir sıcaklık.

Isobel bir keresinde böbrek taşı olup olmadığını kontrol etmek için iyotlu kontrastlı tomografi çektirmişti. Vücudunun her tarafına yayılan bu ani ısı dalgası

Bir an, ona zıtlığın etkilerini hatırlattı - sadece yüz kat daha yoğun.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ne... ne yaptılar? Şimdi ne olacak?"

"Ben... bilmiyorum." Hail'in derin sesi boğuk ve kısıktı. Isobel, pembe bulutların arasından onu gördüğünde, biraz da korkuyla, kocaman aletinin yeniden dikleştiğini ve düz göbeğine doğru dimdik durduğunu fark etti. O kadar sertti ki ağrıyormuş gibi görünüyordu.

Bunu onun için okşamalıyım... belki daha iyi öpmeliyim, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük yaramaz bir ses.

Isobel gözlerini kırptırdı. Az önce *ne* düşünmüştü? Ona neler oluyordu böyle?

Bunu halletmesine yardım et, diye fısıldadı küçük ses.

Hiç beklenmedik bir anda, devasa savaşçının önünde diz çökmüş ve onun devasa aletinin başını hafifçe yaladığı görüntüsü zihninde belirdi. O kadar canlıydı ki, Isobel bir an için neredeyse bunu gerçekten yaptığını düşündü -Sadece hayal etmek değil.

Şaftının derisi yanağıma ipeksi bir şekilde geliyor ve dölleri tuzlu ve lezzetli oluyordu, diye fısıldadı o yaramaz küçük ses. *İnler ve uzun parmaklarını saçlarımda gezdirirdi ve ben daha da yaklaşır, dudaklarımın arasına alabildiğim kadarını alırdım... boğazımdan aşağıya...*

Isobel gözlerini kırptırdı ve birdenbire yine odanın diğer ucundaydı. Ona neler oluyordu? Ve daha da önemlisi, Hail'e ne oluyordu?

Adamın irkildiğini ve uzun, kalın aletini tek eline aldığını gördü. Onun gözleri önünde otuz bir mi çekecekti? Ve neden bu düşünce onu birden korku yerine şehvetle doldurdu?

"Selam," diye fısıldadı kısık sesle. "Tanrım, ne olduğunu bilmiyorum... neler oluyor?"

"Ben de bilmiyorum." Derin sesi boğuk çıkıyordu. "Ama öğrenmeye cesaret edemiyorum. Bağışla beni Isobel, ama korkarım bu durumda kendimi kontrol edebilmek için duygusal damperimi sonuna kadar açmam gerekiyor. Çok güzelsin ve seni çok çekici buluyorum."

Boynunun arkasına uzanarak damperin kadranını tekrar çevirecekmiş gibi yaptı ama sonra aniden hareketinin ortasında dondu kaldı.

"İşte!" Isobel kafasının içinde Grn'in söylediğini duydu. "İşte sorun burada - erkeğin duyguları üzerinde çok fazla kontrolü var. Bakın, duygularını açıp kapatmasını sağlayan bir aygıtı var."

"Bu senin şehvet gazının işe yaramadığı gerçeğini değiştirmez, Grn." Fsst'in sesi kızgındı. *"Sen sıranı savdın - neden bu konuları kendi yöntemimle yönetmeme izin vermiyorsun?"*

"Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Grn talep etti.

"Sanırım yapabilirim, evet. Kalp meselelerini anlamıyorsunuz; çok soğuk bir mantığınız var."

"Peki!" Isobel neredeyse Grn'in garip, sıska, altı parmaklı ellerini tiksintiyle havaya kaldırdığını hayal edebiliyordu. *"Onlarla istediğini yap ama bir uyarım var."*

"Adını söyle," dedi arkadaşı.

"Bundan daha iyisini yapacağım, size göstereceğim. Ama bunu dikkatli ve özel bir şekilde yapmalısın."

"Anlaştık."

Isobel aniden tekrar ağırlıksızlık hissine kapıldı ve her şey bir şekilde tersine dönmüş gibiydi. Çığlık atmak için ağzını açtı... ve

kendini bir kez daha yuvarlak, beyaz odada dururken buldu. Ama bu sefer değişmişti.

Etrafına baktığında kendini özenle hazırlanmış bir yatak odası süitinin ortasında buldu. Çıplak ayaklarını gıdıklayan beyaz kürklü bir halı ve kıvrımlı duvarlarda kırmızı kadife duvar kâğıdı vardı. Odanın ortasında, üzerinde siyah saten çarşaf lar bulunan geniş, yuvarlak bir yatak ve onun üzerine monte edilmiş bir ayna vardı. Bir boudoir fotoğraf setinden çıkmış gibi görünüyordu.

Isobel'in kendisi de değişmişti. Aşağı baktığında yine kıyafet giydiğini gördü... tabii giydiği kıyafete *kıyafet* diyebilirsiniz. Aslında daha çok dantelli siyah bir örümcek ağına benziyordu, göğüslerinin üzerinden sarkıyor ve hemen altlarından açılarak ona uygun bir çift yaramaz külot gösteriyordu.

Hem örümcek ağı bebek gecelik hem de onunla birlikte gelen külot o kadar şeffaftı ki neredeyse transparandı ama en azından şimdi *biraz* örtünmüştü. Isobel, Hail'in ne giydiğini ya da bir şey giyip giymediğini merak etti.

Adamın geniş, yuvarlak yatağın kenarında durduğunu gördü ve küçük gri adamların ona da giysi verdiği nden emin oldu. Saten uyku pantolonuna benzeyen uzun bir pantolon giymişti. Isobel'in kendi kıyafetinden biraz daha az şeffaftı ama yine de ince malzemeye bastıran sert şaftının dış hatlarını görebiliyordu.

Isobel, büyük Kindred'in de önceki yaralarının tamamen iyileşmiş olduğunu gördü. Kan gitmişti ve sadece dikenli canavarın koluyla onu sıyırdığı yerde yara izleri vardı.

Ama Hail onun aniden yeniden giyindiğini, hatta iyileştiğini bile fark etmemiş gibiydi. Kıpırdamadan duruyordu ve yüzündeki ifade

Yüzünde yoğun bir konsantrasyon vardı. Eli yavaşça ensesine doğru kaydı.

"Selam?" diye cüret etti, neler olup bittiğinden emin değildi. "İyi... iyi misin?"

"Hayır." Adam ona baktı ve başını salladı. "Hayır, değilim. Onu aldılar."

"Neyi almış?" Isobel sordu.

"Duygu damperim." Gözleri geri çekildi ve soluk mavi gözleri parlayarak ona baktı. "O gitti, Isobel. Duygularımı kontrol etmek için hiçbir yolum yok."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Hail ona söylememesi gerektiğini hemen anladı. Duygusal tepkilerini güvenli bir seviyeye indirme yeteneğini kaybettiğini itiraf ettiği anda onun güzel yüzündeki belirsizlik ve korku ifadesini görebiliyordu. Uzaylıların onlara karşı gönderdiği çivili şeyle savaşmak için canavarını serbest bıraktığında da ona aynı şekilde bakmıştı.

Ama başka ne yapabilirdim ki? diye sordu kendine umutsuzca. Savaş öfkemi açığa çıkarmadan böyle bir yaratıkla dövüşemezdim. Ve tehlike sona erer ermez duygularımı tekrar güvenli bir seviyeye indirdim.

Evet, ama artık bunu yapma yeteneğini kaybetmişti. Boynunun arkasında, hayatı boyunca duygu damperinin bulunduğu yer tamamen pürüzsüzdü. Gümüş düğme artık yoktu ve parmakları oraya dokunduğunda sadece çıplak tenle karşılaşılıyordu.

Ne yapacaktı ki?

Sana ne yapmayacağını söyleyeyim, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Isobel'in yanına yaklaşmayacaksın. Canavar her an ortaya çıkabilirken olmaz! Onu güvende tutmanın en iyi yolu ondan Yedi Cehennem kadar uzak durmaktır!

Ve sonra onları yakalayan küçük gri piçler tekrar konuştu.

"Eee?" diye sordu kendine Grn diyen kişi. "Sizin yönteminizi deniyoruz - artık cinsel olarak tahrik edici kıyafetleri, cinsel birleşmeye elverişli bir ortamları var ve erkeğin boynundan duygu kontrolü çıkarıldı. Neden hala çiftleşmiyorlar?"

"Bilmiyorum." Fsst denen türün sesi şaşkındı. "İlkel bir türe göre, cinsel açıdan kesinlikle karmaşıkları."

"Çiftleşmiyoruz çünkü insanları... bunu yapmaya zorlayamazsınız," diye seslendi Isobel, Hail'i şaşırtarak. Kıvrımlı duvara, kendilerini esir alanların izlediği genel yöne doğru bağııyordu. "İnsanları aşık olmaya *zorlayamazsınız!*" diye açıkladı.

"*Oh, yapamaz mıyız?*" Grn'in sesinde Hail'in hiç hoşuna gitmeyen tehlikeli bir nota vardı.

Fsst de duymuş gibiydi.

"*Şimdi Grn, aceleci olma,*" dedi çabucak. "*Ne yapmayı planlıyorsun?*"

"*Onlarla sadece akıl yürüt.*" Gri uzaylının sesinde Hail'e onun güvenilmez olduğunu söyleyen sinsi bir not vardı. Duygularını bastırmadan Isobel'in yanına yaklaşmama konusundaki kararlılığına rağmen, hızla dönüştürölmüş odayı geçti ve Isobel'in önünde durdu, gerekirse onu bir sonraki tehditten korumaya hazırđı.

"*Onların ikna edilemeyeceğini söylediğini sanıyordum.*" Fsst'in kafası karışmış gibiydi.

"*Artık **senin yöntemini** deniyorum dostum,*" dedi Grn. "*Bakalım cevap verecekler mi?*" Boğazını temizledi - ya da en azından Hail yüksek ısıklık sesinin bu olduğunu varsaydı. "*Şimdi de beni dinleyin,*" dedi sert bir ses tonuyla. "*Eğer normal hayatlarınıza dönmek istiyorsanız, hemen çiftleşeceksiniz. Zaman balonumuz hızla çöküyor ve sizi kandırmak ya da zorlamak için daha fazla vaktimiz yok.*"

"Sen... bizi geri mi göndereceksin?" Isobel fısıldadı.

Hail döndüğünde onun kollarını kendine sarmış, yüzü bir kâğıt gibi solgun bir halde orada durduğunu gördü.

"Isobel," diye başladı ama Isobel hâlâ kendilerini esir alanlarla konuşuyordu.

"Bunu yaparsak bizi geri gönderip normal hayatlarımıza ve ailelerimize geri dönmemize izin verecek misin? Sizin için çiftleşirsek?" diye sordu.

Grrn hemen, *"Kesinlikle öyle olacak canım,"* dedi.

"Biz Chalomblar bilim insanlarıyız, sadist değil," diye söze girdi Fsst yardımsever bir şekilde. "Biz sadece sizin ilkel üreme yöntemlerinizi incelemek istiyoruz. Sonra sizi geminize geri götüreceğiz ve yolumuza devam edebilirsiniz."

"Peki ya reddedersek?" Hail kendini çaresiz hissederek bağırdı. Bunu Isobel'le yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu. O çok küçük, çok kırılgandı ve canavarı yüzeye çok yakındı - onu kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Eğer reddederseniz," dedi Grrn tehditkâr bir şekilde, "ailelerinizi bir daha asla göremeyecek ya da normal hayatlarınıza geri dönemeyeceksiniz."

* * * * *

Grrn'in sözleri Isobel'in kalbine bir diken gibi battı. Bir daha asla mı? Küçük oğlunu bir daha göremeyecek miydi?

Hayır, bu olamaz! Olamaz! Brandon'ın bana ihtiyacı var; başka hiç kimse onu benim kadar sevemez ve anlayamaz. Başka kimse onun için ayağa kalkmayacak ve okulda onu savunmayacak. Bana ihtiyacı var, ona geri dönmeliyim!

Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Hail'e bakarak dudağını ısırırdı. Kocaman bir adamdı ve canavarı tekrar ortaya çıkarsa daha da büyüyebilirdi. Ve küçük gri adamlar onun duygu damperini aldığına göre bu gerçek bir olasılık gibi görünüyordu.

Ama eğer devasa Kindred ile seks yapmak bu durumdan kurtulmanın tek yoluysa...

Yapacağım, diye düşündü Isobel umutsuzca. Eve dönmek için yapmam gereken her şeyi yapacağım. Her şeyi.

"Pekâlâ," diye seslendi onları izleyen tutsaklara. "Yapacağız. Sadece işimiz bittiğinde eve gitmemize izin vereceğinize söz verin."

"Sana söz veriyoruz canım," dedi Fsst. "Ama lütfen devam edin - zaman balonu sonsuza dek süremez ve verilerimizi toplamamız gerekiyor."

"Tamam." Isobel başını salladı ve büyük Kindred'e doğru döndü, içinde bir kararlılık hissi yükseliyordu. "Selam," dedi ona doğru bir adım atarak. "Korkarım bunu yapmak zorundayız."

Ama devasa savaşçı başını sallayarak ondan uzaklaşıyordu. "Hayır... hayır, Isobel, *yapamam.*"

"Yapmak zorundasın. Yapmak *zorundayız.*" Şimdi durumları tersine dönmüştü; Isobel ona doğru ilerlerken, Hail daha önce olduğu gibi geri çekiliyordu. İçinde bir yerlerde küçük bir ses bunun ne kadar saçma olduğunu söylüyordu. Kendini bir Danua'nın karşısına çıkan bir Chihuahua gibi hissediyordu. Ama bu işi halletmek zorundaydı; oğluna tekrar kavuşabilmesinin tek yolu buydu.

*Doğru, bunu yapmak istiyorsun çünkü yapmak **zorundasın**,* diye fısıldadı kafasının içindeki alaycı küçük ses. *Ve adamın iri, ağız sulandırarak kadar kaslı olmasının ve inanılmaz kokmasının bununla hiçbir ilgisi yok.*

Birdenbire kafasında yeni bir fantezi belirdi. Isobel kendini iri Kindred'a binerken gördü, bacaklarını açarak onun zayıf kalçalarına sarıldı ve pantolonunun ince kumaşına bastırıldığını gördüğü o devasa şafta kendini bıraktı. Adamın kalınlığının onu açtığını, içinde yavaşça kayarken iç duvarlarını gerdiğini neredeyse hissedebiliyordu...

Bekle, neden böyle düşünüyorum? Sistemimde hala bize verdikleri o şehvet gazından biraz var mı?

Isobel bilmiyordu - tek bildiği, iri Kindred'den inanılmaz derecede etkilendiği ve onun yapmaya niyetli görüldüğü gibi kaçmasına izin vermeyeceğiydi.

"Buraya gel, Hail," diye mırıldanarak ona doğru yürüdü. "Bunu yapmamız gerekiyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Yapamam," diye tekrarladı, bir adım daha geri çekilerek. Ama odanın ortasındaki büyük, yuvarlak yatağa sırtını .

Avantajını gören Isobel ellerini adamın geniş göğsüne koydu ve yatağın kenarına oturması için onu aşağı itti. Cesurca, onun kalçalarının arasında durmaya gitti. Gözleri tekrar geri çekildi ve doğrudan onun soluk, muhteşem mavi gözlerine bakabildiğini fark etti. Adam o kadar uzundu ki, kadın ayakta dururken ve adam otururken bile yüz yüze bakıyorlardı.

"Yapmak zorundayız," diye tekrarladı. "Buradan çıkmanın başka yolu yok."

"Seni istiyorum..." Hail onun yanağını avuçladı, gözleri onunkileri aradı.

"Ama..."

Sana zarar vermekten korkuyorum. Canavarım... Artık onu kontrol etmenin bir yolu yok."

Onun canavarı. Bu doğru... onun .

Isobel keskin bir belirsizlik hissetti. Sıcaklık onu ele geçirdiğinde, Hail'in içinde kafeste tuttuğu devasa, korkunç şeyi bir şekilde unutmayı başarmıştı. Ve şimdi kafesin kilidi kırılmıştı. Canavar hakkında ne demişti? Sadece savaşmak ve üremek istediğini. Ve Isobel onun ne kadar iyi dövüşebildiğini görmüştü. Onunla sevişmek nasıl bir şey olurdu?

Bu korkutucu bir düşünceydi... ama bir daha asla eve dönememe fikri kadar korkutucu değildi. Kararlılığının yeniden arttığını hissetti.

"Sorun yok, Hail," diye mırıldandı, yanağını onun büyük, sıcak eline yaslayarak. "Ben... Ben senden korkmuyorum."

"Olmalısın," dedi sertçe. "Neye dönüşebileceğimi gördünüz - dikkatli olmazsam neleri serbest bırakabileceğimi. Ve Isobel..." Ona ciddiyetle baktı. "Bilmiyorum... sana karşı dikkatli olabilir miyim bilmiyorum. Olmak istiyorum ama..."

Isobel kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti ama korkunun onu durdurmasına izin veremeyeceğini biliyordu.

"Sorun değil," dedi tekrar. "Neden sadece... sadece işleri yavaştan almıyoruz?"

Başını iki yana salladı. "Nasıl başlayacağımdan bile emin değilim."

Adamın yüzünde Isobel'in daha önce görmediği açık bir ifade vardı; belirsizlikle karışık çıplak bir arzu onu bir şekilde etkilemişti.

"Bu doğru," dedi. "Bana daha önce hiç... hiç kimseyle birlikte olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Dediğim gibi, Z4'te hiç kadın yoktu," diye yanıtladı. "Ana Gemide... bekâr erkekler için kaynaklar var ama ben hiç düşünmedim... kendime izin vermeye asla cesaret edemedim..." Başını iki yana salladı. "Ayrıca, böyle bir hareketin bir anlamı olması gerektiğini düşündüm. Bunu önemsemediğim, sevmediğim biriyle harcamak istemedim."

O derin, hırıltılı sesiyle söylediği yumuşak sözler Isobel'i daha da etkiledi.

"Ben de uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım," diye itiraf etti. "Eski sevgilimden kaçmadan önce bile... bilirsin, uzun zamandır birlikte değildik."

"Eski sevgilin... sana karşı acımasız olan erkek. Seni inciten." Ona çekici bir şekilde baktı. "Isobel, seni onun incittiği gibi incitmek istemiyorum."

"Dokunmayacaksın. İşte, sadece... sadece dokun bana."

Dudağını ısırarak, örümcek ağı kadar ince bebek geceliğini kapalı tutan göğüslerinin arasındaki küçük yayı çekiştirdi. Göğüsleri tamamen ortaya çıkacak şekilde ayrıldı.

Isobel, onu daha önce de çıplak görmüştü ama bu sefer farklı, diye düşündü. Bu kez onun kendisini görmesini *istiyordu* ve örtünmek için hiçbir çaba sarf etmedi.

"İşte," dedi tekrar. Adamın iri ellerinden birini tutarak sağ göğsüne götürdü.
Hail boğazının derinliklerinde inledi.

"Yapmamalıyım..." Ama Isobel onun elini çekmeye çalışmadığını fark etti.
İçinden bir heyecan geçtiğini hissetti -Tanrım, adamın eli ona çok *iyi* geliyordu.

Bir erkek ona dokunmalı ne kadar olmuştu? Sanki sonsuza kadar

-Ve gerçekten dokunabileceği bir erkek tarafından dokunulmalı daha da uzun
zaman olmuştu.

ona dokunmak *istedi*.

Seks, evliliğinde, ilişkinin nihai olarak sona ermesinden çok önce biten ilk
şey olmuştu. Elbette, kaba ve tacizci bir adamla sevişmek konusunda hevesli
hissetmek zordu - çoğunlukla Isobel, Mitch'le seks yaparken zihnini kapatmaya
ve buna katlanmaya çalışıyordu.

Ama Hail'le bunu yaparken hiçbir şeyi görmezden gelmiyordu; gözleri
sonuna kadar açıktı. Ve onun canavarından korkmasına rağmen, göğsünü
avuçladığında ve başparmağını hafifçe karıncalanan meme ucuna sürttüğünde
kontrol edilemez bir heyecan hissetti.

"Mmm..." diye mırıldanmaktan kendini alamadı çünkü elektriksel bir zevk
dalgası meme ucundan doğruca amına doğru akıyordu.

"Bu sana iyi geliyor mu?" Büyük Kindred tereddütle onun diğer göğsünü
avuçladı ve sol meme ucunu da parmakladı. "Ellerimi üzerinde hissetmek hoşuna
gidiyor mu?" diye gürlledi.

"Evet," diye itiraf etti Isobel. "Bana dokunduğunda... iyi hissettiriyor." "Peki
ya seni tattığımda?" diye usulca homurdandı. ve
Pembe bir tomurcuğu nazikçe yaladı, dilinin ucuyla meme ucunun etrafında dolaştı
ve Isobel'i inletiyor.

"Evet," diye tekrar itiraf etti. "Ama beni emersen daha da iyi hissedebilirim - meme uçlarımı emersen yani."

Bir yanı bunu önerdiğine inanamıyordu. *Bunu sadece mecbur olduğun için yapıyorsun*, diye azarladı kafasının içindeki küçük bir ses. *Bundan zevk alman gerekmiyor!*

Ama Isobel kendini tutamadı. Hail onun sıkı, pembe meme ucunu dudaklarının arasına alıp sertçe çektiğinde, bacaklarının arasından amına doğru giden saf bir zevk şimşegi hissetti.

"Tanrım, Selam!" diye soludu ve parmaklarını adamın kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi.

Hail boğazının derinliklerinde usulca hırladı ve daha sert emerek göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını sıcak, ıslak ağzına aldı. İleri geri gidip geliyor, önce bir meme ucunu, sonra diğerini emiyor, sanki onu inanılmaz lezzetli buluyormuş gibi tadına bakıyordu.

Isobel dudağını ısırды ve kalçalarını sıkıca birbirine bastırdı. Tanrım, amının zonkladığını hissedebiliyordu ve eğer aşağıya bakarsa, küçük gri adamların bir şekilde ona giydirdiği minik, uygunsuz derecede ince külotun tamamen ıslanmış olduğunu göreceğinden emindi. Kendini en son ne zaman bu kadar tahrik olmuş hissettiğini hatırlayamıyordu ve vücudunda hâlâ kalan şehvet gazının suçlanabileceğini düşünmüyordu.

Onu oturma odasında otururken gördüğü andan itibaren Hail'e karşı anında bir bağ hissetmişti, kendi kendine itiraf etti. Dışarıdan çok büyük ve korkutucu görünüyordu ama yine de ona karşı bir çekim hissetmişti. Belki de Kat'in ona anlattığı rüya paylaşma olayıyla ilgiliydi. Ama her ne sebeple olursa olsun, Hail sol meme ucunu parmaklarıyla hafifçe çekiştirirken, sağ meme ucunu hafifçe ısırp sonra sertçe emerek onu tekrar inletirken, ona karşı eridiğini hissetti.

"Selam," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, *selam.*" Bunu daha önce yapmamış olabilirdi ama büyük Kindred'in çok hızlı bir öğrenci olduğu açıktı - onun hassas meme uçlarını emme şekli, kıvrınması ve daha fazlasını istemesi için yeterliydi. *Çok* daha fazlasını.

Sanki onun sessiz dileğini duymuşlar gibi, küçük gri adamlar tekrar konuşmaya başladılar.

"*Çok ilginç,*" dedi Fsst ya da Grn'nin sesi - Isobel'in zihni zevkten ayırt edemeyecek kadar bulanıktı. "*Onu penetrasyona hazırlamak için ağızıyla hassas bölgelerini nasıl tatmin ettiğini görüyor musun?*"

"*Ama tüm hassas bölgeleri değil,*" diye cevap geldi. "*Savaşçı, ağzını dışının bacakları arasında da kullanmalısın. Bu özellikle incelemek istediğimiz bir davranış.*"

Isobel ani bir kızarma ve utanç hissetti.

"Bacaklarımın arasında mı?" diye kekeledi kararsızca. Tanrım, koca Kindred'in onu öpmesine ve yalamasına izin verme düşüncesi bile her yerini sıcak ve soğuk hissetmesine neden oldu.

Hail yavaşça, alaycı bir çekişle emdiği meme ucunu bıraktı ve isteksizce dudaklarının arasından kaymasına izin verdi.

"Yapmamı istemiyor ?" diye usulca hırladı.

"Ben, şey..." Isobel bir diğerine geçerken yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Aslında eskiden bir erkeğin ona oral seks yapmasını *severdi*. Üniversitede bu konuda özellikle iyi olan bir erkek arkadaşı vardı. Ama bu yıllar yıllar önceydi ve Mitch bu aktiviteye hiç ilgi göstermemişti.

"Çünkü istiyorum," diye devam etti Hail, mavi gözleri alev alev yanarken. "Tanrılar bana yardım etsin, seni tatmayı istiyorum Isobel. Sadece seni yayma düşüncesi bile

"Uylukların ve o tatlı, olgun amcığını yalamak sikimi taş gibi sertleştirdi."

"Ah!" Isobel'in kalbi daha da sert çarpmaya başladı. Şimdi de onunla açık saçık mı konuşuyordu? Bu kesinlikle büyük, katı savaşıdan beklemediği bir şeydi. Onunla ilk tanıştığında çok sert, neredeyse robotik görünüyordu. Ama belli ki tutku onu oldukça gevşetiyordu. "Ben... Bilmiyorum," dedi sonunda, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

Hail, "Böylesine samimi bir hareket yapmama izin vermekten utanıyor ya da çekiniyorsan, belki daha önce önerdiğin gibi işleri yavaştan alabiliriz," diye mırıldandı. "Önce külotunu öpebilirim. Bu kabul edilebilir mi?"

"Ben...şey..." Bu özel eylemi arzulamasına rağmen, Isobel bunu itiraf etmekten utanıyordu. Ama yatağa uzanıp büyük Kindred'ın giydiği yaramaz, transparan külotu ve altındaki zonklayan amını öpmesine izin verme fikri onu o kadar tahrik etmişti ki nefes almakta zorlanıyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı sonunda. "Ama sadece... sadece külotumu öp, tamam mı?"

"Nasıl isterseniz." Hail başıyla onayladı. Sonra hızlı bir hareketle onu sırt üstü yatırdı, tek koluyla kaldırdı ve hızlı ama dikkatli bir şekilde yuvarlak yatağın ortasına yerleştirdi.

Isobel bir an onun ne kadar *güçlü* olduğunu fark etti. Onu bir kedi yavrusundan daha ağır değilmiş gibi kaldırmıştı ve biraz büyük beden olduğu için, bu bir insan erkeğinin kolayca yapabileceği bir şey değildi.

Ama onun gücünü daha fazla düşünmeden, Hail önünde diz çökmüş ve kalçalarını açması için onu zorluyordu.

"Açıl bana Isobel," diye mırıldandı o yumuşak, hırıltılı ses tonuyla, kadının omurgasından aşağı arzu ürpermeleri gönderdi. "Aç ve o güzel küçük külotunu öpmeme izin ver."

Isobel dudağını ısırarak adamın dediğini yaptı ve örümcek ağı gibi ince külotunu göstermesi için kalçalarını açtı. Tıpkı daha önce şüphelendiği gibi, sularıyla ıslanmışlardı - o kadar ıslaktı ki, ince malzeme dolgun kedi dudaklarına yapışuyordu. Utanç içinde klitorisinin bile görüldüğünü, dikkat çekmek için yalvarır gibi dış dudaklarının arasından dışarı baktığını gördü.

Hail derin bir nefes aldı ve kısık, hırıltılı bir iniltiyle verdi.

"Tanrılar," diye mırıldandı. "Çok güzel! Hiç hayal etmemiştim..." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Beni onurlandırıyorsun Isobel," dedi usulca. "Benim için kendini bu şekilde açıyorsun. Böyle bir güzelliği görmeyi ya da tatmayı hiç ummamıştım."

"Sen... sen sadece külotumu öpmelisin," diye hatırlattı ona nefes nefese. "Hepsi bu kadar."

"Bu küçük külotları mı kastediyorsun?" Uzun bir parmağıyla kızın yarığının ortasından aşağıya doğru bir çizgi çizerek Isobel'in zıplamasına ve inlemesine neden oldu.

"E-evet," diye kekeledi.

"Peki onları nerede öpmeliyim? Buradan mı?" Öne doğru eğilen Hail, kızın amının sağ tarafına yumuşak, sıcak bir öpücük kondurdu.

Isobel onun sıcak nefesini çıplak kalçalarında ve hassas teninde hissettiğinde tekrar inledi. "Ben... sanırım," diye soluk soluğa kaldı.

"Burası mı?" Hail sol tarafını öptü ve kaşınan yanağını neredeyse bölgesini işaretleyen bir kedi gibi Isobel'in iç uyluğunun hassas derisine sürtmek için durakladı. Başını kaldırıp Isobel'e baktı ve kendi gözleriyle onun gözlerini yakaladı. "Yoksa *burası mı?*" diye hırladı. Tekrar öne doğru eğilerek, açık yarığının tam üzerine uzun, sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu.

Isobel, adamın dilinin klitorisinin üzerinde nazıkçe gezindiğini hissettiğinde nefesi kesildi ve istemsizce yukarı doğru kalktı. Örümcek ağı inceliğindeki külot neredeyse hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Sanki Hail'in ona yaptığı her şeyi hissedebiliyordu - sanki Hail aralarında hiçbir şey olmadan çıplak amını öpüyordu.

Ama görünüşe göre bu büyük Kindred için yeterli değildi.

"Isobel," diye mırıldandı, ona bakarak. "Külotunu öpmeye bayılıyorum ama *burada* biraz toplanmış gibi görünüyorlar. İnce kumaşın arasından onun karıncalanan yarığının izini sürdü. "Sence de bazı çıkıntılar düzeltilse daha iyi - seni öpmem daha kolay- olmaz mı? Amını benim için açarsan yüzey çok daha pürüzsüz olur... tamamen öpmek daha kolay olur."

"Oh..." Isobel'in nefesi boğazında düğümlendi. "Sen... sen benden..."

"Külotunun içine uzanıp amını bana açman için." Onun gözleri yanıyordu. "Bunu benim için yapabilir misin, Isobel?"

"Ben... Sanırım öyle." Titreyen parmaklarıyla ince külotun içine uzandı ve am dudaklarını onun için araladı. Nemli malzeme şimdi tamamen açıkta kalan klitorisinin olgun, pembe incisine yapışmıştı.

"Tanrılar..." Hail kesik kesik bir nefes aldı. "Çok güzel," diye mırıldandı. Başını kaldırıp ona baktı. "Seni tekrar öpebilir miyim Isobel? Külotunu öpebilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı, hâlâ kendini onun için açık tutuyordu. "Evet, lütfen Hail. Öp... onları tekrar öp."

Bu kez hiç numara yapmadı; dilini ince kumaşın üzerinde gezdirdi ve sonra doğrudan açıktaki klitorisinin üzerine sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. Isobel onun hassas, ağrıyan tomurcuğunu dudakları arasında emerken nefesini tuttu ve onu öperken kalçalarını çaresizce yukarı kaldırdı.

Sıcak, şefkatli öpücük uzayıp gidecek gibiydi ama sonunda Hail öpücüğü sonlandırdı. Kaşınan yanağını kızın diğer uyluğuna sürttü ve tekrar derin bir nefes aldı.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye inledi, iri elleri kalçalarının etrafında kıvrılmıştı. "Ve kokun çok sıcak... çok kadınsı." Başını kaldırıp ona baktı. "Sarhoş edici, Isobel."

"Teşekkür ," diye kekelemeyi başardı. "Ben... Beğendiğinize sevindim."

"*Bayıldım*," diye homurdandı. "Güzel vücudunun tamamını seviyorum. Dolgun kalçalarını... tatlı kıcını... muhteşem göğüslerini. Bütün gece ellerimle ve ağzımla sana tapabilirim ve bundan asla bıkmam."

"Oh..." Isobel fısıldadı. Bir kez daha adamın tutkusunun derinliği ve bunu ifade ediğindeki belagat onu etkilemişti. Çarpılmış ve biraz da tahrik olmuştu. Eski sevgilisinin hiç hissetmediği kadar güzel hissetmesini sağlamış, onu bir tanrıça gibi hissettirmişti. Baş döndürücü bir duyguydu.

"Artık oyun yok, seni bunlar olmadan tatmalıyım," diye mırıldandı Hail, uzun parmağını tekrar külotunun üzerinde gezdirerek. "Tatlı amını okşamam ve balını doğrudan kaynağından tatmam gerekiyor. Bunu yapmama izin verir misin Isobel?"

"Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadı. Kalçalarını kaldırarak, sırlıslıkla külotunu aşağı kaydırmasına ve bir tarafa atmasına izin verdi. Sonra, alçak, aç bir hırıltıyla, Hail onu bacakları geniş omuzlarının üzerinde durana kadar ileri sürükledi.

"Benim için yayıl Isobel," diye kaba, neredeyse hayvani bir tonda emretti. "Bacaklarını aç ve aramızda hiçbir şey olmadan o tatlı amını yememe izin ver."

Isobel yumuşak bir iniltiyle itaat etti ve kalçalarını daha geniş açarak Hail'in girişine izin verdi. Hail iri kollarını Isobel'in kalçalarına doladı ve eğilerek onun cinsel organında uzun, yavaş bir tur attı. Isobel onun sıcak, ıslak dilinin yarığının dibinden başlayıp yukarı doğru sürüklendiğini, zonklayan klitorisinin üzerinden kayarak onu tattığını hissettiğinde bir çığlığı ısırmak zorunda kaldı.

"Selam!" diye soludu adam tekrar yaparken. Ve sonra, bir şekilde, parmaklarının onun kalın, siyah saçlarına gömüldüğünü ve onu öne doğru çektiğini fark etti.

"Tanrılar, Isobel..." Yukarı baktı, ağzı kızın sularıyla parlıyor ve ıslanıyordu.

"Oh," diye fısıldadı kararsızca. "Saçını çok mu sert çektim? Canını mı yaktım?"

"Biraz," diye itiraf etti, sesi yumuşak, şehvetli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Çok özür dilerim!" Isobel haykırdı.

Gözleri parladı. "Olma, *bayıldım*. Tekrar yap. Beni ihtiyacın olan yere koy, seni memnun etmenin en iyi yolunu göster."

Soluk mavi gözlerdeki ateşli bakış Isobel'in içine bir şeyler yapıyor gibiydi. Adamın saçlarını daha sıkı kavradı ve onu utanmadan aşağı itti, istediği gibi ona rehberlik etti.

Bir kez daha, bu işte yeni olmasına rağmen, Hail hızlı ve hevesli bir öğrenci olduğunu kanıtladı. Isobel kalçalarını bir daire şeklinde döndürdüğünde, Hail bu fikri çabucak kavradı ve diliyle onun zonklayan klitorisinin etrafında dönmeye başladı ve Isobel kafasına bastırduğunda, daha aşağıya indi ve amının derinliklerine daldı, balını doğrudan kaynağından yaladı ve yapmak istediğini söylediği gibi hevesle yuttu.

"Oh! Oh, Tanrım, Selam!" Isobel inledi ve başını geriye attı. Birdenbire, kalçalarının arasında büyük Kindred'le birlikte kendi görüntüsüyle karşı karşıya kaldı. Dairesel yatağın üzerine monte edilmiş aynayı unutmuştu ve şimdi gözlerini gördüğü şeyden ayıramadığını fark etti.

Yatakta açık bir şekilde yatan, göğüsleri çıplak ve kalçaları açılmış, uzun, altın sarısı saçlı bir kadındı. Meme uçları sert ve sivriydi.

Kahverengi gözleri arzudan uykuya dalmıştı. Elleri, kalçalarının arasına diz çökmüş, yalayıp emen, daha fazla dayanamayacağını anlayana kadar amını zevkle okşayan devasa erkeğin kalın siyah saçlarına gömülmüştü.

Hail'in iri ellerinden biri vücudunu okşayıp sağ göğsünü yakalarken onu izlemekten kendini alamadı. Sıcak avucunun içinde yoğurdu, parmakları ağrıyan meme ucunu sıkarken bir yandan da açık amcığını okşamaya ve emmeye devam etti. Geniş omuzları yuvarlandı ve çalıştı ve kendini yuvarlak yatağın kenarına kalçaları hareket ediyordu, onu tadarken ağrıyan sert horozunu açıkça yatağa sürtüyordu.

Şaka yapmıyor, diye düşündü Isobel çılgınca. Bu onu da en az benim kadar tahrik ediyor, gerçekten hoşuna gidiyor.

Üniversitedeki sevgilisi bile bu işte çok iyi olmasına rağmen Hail kadar istekli ve sadık değildi. Büyük Kindred, sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adammış ve o da ziyafet çekiyormuş gibi kızın amını yiyordu; sanki bu hareket hayal edebileceği en erotik şeydi ve asla bitmesini istemiyordu.

Bu garip durumda bunun mümkün olduğuna asla inanmayacak olsa da, Isobel zirveye ulaştığını hissetmeye başladı. Orgazmı ufkun hemen üzerinde, kopmak ve onu sıcak bir zevk yağmuruna boğmakla tehdit eden bir fırtına kadar ağır bir şekilde geziniyordu.

"Selam!" diye bağırdığını duydu aynadaki kız inleyip utanmazca sevgilisinin diline doğru eğilirken. "Selam, lütfen, çok *yaklaştım!*" "Ben de öyleyim." Bir an

için başını kaldırdı ve Isobel bir şokla

Gözleri yeniden parlıyordu, iki soluk mavi lazer ışını gibi görünüyordu. karanlık yüzü.

"Selam mı?" diye fısıldadı belirsizce.

"Isobel..." Sesi, daha önce onu çok korkutan o alçak, hayvani hırıltıya dönüşüyordu. "Isobel üzgünüm, kendime engel olamıyorum."

"Kendini tutamıyor musun?" diye soludu ama adam cevap vermek yerine başını tekrar kalçalarının arasına eğdi.

Bu sefer amını yalayıp emerken hareketlerinde bir çaresizlik vardı, sanki çılgınca onu boşaltmaya çalışıyordu.

Ama neden? Isobel dilinin kırbaç darbelerini karşılamak için kalçalarını kaldırırken bulanık bir şekilde merak etti. Boşalmam için neden bana ihtiyacı var? Ve neden kendisi boşalmaya ihtiyaç duyuyor?

Çünkü kalçalarının yatağın kenarına doğru artan hızından, büyük Kindred'in kendisini de en az onu çalıştırdığı kadar zorladığını anlayabiliyordu. Sanki sadece ikisinin de orgazm olmasına neden olarak önlenebilecek bir tür felaketten kaçınmaya çalışıyor gibiydi.

Tam bunu düşünürken, Isobel zirveye ulaştığını hissetti. Gök gürültüsü bulutu dağıldı ve tüm vücudu sıcak bir zevk yağmuruyla yıkandı.

"Oh!" diye inledi utanmazca. "Oh, Tanrım, Selam... *Selam!* Geliyorum- beni çok zorluyorsun!"

Ama büyük Kindred yüzünü kalçalarının arasından kaldırdığında gördüğü Hail değildi.

O canavardı.

Dokuzuncu Bölüm

Hail değiştiğini hissetti ve tüm gücüyle bununla savaştı. Isobel'in tatlı amcığını diliyle okşarken umutsuzca *"Eğer boşalabilirsem,"* diye düşündü. *Eğer bir boşalabilirsem, tüm gerginliğim geçecek. Canavar sadece aşırı duygularda ortaya çıkar. Eğer boşalabilirsem...*

Ama kendisi orgazm olmayı başaramadan Isobel boşaldı. Adını söyleyerek ve saçlarını çekerek, ona doğru eğildi, sıcak küçük amını onun diline bastırdı, onu çıldırttı, onu almak, onu sonsuza dek onun yapmak istemesini sağladı.

Ve işte o an kontrolünü kaybettiği andı. Daha önce sadece savaşta değiştiği gibi değiştiğini hissetti... umutsuzca içinde tutmaya çalışsa da canavarın ortaya çıktığını hissetti.

Ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Vücudu büyüdü ve gözleri sıcak hissetti - parladıklarını biliyordu. Saçları uzadı ve vahşileşti ve zaten büyük olan siki daha da büyüdü.

Benim, hırladı içindeki canavar. O benim!

Ve sonra Hail, hayvani üreme arzusu onu ele geçirdiğinde daha fazlasını bilmiyordu.

* * * * *

Isobel yere bakıp bacaklarının arasında Hail yerine canavarı gördüğünde şaşkınlık ve korku içinde nefesini tuttu. Bir an için onun parlayan mavi gözlerine bakarak neredeyse paniğe kapıldı.

Aman Tanrım, çok büyük! Bana ne yapacak? Canımı yakacak mı? Ne yapmalıyım?

Sonra aklının küçük, sakın sesi kafasının içinde konuştu.

Sakin ol ve ağırdan al, dedi sertçe. Bu işe girerken bunun bir olasılık olduğunu biliyordunuz. Bu almak zorunda olduğun bir riskti. Zarı attınız ve kaybettiniz-şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasınız.

Evet, ama onlarla *nasıl* başa çıkacaktı?

Canavar şimdi ayağa kalkmıştı. Kocaman ellerinden biri, eğer mümkünse Hail'inkinden bile daha büyük görünen bir aleti kavıyordu.

Bu Hail, diye hatırlattı Isobel kendine. Canavar onun bir parçası, sadece Hail'in gelmek istediği şeyi istiyor.

Ve canavarın aç bir şekilde hırlamasına ve hâlâ genişçe açılmış olan amına bakmasına bakılırsa, onun içine boşalmak istiyordu. Tanrım, ona izin vermeli miydi? Ama başka ne seçeneği vardı ki? O ve Hail'e -şimdi garip bir şekilde sessiz olan- tutsakları tarafından sevişmeleri emredilmişti. Bunu yapmak zorundaydı yoksa asla eve dönemeyecekti.

Boyun eğ, diye fısıldadı küçük ses. Bir teslimiyet işareti göster, onunla savaşımayacağını bilsin. Canavara arzuladığı şeyi ver, belki o kadar da kötü olmaz.

Isobel bundan emin değildi ama fazla seçeneği olduğunu da düşünmüyordu. Yavaşça, ani bir hareket yapmadan karnının üzerine yuvarlandı. Canavar yumuşak bir hırlama sesi çıkardı ama onu durdurmaya çalışmadı. Aslında o kadar da canavara benzemiyordu, diye düşündü Isobel uyuşmuş bir halde. O sadece Hail'in başka bir versiyonuydu, sadece daha vahşi saçları, parlayan gözleri ve *çok* daha büyük ekipmanları vardı.

Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru tırmanırken bu ekipmanı nasıl yerleştireceğini düşünmemeye çalıştı. Çıplak göğüsleri sallanıyordu-

Meme uçları korku ve arzuyla gerilmişti. Korkmasına rağmen hâlâ bunu istiyor olabilir miydi?

Evet, Isobel kendine itiraf etmek zorundaydı. Büyük Kindred'ı kaldıracabileceğine dair endişesine ve onun canavarından korkmasına rağmen, hâlâ onu istiyordu - hâlâ onun kendisini doldurduğunu, kendisinin yaptığını hissetmek istiyordu.

Titriyordu ama amı hâlâ ıslaktı ve gerekli olduğunu bildiği şeyi yapmak için kendini zorlarken zonkluyordu. Omzunun üzerinden, hâlâ devasa şaftını büyük bir yumrukta gevşekçe tutan canavara bakarak bacaklarını açtı ve bir teslimiyet gösterisiyle kıcını yukarı kaldırdı.

"Selam, orada olduğunu biliyorum, her şey yolunda," dedi hafifçe titreyen bir sesle. "Ben... ben senin için buradayım. Bana sahip olabilirsin. Sadece nazik ol, tamam mı? Sen gerçekten büyüksün."

Canavar anlamış gibi görünüyordu -en azından ona sahip olmakla ilgili kısmı- Isobel onun nazik olması için yalvarışını anlayıp anlamadığından pek emin değildi.

Ağır eller kalçalarını tutmak için aşağı indi ve adamın geniş, mantar şeklindeki başının ıslak fırçasının iç kıvrımlarına sürtündüğünü hissetti. Yumuşakça inledi ve adamın sikiinin ucunun amının girişine yerleştiğini hissettiğinde gerilmemeye çalıştı. Tanrım, adam çok büyüktü! Hepsini nasıl alacaktı?

Merak etmesi uzun sürmedi çünkü canavar tam olarak ne istediğini biliyordu ve onu almaya kararlıydı. Hayvani bir hırıltıyla ileri doğru itmeye başladı, kalınlığıyla amını doldurdu.

Isobel iç duvarlarının gerildiğini hissedince nefesi kesildi. Daha önce hiç bu kadar büyük biriyle birlikte olmamıştı ve bu ezici bir duyguydu.

Tanrım, buna dayanamıyorum. Beni ikiye ayıracak!

Panik onu ele geçirdi ve yavaşça ama amansızca amını dolduran kalın istilacıdan uzaklaşmaya çalışarak mücadele etmeye başladı.

Ama canavarın buna hiç niyeti yoktu. Alçak bir hırıltıyla kalçalarını daha sıkı kavradı, onu bastırdı ve kaçmasına izin vermedi.

Isobel kıpırdandı, kurtulmaya çalıştı ama sadece işgalci şaftın kalın bir santimini daha amına sokmayı başardı. Sakin küçük ses tekrar beyinde konuştuğunda tam panik moduna geçmek .

Her şey yolunda, iyi olacaksın. Bunu başarabilirsin. Bunu istiyorsun-sadece kabul edecek kadar açık olmalısın. Ve unutma, eve gitmenin tek yolu bu.

Eve, eve gitmesi gerekiyordu. Bu düşünce onu sakinleştirdi ve onu boğmakla tehdit eden paniği kovdu.

Teslim ol, diye fısıldadı ses. Kendini aç ve teslim ol... eğer gerilmezsen, o daha kolay girebilecek.

Bu doğrudu ve Isobel bunu biliyordu. Yine de kendi tavsiyesine uymak onun için kolay değildi. Hâlâ elleri ve dizleri üzerindeydi, kalın şaft yavaşça içine girerken kaygan siyah saten çarşafı yumruklarıyla sıkıca kavıyordu.

Sonra Hail'in amını nasıl yaladığını düşündü; yüzünün her tarafına boşalana kadar kaba bir şefkatle onu nasıl tattığını. O zaman da onu biraz farklı bir şekilde tutuyordu ve bu hayatının en erotik deneyimiydi. Ona bacaklarını açmasını söylemişti ve o da bunu yapmış, diliyle onu tahrip etmesine izin vermişti. Onun sikine teslim olmak biraz daha korkutucu olabilirdi ama daha az erotik değildi - sadece korkusunu yenmesi ve sakin kalması gerekiyordu.

Sakin ol...tamam. Derin bir nefes alarak çarşafı tutunmayı bıraktı ve başı kollarına dayanana kadar kendini alçalttı. Bu pozisyon kıcını daha yukarı itti ve canavara amına daha fazla erişim sağladı.

Isobel nihai teslimiyetin son perdesinde kalçalarını olabildiğince açtı ve kalçalarını geriye yatırarak kendini tamamen açtı.

Tanrım, hiç bu kadar çaresiz ya da bu kadar ateşli hissetmiş miydi? Tamamen açık ve savunmasız? Isobel öyle düşünmüyordu ama yine de bir şekilde, korkusuna rağmen amı zonklamaya devam etti, balı Hail'in kalın şaftını kaplamak için akıyordu.

Yumuşak bir sesle homurdandı; Isobel'e neredeyse bir soru sorar gibiydi.

"Her şey ," dedi hayvana ve onun içinde bir yerlerde olan Hail'e. "Her şey yolunda, kaçmaya çalışmayacağım. Sadece yap... sadece ihtiyacın olanı al."

Canavar onun ne demek istediğini anlamış gibiydi çünkü kalçalarındaki demir tutuşu gevşedi. İri bir eli titreyen kürek kemiklerinin arasında durdu ve onu yatıştırmak istercesine hafifçe yukarı aşağı ovuşturdu.

Isobel'in üzerine derin bir duygu dalgası yayıldı. Bu tatlı, şefkatli jest Hail'e aitti - bundan emindi. Artık durumu kontrol edemiyor olabilirdi ama hâlâ oradaydı, hâlâ onu önemsiyor ve ondan korkmamasını istiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Tamam, Hail, seni hissediyorum. Beni... beni şimdi alabilirsin."

Tekrar homurdandı -neredeyse onun adı olabilecek bir ses- ve sonra onun ileriye doğru hareketine devam ettiğini, kalın sikini amının derinliklerine ittiğini hissetti.

Isobel biraz inledi ama derin nefes almak ve iç kaslarını gevşetmek için bilinçli bir çaba gösterdi. Korkudan sımsıkı kenetlenmediğinde, içine girmenin çok daha kolay olduğunu fark etti. Yavaşça içine girdi, onu sınırına kadar gerdi, ta ki sikinin geniş başının rahminin ağzını öptüğünü hissedene ve daha derine inemeyeceğini anlayana kadar.

"Tanrım, Hail," diye inledi kırık bir sesle. "Çok büyüksün... içimde çok derinlerdesin."

Canavar cevap olarak homurdandı ve şaftının sadece başı amının içinde kalana kadar yavaşça içinden çıktı. Sonra hızlı ve sert bir hamleyle ileri atıldı, onu tekrar doldurdu, Isobel'in ağlamasına ve sırtını eğmesine neden oldu, çünkü içinden keskin bir zevk şimşeği geçti.

Hail onu tutup doldururken, kalın siki her hamlede çaresiz amını gererken beyninden rastgele kelimeler geçiyordu. *Sevişmek... Sikişmek... Sürmek... Üremek...*

Yaptığı şey bu, diye düşündü dikkati dağılmış bir halde. Kendi tohumu için amıma giriyor, beni açıyor, böylece boşalabildiği kadar derine boşalabiliyor, beni besliyor.

Bunun doğru olduğunu biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu - bacaklarını daha geniş açmaktan ve şaftını amının derinliklerine daha da fazla almak için pelvisini geriye yatırmaktan başka hiçbir şey yapamazdı, Hail onun içine ateş etmeye hazır olana kadar onun sert, lezzetli sikişine boyun eğmekten başka hiçbir şey yapamazdı.

Yumuşakça, kırık bir şekilde inledi, içindeki horozun sert, tatlı vuruşları tüm vücuduna zevk titremeleri gönderdi. Tanrım, daha önce hiç bu kadar sert seks yapmamıştı ama şimdi sakın ve açık olduğu için, Hail'in kalın aletini köküne kadar direnmeyen amının içine gömmesine izin vermek, onu bu şekilde doğurmasına izin vermek iyi hissettiriyordu.

"Selam," diye inlediğini duydu sert, lezzetli sikiş devam ederken. "Tanrım, Hail, *lütfen... lütfen...*"

Onun yalvaran inlemelerine karşılık olarak, canavar daha sert ve daha hızlı itmeye başladı. Isobel bunun imkânsız olduğuna inansa da, içinde başka, daha derin bir orgazmın yükseldiğini hissetmeye başladı. Zevkin bir kısmı, ağır testislerinin her vuruşta zonklayan klitorisine tokat atmak için sallanma şeklinden kaynaklanıyordu, ancak orgazmın başka bir kısmının

Üstesinden gelmek için tehdit eden şey, istediği bir adamın altında çaresiz olduğu, kalın horozuyla amını perişan ederken cezalandırıcı vuruşlarından kaçamadığı gerçeğiydi.

"Selam!" diye hıçkırdı zevk gittikçe . Tanrım, boşalmak üzereydi ve bu hayatının en derin, en yoğun orgazmı olacaktı - bir şekilde Isobel bunu biliyordu.

"Selam," diye inledi... "*Selam!*" Ve sonra orgazm onu yakaladı, zevk bir sel gibi onu yıkadı. İç kaslarının, adamın istilacı shaftının etrafında sertçe kenetlendiğini hissetti,

Sanki amı onu sağlıyor, tohumunu içine çekmeye çalışıyordu.

Onu.

Hail ve canavarı onun zevkini hissetmiş gibiydi çünkü onun kalçalarını kavradı ve olabildiğince derine soktu. Onu orada tuttu, tamamen kazığa oturttu, uzun, kalın shaftı onu köküne kadar doldurdu ve tek bir kelime hırladı...

"*Benim.*"

Sonra sıcak ve ıslak bir şey rahminin ağzına doğru fişkırdı ve adamın içine boşaldığını, onu tohumuyla doldurduğunu, onu sonsuza dek kendisinin olarak işaretlediğini biliyordu.

"Seninim, Selam," diye fısıldadı ve boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Bu doğru, ben *seninim.*"

Zevk çok yoğun, daha fazla zapt edilemeyecek kadar muazzamdı. Isobel kendini bunalmış hissetti; daha önce hiç olmadığı bir şekilde tamamen kontrol altına alınmış ve ele geçirilmişti. Sanki içinde küçük bir parça kopmuş gibiydi.

-Kötü anlamda değil ama yine de farklıydı; az önce olanlar onu temelden değiştirmişti. Zevk onu ele geçirdiğinde nefes almak bile zorlaşmıştı.

"Selam," diye inledi. "Oh Tanrım, Selam..."

Sonra yüzünü kollarına gömdü ve hıçkır hıçkır ağıladı.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Hail sonunda kendine geldiğinde, Isobel'in yumuşak amcığına gömülmüştü ve omuzları hıçkırıklarla titriyordu.

İçini soğuk ve isimsiz bir korku kapladı.

"Tanrıça," diye mırıldandı boğuk bir sesle ve aniden içinden çekildi. "Ne yaptım ben?"

"H-hail?" Isobel başını ona doğru çevirdiğinde nefesi kesildi. Güzel kahverengi gözleri yaşlarla doluydu ve kalçalarında parmak şeklinde izler vardı.

Tanrı yardımcım olsun, bunları ben yaptım ya da yönetimi ele geçirdiğinde canavar yaptı, diye düşündü Hail uyuşmuş bir halde. Ama canavarın yönetimi ele geçirmesi mazeret olamazdı; bu tamamen onun hatasıydı.

Kendimi daha iyi kontrol etmeli, canavarın ilk etapta ortaya çıkmasını engellemeliydim. Tanrım, başka ne yaptım ki? Gözlerini kapatarak son birkaç dakikadaki olaylara erişebildi ve gördükleri onu tamamen dehşete düşürdü.

Isobel'in ondan, cezalandırıcı kavrayışından ve yumuşak, savunmasız amına acı verici, çok sıkı oturan şaftından uzaklaşmaya çalışmasını izledi. Ve kendisini onu yerinde tutan, sonunda pes edip boyun eğene, canını yakmasına rağmen kendini ona açana kadar onu daha fazla almaya zorlayan canavar olarak gördü.

Dehşeti ve korkusu artarken *bunu benim yaptığımı* fark etti. *Onu yere yatırdım ve iradesine karşı koydum. Onu olabilecek en kötü şekilde incitirken gözlerine o yaşları ben akıttım.*

Her zaman en çok korktuğu şey buydu - duygu damperini orta ayarın üzerine çıkarmayı reddetmesinin tek nedeni buydu. Damperini düşünmek ensesine uzanmasına neden oldu. Ezici suçluluk ve kendinden nefret etme duyguları dayanılamayacak kadar yoğundu - o kadar yoğundu ki, onları kapatamazsa delirebileceğini düşünüyordu.

Ama elbette, tüm bu karmaşanın nedeni olan damper gitmişti. Bu ve içindeki hayvani şehveti çaresiz bir dışının üzerine boşaltmıştı.

"Affet beni," dedi Isobel'e, böyle bir affi hak etmediğini bilmesine rağmen. "Ben... söyleyecek sözüm yok... mazeretim yok. Yaşamaya uygun değilim."

"Selam..." Şimdi yarı yarıya dönmüştü ve inanılmaz bir şekilde ona elini uzattı, oysa Hail onun kendisinden olabildiğince uzaklaşmak ve bir daha asla görmemek isteyeceğini düşünebilirdi.

"Cezalandırılmalıyım," dedi alçak, tınısız bir sesle. "I-"

"Deneklerin dikkatine," diye seslendi onu tutsak yüksek ve sinir bozucu sesi, işkence gören zihninde yankılanarak. "Genetik test dizilerimiz geri geldi ve ikinizin aynı türden OLMADIĞINIZI fark ettik."

"Tabii ki değiliz." Isobel titreyerek doğruldu ve gözyaşlarını sildi. "Ben insanım ve Hail de Kindred." Ona bir bakış attı. "En azından çoğunlukla Kindred," diye ekledi alçak bir sesle.

"Bunu bize neden hemen söylemediniz?" diye sordu Grn adlı kişinin sesi. "Biz sadece Kindred'ların çiftleşme alışkanlıklarını incelemekle görevlendirildik. Bu hata topladığımız tüm verileri geçersiz kılıyor! Tüm bu çalışma işe yaramaz!"

"Şimdi, Grn," dedi Fsst adlı kişi azarlayarak. "En başta genetik testlerin sonuçlarını bekleseydiniz, tüm bu karmaşa önlenmiş olurdu. Test deneklerini suçlamanın bir anlamı yok."

"Yine de farklı türler olduklarını belli etmiş olabilirler."

Grrn homurdandı.

"Yani bütün bunlar bir hiç için miydi?" Isobel yuvarlak yatakta doğrulup ıslak gözlerle duvara bakarak sordu. "Bize yaşattığın onca şeyden sonra-"

"Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı çok üzgünüz-" diye yatıştırıcı bir şekilde başladı Fsst.

"Rahatsızlık mı? *Rahatsızlık mı?*" diye kükredi Hail. Öfke aniden onu kavradı ve duvara doğru yürüyüp yumruklarıyla duvara vurdu. "Sizi küçük gri piçler, az önce baktığım dişiye ne yaptığımı biliyor musunuz? Ne tür bir zarara yol açtığınız hakkında bir fikriniz var mı? *Var mı?*"

"Selam..." Isobel'in sesi zayıf ve ürkekti ve başını çevirdiğinde onun kocaman yatağın ortasında dizlerini çenesine kadar çekmiş büzülmüş olduğunu gördü. "Canavarın," diye fısıldadı ona baktığında. "O... eğer tekrar üzölmene izin verirsen..."

Gözlerindeki korku onu bir bıçak gibi kesti ve kendi kendine onun kendisinden korkmak için bir nedeni olduğunu hatırlattı - iyi bir neden.

Derin bir nefes alan Hail kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Beni affet," dedi ona. "Ben... canavarın senin etrafında tekrar ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim, Isobel. Sana bir daha zarar vermeyeceğim."

"Selam, ben sadece-"

"Mevcut Kindred ve insan olaylarının taranması, yakın zamanda Kovan olarak bilinen çok tehlikeli bir türle temasa geçtiğinizi gösteriyor," diye araya girdi Fsst. "Biz Chalomblar onları nasıl yeneceğimize dair ilk elden bilgiye sahip değiliz ama böyle bir deposundan haberdarız. Burada harcadığınız zaman ve zahmetin karşılığı olarak, bu bilgi deposunun yeri hakkındaki hayati bilgiler mekiğinizin bilgisayarının veri depolama ünitesine yerleştirildi."

"Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey yok," diye ekledi Grn. "Sizi yolunuza göndermek dışında."

* * * * *

"Bizi yolumuza mı göndereceksiniz?" Isobel kuşkuyla sordu. "Ama nasıl-"

Birdenbire artık aşına olduğu ağırlıksızlık hissi onu ele geçirdi ve dünya bir bulanıklık içinde etrafında dönüyor gibiydi. Gözlerini kırıştırdı ve tutunacak bir şey aradı...

Ve kendini Kindred Mekiği'ndeki koltuğun kolçaklarına tutunurken buldu.

"Ne... kim..." Etrafına çılgınca baktı ve her şeyin eskisi gibi olduğunu gördü. Hail pilot koltuğunda oturuyor, iri elleri dümen sarısının üzerindeydi ve Dünya'nın mavi-yeşil eğrisi görüntü ekranında büyüyordu.

Neredeyse eve varmışlardı.

Isobel delirecekmiş gibi hissediyordu. Her şeyi hayal mi etmişti? Bir tür uzay deliliği miydi? Saatlerce sürmüş gibi görünen ama gerçekte sadece birkaç saniye süren canlı bir illüzyon mu?

Saatine bir göz attığında, gerçekten de son baktığında, aniden kaçırılmalarından hemen önceki saat ve tarihle aynı olduğunu gördü.

Ama kaçırılmışlar mıydı?

Kendine baktığında, Kat'i Ana Gemi'de ziyaret ettiğinde giydiği siyah kalem etek ve kırmızı bluzun aynısını giydiğini gördü. Hail de aynı şekilde giyinmişti; uçuş derisi ve siyah üniforma gömleğinin kısa siyah kolları devasa pazularını gösteriyordu.

Parlak siyah gözlüğü gözlerinin üzerine inmişti ve hiçbir şey olmamış gibi davranarak gemiyi uçururken tamamen vurdumduymaz görünüyordu.

Belki de hiçbir şey olmamıştır, diye düşündü Isobel. Ama hayır, az önce yaşadığı son derece kapsamlı terbiye yüzünden içi acıyordu ve içinde ıslak bir sıcaklık hissettiğine yemin edebilirdi - Hail'in tohumunun kalıntıları hâlâ onu dolduruyordu.

"Selam," dedi sonunda, alçak ve titrek bir sesle. "Ne... az önce ne oldu?"

"Ne olduğunu, ne yaptığımı biliyorsun Isobel." Alçak ve sert bir sesle konuştu. "Ve şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü de biliyorum."

"Lütfen, ben sadece..." Isobel sinirlerini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Delirecekmişim gibi hissediyorum. Az önce uzaylılar tarafından kaçırıldık mı kaçırılmadık mı ve zorla... zorla..."

"Zorlamayı yapan bendim." Sesi buz gibi soğuktu ve yüzü granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Gözlerini dikmiş ekrana ve hızla büyüyen Dünya'nın eğrisine bakıyordu.

"Selam," diye başladı ama adam sözünü kesti.

"Dünya'ya iniş başlıyor. Lütfen atmosfere yeniden giriş için kendinizi hazırlayın."

Başka ne yapacağını bilemeyen Isobel, küçük mekik o kadar dik bir açıyla aşağıya doğru inerken kendini bir hız trenindeymiş gibi hissederek sıkıca tutundu. Hail bir sebepten dolayı ona kızgın mıydı? Ya da belki de onlara bu kadar çok şey yaşatan küçük gri adamlara hâlâ öfkeliydi? Ya da belki kendisine kızgındı? Canavarı gittiğinde ve kendini onunla seksin ortasında bulduğunda dehşete düşmüş gibiydi. Ama bunu beklemiyor muydu? Birlikte yaşadıklarından sonra neden şimdi ona karşı bu kadar soğuk davranıyordu?

Hiçbir cevabı yoktu ve Hail de gönüllü olmadı. Buz gibi bir sessizlik içinde uçtular ve o daha ne olduğunu anlamadan küçük mekik tam evinin önüne inmişti.

Hail tek kelime etmeden uzandı ve emniyet kemerini çözdü. Kayışlar düşerken, mekiğin kapısı onun tarafında açıldı ve Hail başını salladı - bu onun dışarı çıkması gerektiğinin açık bir göstergesiydi.

Isobel orada öylece oturmuş, bir süre boş gözlerle ona bakmıştı. Neler oluyordu? Neden böyle davranıyordu?

"Selam," dedi sonunda. "*Gerçekten* bu konu hakkında konuşmayacak mıyız? Aramızda ne olduğu hakkında mı?"

"Sana yaptığım şeyi mi kastediyorsun?" dedi düz bir sesle. Hâlâ dümdüz karşıya bakıyor ve aynalı gözleri gözlerini gizleyerek ona bakmayı reddediyordu.

"Birbirimize yaptıklarımız," diye düzeltti Isobel nazikçe. Sorunu anlamaya başladığını düşünüyordu. "Hail, canavarın senin bir parçan
-."

"Seni inciten bir parçan. Kontrol etmem gereken bir parçan." Sonunda başını çevirip ona baktı, ama gözleri hâlâ görünmüyordu. "Isobel, pişmanlığım ya da utancım için söyleyecek sözüm yok. Ana Gemi'ye döndüğümde, duygu damperimi yeniden takar takmaz yetkililere teslim olacağım. Ve yemin ederim beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Selam, hayır!" diye haykırdı ve ona dokunmak için elini uzattı. Ama adam onun kaslı kolundaki parmak uçlarından ürküp kaçtı.

"Lütfen," dedi sesi çıkmadan. "Sadece git." "Ama... ama..."

"Anne! Annem geldi!" Tanıdık küçük ses başını kaldırmasına neden oldu ve Brandon'ın evin ön kapısından hızla çıktığını gördü.

heyecanla zıplıyordu.

"Ona git," dedi Hail ve derin sesinde duyması acı veren bir pişmanlık vardı. "Eğer dayanabilirsen ona okülerlerimin şemalarını ver," dedi. "Ben... pişmanım..." Başını salladı, belli ki sözünü bitirememişti. "Pek çok pişmanlığım var," dedi sonunda, boğuk bir sesle.

Isobel gitmek istemiyordu; kalıp bunu konuşmak istiyordu. Belli ki ona saldırdığını düşünüyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Ve bir o kadar açık bir şekilde, şimdi bu yüzden aralarına mesafe koymaya çalışıyordu.

Ona iyi olduğunu, durumun korkutucu ve gergin olduğunu ama bunun için ondan nefret etmediğini söylemek istedi ama Brandon, Bayan Hallstead'in hemen arkasında, buruşuk yüzünde büyükanneye özgü bir gülümsemeyle mekiğe doğru ilerliyordu. Masum oğlunun ve dost canlısı komşusunun önünde az önce paylaştıkları sert ama çoğunlukla rızaya dayalı seks hakkında samimi bir tartışma yapmasına imkân yoktu.

"Selam..." diye bir kez daha denedi.

"Lütfen, sadece git," diye tekrarladı. "Senin... oğlunun sana ihtiyacı var."

Isobel başka ne yapacağını bilmiyordu. Gözlerinin yaşadığını hissetti ama mekikten inip Brandon'la buluşmaya giderken gözlerini kırpmıştırmaya çalıştı.

"Merhaba Brandon-böceği," dedi, sesinin sıkıntısını ele vermemesini umarak. "Ben yokken Bayan Hallstead'e iyi davrandın mı?"

"Her zamanki gibi örnek bir davranış sergiledim," diyerek onu temin etti ve sarılmak için kollarını uzattı.

Bu nadir bir jestti-Brandon genellikle sarılmaktan hoşlanmazdı, bazen çok üzgün olduğu ve sakinleşmek için sıkı bir sarılmanın derin baskısına ihtiyaç zamanlar hariç. Isobel onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı, kelimelerle ifade edemediği tüm duygularını dile getirdi.

Bebeğimi bir daha asla göremeyebilirdim, diye düşündü ve boğazı düğümlendi. Eğer Hail ve ben olmasaydık...

Ama bu korkunç düşünceye devam edemedi. Sadece oğluna sıkıca sarıldı ve tekrar güvende olduğu için sessiz bir şükran duası gönderdi.

Brandon onu bıraktığında, "Anne," dedi. "Komutan Hail nereye gidiyor? Siz eve döndüğünüzde konuşacağımızı sanıyordum, bana söz vermişti."

Isobel doğruldu ve Kindred mekiğinin Hail'in direksiyonda olduğu halde çoktan havalanmış olduğunu gördü. Brandon'ın sıçrayıp el sallaması ve alışılmadık bir duygu gösterisi sergilemesi onu şaşırttı.

"Komutan Hail! Nereye gidiyorsunuz? Geri dön!" diye bağırdı.

Hail onu duyduysa bile hiçbir belirti göstermedi. Onun yerine dümdüz önüne baktı, yüzü donuktu, gözleri lanet olası parlak oküler tarafından gizlenmişti.

Gitti, diye düşündü Isobel ve ani bir üzüntü hissetti. Gitti ve asla geri gelmeyecek.

Brandon'a yüksek sesle, "Özür dilerim, Brandon-böcek. Sanırım Ana Gemi'de bir tür acil durum vardı ve ona hemen orada ihtiyaçları vardı."

Brandon kaşlarını çattı, kaşları onunkilere çok benzeyen iri, kahverengi gözlerinin üzerine indi. Sonra başını iki yana salladı.

"Önemli değil, geri dönecek. O benim yeni babam olacak."

"Brandon..." Isobel çaresizce başını salladı. Oğlunu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama Hail'i bir daha görmelerine imkân yoktu. Ayrıca Brandon'ın büyük Kindred'in yeni babası olduğu fikrine neden bu kadar çabuk ve tamamen kapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Geri dönecek," diye tekrarladı kendinden emin bir şekilde. "Gidip onun için yeni göz diyagramımı bitirsem iyi olacak. Bu yeni bir tasarım - gözlerini daha da iyi hale getirecek."

"Oh, bu bana şunu hatırlattı..." Isobel çantasına uzanarak Hail'in ona bir ömür önce vermiş olduğu katlanmış kâğıt şemayı çıkardı. "Komutan Hail bunu senin için bastırdı," dedi ve açıp oğluna uzattı. "Bu onun okülerlerinin gerçek şeması. Hoşuna gidebileceğini düşünmüş."

"Vay canına!" Brandon'ın gözleri kalın gözlüklerinin ardında kocaman olmuştu. "Teşekkürler anne, bu harika!"

Kâğıdı dikkatle aldı ve sanki dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi elinde tutarak eve doğru koşmaya başladı. Onun gidişini izleyen Isobel gözyaşlarını tutamadı. Oğluna, bu kadar çabuk bağlandığı büyük Kindred'in asla hayatlarının bir parçası olmayacağını, onu bir daha asla göremeyeceklerini söyleyecek yüreği yoktu.

Ama bu iyi bir şey, değil mi? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Demek istediğim, artık bir duygu damperine sahip değil ve canavarının ne kadar vahşi olabileceğini gördün. Hatta ilk elden deneyimledin!

Evet, ama canavarı sadece onu korumak için serbest bırakmıştı... ve onu sevdiği için. Ve Isobel ilk başta bu kaba sevgiden korkmuş olsa da, şimdi sadece Hail'i -ya da canavarını- bir daha asla göremeyeceği için bir pişmanlık dalgası hissediyordu.

Ama yapabileceğim bir şey var, dedi kendi kendine Bayan Hallstead'le konuşmak ve Brandon'a göz kulak olduğu için teşekkür etmek üzere dönerken. Kat'i arayıp Hail'in teslim olmasına izin vermemesini söyleyebilirim. Yaptıklarımız yüzünden hapse girmesi gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor, bunun olmasına izin veremem.

On Birinci Bölüm

"Tekrar anlat bakalım... Hail seni eve getirirken *ne* oldu?" Kat'in sesi kuşkulu geliyordu - Isobel onu suçlamıyordu.

İç çekti. "Kat, gerçekten bana tüm hikâyeyi tekrar anlattırarak mısın? Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum - uzaylılar tarafından kaçırıldık."

"Küçük gri adamlar tarafından, daha az gerçek 51. Bölge tipi şeyler değil," dedi Kat. "Ve seni *seks yapmaya mı* zorladılar?"

"Çiftleşme alışkanlıklarımızı incelemek istediklerini söylediler." Isobel telefonu kulağına götürerek konuşurken yatak odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Şehir evi nihayet sessizleşmişti ve saat gece yarısını çoktan geçmişti. Brandon'ın sakinleşip uyumasını sağlamakta zorlanmıştı, rutindeki değişiklik onu aşırı heyecanlandırmıştı.

"Çiftleşme alışkanlıkları, ha?" Kat söyledi.

"Biliyorum, biliyorum..." Isobel bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kulağa çılgın bir bilim kurgu pornosunun konusu gibi geliyor ama lütfen Kat, bana inanmak zorundasın - bu *oldu*."

"Dinle bebeğim, gördüğüm bazı şeylerden sonra sana deli kartını oynamayacağım," dedi Kat güven verici bir şekilde. "Ama eğer seks yaptıysanız, o zaman muhtemelen bağ kurduğunuzu varsayıyorum. Eğer ikiniz bağlanma seksi yaptıysanız, siz hala Dünya'dayken Komutan Hail'in burada ne işi var?"

"Bağlanma seksi mi?" Isobel boş boş sordu. "O da ne?"

"Bu, Kindred'lerin eşlerini ömür boyu kendilerine bağlama şeklidir," diye açıkladı Kat. "Farklı Kindred türleri için farklıdır. Bazıları için oldukça karmaşık ama diğerleri için sadece içine girmeleri gerekiyor. O, bilirsin, bunu yaptı mı?"

Isobel, nihayet üstünü değiştirme fırsatı bulduğunda siyah kalem eteğinin altına giydiği hassas pamuklu külotun ne kadar sırlıklam olduğunu düşününce kızardı.

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Evet, yaptı."

"Arkadaşım Mei-li'ye sormalıyım ama sanırım Karanlık Türler için gereken tek şey bu. Ama... onu kafanın içinde duymuyor musun?"

"Kafamın içinde mi? Think-me'de bana seslenirken seni duyduğum gibi mi?"

"Sayılır," dedi Kat. "Ama daha samimi. Bu, tüm Kindred erkeklerinin eşleriyle paylaştığı bir tür telepatik bağ. Bağ kurduktan sonra, hayatınızın geri kalanında zihinden zihine konuşabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Isobel şüpheyle konuştu. "Kulağa hoş geliyor sanırım. Ama hayır, Hail'in sesini kafamın içinde duymadım. Aramızda bir bağ olsa bile - ki olduğunu sanmıyorum- onunla telepatik olarak nasıl iletişim kurmaya çalışacağımı bilemiyorum."

Kat ona, "Zihinsel olarak ona ulaşmaya çalışıyorsun - ben bunu erkeklerime hep yapıyorum," dedi.

Isobel, "şey, onun tarafından herhangi bir 'uzanma' hissetmiyorum ve kendime uzanmak üzere değilim," dedi.

"Menzil dışında olabilirsin," dedi Kat düşünceli bir şekilde. "Ya da belki bir şey seni bir şekilde engelliyordur. Bilmiyorum - dediğim gibi, pek çok küçük ayrıntı Kindred'dan Kindred'a değişiyor."

"Bak," dedi Isobel doğrudan. "Seni sadece yaşadığım garip uzaylı kaçırma seksi hakkında dedikodu yapmak için aramadım Kat. Hail'in olanlar için kendini suçladığını düşündüğümü söylemek için aradım. Kendini yetkililere teslim etmekten bahsediyordu ve ben bunu istemiyorum."

"Kendini yetkililere mi teslim ediyor?" Kat haykırdı. "Kahretsin bebek, ikiniz ne tür bir vahşi maymun seksi yaptınız ki bunun için yargılanması gerektiğini düşünüyor?"

Isobel, "İşte bu - gerçekten de birden fazla yönden vahşiydi," dedi. Hızla Kat'e Hail'in içinde kilitli tuttuğu canavarı ve seks sırasında nasıl ortaya çıktığını anlattı.

"Ah!" İşi bittiğinde Kat haykırdı. "Beni göremediğini biliyorum ama burada *yüzüm* buruşuyor ve düzenli olarak aynı anda iki erkekle birlikte oluyorum. Bu kulağa *acı verici* geliyor."

Isobel, "İlk başta biraz zordu," diye itiraf etti. "Ama rahatlayabildiğimde gerçekten çok yoğundu. Gerçekten de çok duygusaldı. Bittiğinde ağlıyordum çünkü beni öyle hissettirdi ki..." Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç hissetmediğim kadar çok şey hissettim. Her neyse, sanırım ağlaması ve canavarının ortaya çıkıp onu ele geçirmesi Hail'in onun... bilirsiniz, çok ileri gittiğini düşünmesine neden oldu."

"Evet, bu fikre nereden kapıldığını anlayabiliyorum," dedi Kat kuru bir sesle.

"Her neyse, bu yüzden başının belaya girmesini istemiyorum," dedi Isobel. "Sert ve gerçekten yoğundu ama bunun için onu suçlamıyorum. Ve...ve çok da zevkliydi," diye bitirdi, neredeyse fısıltıyla. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum..."

"Pek sayılmaz." Kat'ın sesi düşünceli geliyordu. "Gerçekten iyi seks böyle olabilir

-Sizi yıkar ve yıpratır. Bence bir Kindred ile seks yapmış olan herkes bunu ya da buna benzer bir şeyi hissetmiştir çünkü duygusal bağ çok güçlüdür."

Isobel kendini daha iyi hissederek, "Böyle hissetmekte yalnız olmadığımı sevindim," dedi. "Kesinlikle değilsin," dedi Kat. "Arkadaşım Kate'in de benzer bir durum yaşadığını biliyorum.

ama onun kocası bir Wulven Kindred - bir tür

kurt adam-dolunay olayı devam ediyor ve hamile kalmasının tek yolu

onun canavarıyla meşgul olmasıydı." Güldü. "Uzun lafın kısıası, şu anda üç kez hamile - bu da Kindred dilinde üçüz bebek taşıdığı anlamına geliyor."

"Vay canına... Hamilelik aklıma bile gelmemiştii," diye itiraf etti Isobel. İcini bir korku heyecanının kapladığını hissetti. "Mitch'ten ayrıldığımdan beri hap bile kullanmıyorum."

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Kat rahatlatıcı bir şekilde. "Akraba bebekler genellikle Tanrıça istemediğı sürece ortaya çıkmaz. Ve eğer Hail'e bağı değilsen, onun bebeğini sana vereceğini düşünemiyorum." Boğazını temizledi. "Lafı açılmışken, neden Hail'le birlikte değilsin?"

"Ne demek istiyorsun?" Isobel kızgın görünmemeye çalışarak sordu. "Çünkü benimle birlikte olmak istemiyor. Ve şu anda aramızdaki tüm tuhaflıklar yüzünden."

"Ama olmak *istemiyor* musun?" Kat açık yüreklilikle sordu. "Yani, bağ kurmamış olsanız bile oldukça güçlü bir bağ kurmuşsunuz gibi görünüyor. Ve eğer tüm bu kaba canavar seksiyile ilgili şey sadece büyük bir yanlış anlaşılmaısa..."

"Anlamıyorsun, Hail benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Isobel, koca Kindred'in ondan gitmesini ve kendisini rahat bırakmasını istediğı zamanki sert ve vurdumduymaz yüz ifadesini düşündü. Dökülmemiş gözyaşları aniden boğazını sıktı. "O... Aramızdaki ilişki asla yürümezdi."

"Canavar yüzünden mi?" Kat açık yüreklilikle sordu. "Brandon için endişeleniyor musun?"

"Hayır," dedi Isobel burnunu çekerek. "Yani, başlangıçta öyleydim ve olanlardan sonra... şimdi daha endişeli olacağımı düşünürsünüz. Ama değilim. Hail'in canavarı sadece gerçekten aşırı duygusal stres zamanlarında ortaya çıkıyor - beni savunurken bilerek ortaya çıkardı. Ve daha sonra seks sırasında ortaya çıktı çünkü aramızdaki şeyler çok yoğunlaştı. Ama Brandon'ın yanında asla ortaya çıkacağını sanmıyorum."

"O zaman onu aramalısın," diye haykırdı Kat. "Bu konuyu açıklığa kavuştur. Erkeğini bul ve biz Kindred gelinlerinin yaptığı gibi üçüz hamile kal." Güldü ama Isobel ona katılmadı.

"Yapamıyorum Kat," dedi sessizce. "Ben sadece... bazı şeylerden... bazı durumlardan geri dönüş yokmuş gibi hissediyorum. Anlıyor musun?"

Kat iç çekti. "Sanırım öyle, bebeğim. "Ama bak, neden biraz uyumuyorsun? Kendine düşünmek için birkaç gün ver ve sonra belki büyük adamı aramayı düşünürsün?"

"Belki," dedi Isobel ama kalbinin derinliklerinde bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. O ve Hail şanslarını denemişlerdi ve işler yolunda gitmemişti. Hail kendinden nefret etmeyi bıraksa bile, ona hissettirdikleri yüzünden ondan nefret edeceğinden korkuyordu. Ve aralarında yaşananlar o kadar tuhaf ve acayıpti ki... geri dönüşü olmayan şeylerdi.

Hayır, Isobel ne kadar zaman geçerse geçsin, büyük Kindred'ın bir daha onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden emindi. Ve bunu bilmek kalbini kırıyordu.

Hail, diye düşündü vedalaşırken ve Kat'le telefonu kapatırken. Hail, aramızdaki şeyler bu şekilde geliştiği için çok üzgünüm. Keşke her şeyi baştan yaşayabilseydik - zamanda geriye gidip eve başka bir yoldan gidebilseydik, hayatımızı mahveden küçük gri adamlardan uzak durabilseydik.

Ama artık geri dönüş yoktu ve ne yazık ki Isobel bunu biliyordu. Büyük Kindred'ı bir daha asla göremeyecekti.

On İkinci Bölüm

"İşte buradasın. Yeni duygu damperiniz takıldı ve mükemmel çalışıyor, evet öyle, evet öyle," dedi Yipper. "Gecikme için özür dilerim - birileri bir damper takılmasını istemeyeli uzun zaman olmuştu ve insanların dediği gibi sizin için 'sıfırdan' bir tane inşa etmek zorunda kaldım. Ama sorabilir miyim, Hail, orijinal üniteni nasıl bu kadar sorunsuz ve iz bırakmadan çıkardın? Ve ilk etapta onu neden çıkardınız?"

"Ben yapmadım," diye homurdandı Hail, Yipper'ın muayene masasının kenarına oturarak. Yeni damperi orta-yüksek seviyeye ayarlanmıştı ve canavarını dışarı çıkarmadan hak ettiği acıyı ve utancı hissetmesine izin veriyordu. Başlangıçta, yaşadığı duygu seviyesine dayanabileceğinden emin değildi, özellikle de Isobel'e yaptıklarından sonra.

Ancak artık olumsuz duyguları susturma imkânına sahip olmasına rağmen bunu yapmayı reddetti. Acısını ve ıstırabını tamamen kapatmaya hakkı yoktu.

-Özellikle de saldırdığı kadının kendi kadınlığını kapatma imkânı olmadığı için.

"Anlamıyorum. Hayır anlamıyorum, hayır ," diye itiraz etti Yipper.

"Gerek yok," dedi Hail ona. "Bilmen gereken tek şey, damperi çıkarmanın bir felaket olduğudur. Canavarımın serbestçe dolaşmasına izin verdi ve dışarıdayken... hesaplanamaz bir hasara neden oldu."

"Ah canım, ah canım." Yipper'ın büyük, kahverengi gözleri endişeyle doluydu. "Ve bana canavarının ne zarar verdiğini söylemek istemiyor musun?"

"Buradan ayrılır ayrılmaz beni Akraba Yüksek Konseyi'nin adaletine teslim olmaya zorlayan türden," dedi Hail acımasızca. "Bunun için en ağır cezayı hak ediyorum ve bunu istemeye niyetliyim."

"*Ceza* mı?" diye hayretle haykırdı küçük Tolleg Cerrahı. "Selam, ciddi olamazsın! Hayır olamazsınız, hayır olamazsınız!"

"Öyleyim," dedi Hail sert bir sesle. "Bugün onlarla özel bir görüşme talep ettim ve isteğimi kabul ettiler. Onların huzuruna çıkıp günahlarımı ortaya dökmek ve verebilecekleri en ağır cezayı istemek niyetindeyim. Onlar..."

Birden durdu. Kafasında bir his vardı... giderek artan *bir yanlılık* hissi. Yedi Cehennem'de neler oluyordu? Bu nereden geliyordu?

"Şimdi, Hail, sana damperinde yaptığım bazı özel değişikliklerden bahsetmem gerekiyor-" diye başladı Yipper ama Hail onu susturmak için elini kaldırdı. İçindeki yanlılık hissi giderek güçleniyordu; artık kesinleşmişti, içinde bir taş vardı. Önemsemediği birinin başına kötü bir şey geliyordu ya da gelmek üzereydi.

"Selam mı?" Yipper kaşlarını çatarak tekrar söyledi. "Ne oldu? Üzgün görünüyorsun. Evet öyle, evet öyle."

"Bilmiyorum." Hail masadan kaydı ve üniforma gömleğini çekti. "Ama öğreneceğim."

* * * * *

Gece yarısı bir sesle başladı.

Isobel huzursuz rüyalar görüyordu; düşünceleri Hail'le doluydu. Kendine defalarca onu unutması gerektiğini söylemişti ama bir şekilde unutamıyordu ve günler geçtikçe onu daha az değil, daha çok özlediğini fark ediyordu. Çoğu zaman bu rüyalarından gözlerinde yaşlarla ve dudaklarında onun adıyla uyanıyordu; büyük Kindred'e duyduğu özlem o kadar güçlüydü ki kalbinin etrafında demir bir yumruk gibiydi.

Ama bu kez onu uyandıran keder ve özlem değil, gürültü oldu.

Isobel kalbi çarparak ve ağzı kuruyarak doğruldu. Bu sadece onun hayal gücü müydü? Belki de kötü bir rüya?

Ama hayır, yine bir ses duydu, alt kattan gelen bir tırmalama sesi, sanki biri kapıdan girmeye çalışıyormuş gibi. Ya da belki çoktan girmişti.

Kalbi ağzına gelen Isobel, sessizce yatağının başucundaki masayı karıştırarak cep telefonunu aradı... ancak onu aşağıda, mutfak masasının üzerinde şarjda bıraktığını hatırladı.

"Anne?" Brandon aniden yatağının yanındaydı, sesi alçak ve endişeliydi. "Anne, aşağıdaki ses de ne?"

"Bilmiyorum tatlım ama öğreneceğim." Isobel söyledi. Şu anda odana dönmeni ve sadece-

Birden merdivenlerde ağır bir ayak sesi duyuldu ve yatak odasının kapısı pat diye açıldı.

"Aman Tanrım!" Isobel Brandon'ı yakaladı ve onu arkasından iterek yatağa çekti. Davetsiz misafirin kendisine doğru hamle yapmasını bekliyordu ve oğlunu güvende tutmak için gerekirse son nefesine kadar onunla savaşmaya hazırdı.

Ancak yatağa atlamak yerine, koridordan gelen zayıf ışıkla çerçevelenen iri gölge ışık düğmesini çevirdi.

Oda aniden tavandaki armatürden gelen ışıkla doldu. Isobel alışmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı ve Brandon'ın arkasından acı dolu bir çığlık attığını duydu. Işık veya sesteki ani değişikliklere karşı çok hassastı.

"Kim... ne...?" diye başladı ve sonra nihayet gözleri ışığa alıştı ve tanıdık bir yüze baktığını fark etti.

"Merhaba tatlım," dedi Mitch, ona o çok iyi hatırladığı öfkeli sırıtışını yaparak. "Sonunda seni bulduğuma çok sevindim. Artık hepimiz yeniden birlikte olabiliriz."

Ama Isobel'in odaklandığı şey onun yüzü değil, elinde tuttuğu şeydi.

Bir silah.

* * * * *

Hail, diğer yönden gelen Komutan Sylvan'la karşılaştığında koridorda neredeyse koşarak yanaşma bölümüne doğru ilerliyordu.

"Komutan Hail?" diye sordu boş boş. "Eğer sormamı başlıyorsanız, Konsey Odası'ndan bu kadar uzakta ne işiniz var? Yüksek Konsey'den özel bir oturum talep ettiğinizi sanıyordum?"

"Ben yaptım." Hail bir an durakladı ama içindeki yanlılık ve aciliyet hissi giderek artıyordu ve bununla birlikte sanki biri onunla konuşmak istiyormuş gibi garip, küçük bir zihinsel dürtü vardı. Bu, birisinin Düşün-beni kullanarak onunla konuştuğu birkaç seferde hissettiği duygunun aynısıydı, sadece çok daha yoğun. Bunun nereden ve kimden geldiğini bildiğini düşünmeye başlamıştı ama emin olmak için bir mekiğe binip Dünya'ya yaklaşması gerekiyordu.

"Ama sonra..." Sylvan başını salladı. "Neden yanaşma bölümüne gidiyorsunuz? Bizler -Konsey'dekiler- mekiğinizin ana sürücüsünün hafızasında saklanan bilgiler hakkında konuşmak istediğiniz izlenimine kapılmıştık. Bir teknisyen bunu rutin bakım sırasında buldu."

"Bilgi mi?" Hail sabırsızca kaşlarını çattı. Kendisini ve Isobel'i kaçıran küçük gri piçlerin şöyle dediğini hayal meyal hatırlıyor gibiydi

Onlara yaşıttıklarının karşılığı olarak Kovan hakkında bilgi vermekle ilgili bir şeyler. Ama akli başka şeylerdeydi

-Isobel'e yaptıklarının acısıyla o kadar meşguldü ki başka bir şeye odaklanamıyordu.

"Hail, iyi misin?" Sylvan kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hayır," dedi Hail açıkça. "Bağışlayın beni Komutan Sylvan, Dünya'da ilgilenmem gereken bir mesele var. Lütfen Konsey'e özürlerimi iletin ve bu iş halledildikten sonra adaletlerini aramak için geri döneceğimden emin olabilirsiniz." Sylvan uzun bir süre onu inceledikten sonra başını salladı. "Çok iyi anlıyorum. Bilgisayarınızda bulduklarımızdan, Dünya'ya döndüğünüzde bahsedebiliriz.

geri dönün."

"Teşekkür ederim." Hail başını salladı ve yanlışlık hissi yeniden artarken çenesi sıkıştı. *Artık Dünya'ya inmesi gerekiyordu!* Sylvan'ın etrafından dolandı ve koridorda koşmaya devam etti. Her ne oluyorsa, onu durdurmak için zamanında orada olmak için dua etti.

* * * * *

"Seni bulmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Bir fikrin var mı?" Mitch ikisini de oturma odasındaki kanepeye pijamalarıyla oturtmuştu. Bir elinde tuttuğu silahla ileri geri volta atıyordu - Isobel'e hoş bir ses tonuyla, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, dolu bir Glock olduğunu söylemişti.

"Mitch, lütfen... Ben sadece... Ben istemedim..." Isobel zayıf bir sesle başladı. Brandon şey söylemedi. Brandon onun arkasına saklanmıştı, bacaklarını sıkıca çekmişti ve Isobel onun ince, küçük gövdesinin sırtında titrediğini hissedebiliyordu.

"Neyi kastetmedin? Beni terk edip oğlumu almak mı? Bütün *hayatımı* mahvetmek *mi?*" diye sordu eski sevgilisi, Isobel'in hiç hoşlanmadığı o çılgınca sırıtışıyla.

Mitch ayrı kaldıkları bir buçuk yıl içinde çok değişmişti. Daha önce hep formunu korumuş, temiz traşlı ve iyi giyimli olmakla gurur duymuştu. Ama şimdi... şey, eğer onu tanımasaydı, Isobel onun evsiz biri olduğunu düşünebilirdi.

Eskiden kısa olan saçları sanki aylardır duş almamış ya da saçlarını kestirmemiş gibi uzun ve yağlıydı. Çenesi kaba, yamalı koyu sarı bir sakalla kaplıydı ve devasa bira göbeği çok dar pantolonunun bel bandından sarkıyordu. Üstüne yemek düşürmüş ve silme zahmetine katlanmamış gibi giysileri lekeliydi ve bayat bira ve eski ter kokusu yayıyordu.

Adam çok yaklaştığında koku Isobel'in öğürme isteği uyandırdı ama bulantısını acımasızca geri itti. İçinden bir ses eski kocasının tetikte olduğunu söylüyordu ve onu olduğundan daha fazla üzecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Her yerde seni aradım!" Mitch, oturma odasının zemininde bir aşağı bir yukarı volta atarak söyleniyordu. *"Her yerde!"*

Neredeyse yarım saattir bu şekilde atıp tutuyordu ve tüm bu süre boyunca Isobel ve Brandon kanepede sessizce oturmuş, donmuş bir sessizlik içinde onu dinliyorlardı. Ama içten içe Isobel hiç de sessiz değildi; aklına gelen tek kişiye yardım için haykırıyordu.

Kat ona *"Kindred'lar eşleriyle telepatik bir bağ kurarlar,"* demişti. Isobel, seks Hail ile bir bağ kurup kurmadığını bilmiyordu - şimdiye kadar öğrenmeye çalışmamıştı. Ama cep telefonu mutfak masasının üzerinde ulaşamayacağı bir yerde durduğundan ve yardım çağırmanın başka bir yolu olmadığından, şimdi zihinsel sesi denilebilecek en yüksek sesle arıyordu.

"Selam," diye düşündü umutsuzca, bu düşünceyi ve hissettiği aciliyet duygusunu dışarıya göndermeye çalışıyordu. *"Selam, lütfen-Brandon ve ben büyük bir*

Bela. Seninle çok iyi bir şekilde ayrılmadığımızı biliyorum ama lütfen, sana şimdi ihtiyacım var! Lütfen gel, lütfen!"

Çaresiz, sessiz yalvarışlarının bir yere varıp varmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu ama denemeye devam etmek zorundaydı. Mitch sesini yükseltiyor ve ellerini sallıyordu. Daha az üzölmek yerine daha çok üzölüyor gibiydi.

"Lütfen Mitch," dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sadece rahatla. Neden sana bir içki getirmeme izin vermiyorsun? Buzdolabında biraz beyaz şarabım var."

"Şarap mı? Senin lanet şarabını istemiyorum!" diye hırladı eski sevgilisi. "*Hayatımı* geri istiyorum. Senin yüzünden işimi kaybettiğimi biliyor musun, seni küçük amcık? Bütün hastalık izinlerimi seni bulmak için harcadım, sonra özel günlerimi harcadım ve sonra beni kovdular. *Beni kovdular ve hepsi senin yüzünden!"*

"Özür dilerim, Mitch-ne söylememi istiyorsun?" diye sordu çaresizce. "Ben... Ben korkuyordum. Şimdi de sen beni korkutuyorsun."

"Oh, seni *korkutuyor* muyum tatlım? Hayatımın koca bir yılını mahvettikten ve işimi kaybettikten sonra mı?" diye tersledi. "*Çok özür dilerim.*"

"Bunun hakkında konuşamaz mıyız?" Isobel yalvarırcasına sordu. "Bizi özlediğınızı biliyorum. Biz de... biz de seni özledik." Bu koca bir yalandı ama Mitch'in bunu anlamamasını umuyordu. O anda her şeyi söyleyebilirdi - onu sakinleştirecek ve silahı bırakmasını sağlayacak her şeyi.

"Bu ailede artık konuşmak yok!" Mitch ilan etti. "Yapacağımız şey şu: Siz ikiniz bavullarınızı toplayıp benimle birlikte ait olduğunuz yere, Kaliforniya'ya döneceksiniz. Sen-" diyerek Isobel'i işaret etti, "bundan sonra evde oturan bir anne olacaksın. Seni evde tutmak beladan uzak tutacaktır. Ve kullanacak bir araban da olmayacak. Elindekini satacağız ve eğer bir yere gitmek istersen - *herhangi* bir yere- seni kendim götüreceğim. Bu seni ait olduğun yerde tutar."

"Mitch-" diye başladı ama o konuşmaya devam etti.

"Şimdi Bay Brandon orada..." Elindeki silahla Isobel'in kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olacak şekilde oğlunu işaret etti. "Okula geri dönecek ve lanet hayatında bir kez olsun *normal* davranacak. Aynen öyle dostum," diye ekledi, Brandon Isobel'in arkasından başını uzatıp korku dolu gözlerle ona baktığında. "Seni Küçükler Ligi'ne yazdıracağız, belki Peewee futboluna da. Ve artık okulda 'özel' muamele görmeyeceksin. Tıpkı senin yaşındayken benim yaptığım gibi, eski moda bir çalışmayla kendi başına başaracaksın."

"Mitch-" Isobel tekrar başladı ama eski sevgilisinin işi henüz bitmemişti.

"Oh, ne söyleyeceğini biliyorum..." Sesini yükselterek ve küçümseyerek, "Zavallı küçük Brandon çok *narin*. *Özel ihtiyaçları* var." Ona ters ters baktı. "Artık bu saçmalıklar yok. Oğlumun üzerine bu kadar titrediğin yeter. Şu andan itibaren işleri *benim yöntemimle* yapacağız." Isobel'in tüylerini diken diken eden, fazla neşeli bir kahkaha attı. "Kahretsin, küçük pislik muhtemelen onunla işim bittiğinde takımın yıldız oyun kurucusu olacak."

"Ama ben futbol oynamak istemiyorum." Brandon ilk kez konuştu ve başını tekrar Isobel'in arkasından çıkardı.

"Brandon, sus!" Dirseğiyle onu geri itmeye çalıştı. Her şeyden önce, eski kocasının dikkatini -ve öfkesini- oğluna yöneltmesini istemiyordu.

"Ama ben bilmiyorum," diye itiraz etti Brandon. Babasına ters ters baktı. "Ve bizi seninle gelmeye zorlayamazsın. Komutan Hail bizi götürmene izin vermez."

"Ne?" Mitch'in gözleri kısıldı. "Komutan *kim* dediniz?" "Hiç kimse," dedi Isobel çabucak. "O bir Kindred subayı. Geçen gün Brandon ondan hoşlandı, hepsi bu."

"Peki ondan hoşlanan tek kişi o mu?" Mitch talep etti. Silahını tehditkâr bir şekilde ona doğru salladı. "Söyle bana Isobel, beni *aldatıyor* muydun?"

"Mitch, lütfen, ben hiç-"

"Komutan Hail benim yeni babam olacak," diye duyurdu Brandon, dünyanın en kötü zamanlaması olmalı, diye düşündü Isobel.

"O *ne?*" Mitch'in küçük, domuz gibi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne dedin sen küçük pislik?" diye kükreyerek silahını Brandon'a doğrulttu.

"Brandon, geri çekil, *geri çekil!*" Isobel onu umutsuzca arkasına itti ve oğlunu kendi bedeniyle korumaya çalıştı. "Sadece konuşuyor," dedi Mitch'e umutsuzca. "Ne söylediğinin farkında değil."

"Ne dediğini biliyorum - beni becerdiğini söylüyor, seni sürtük!" Mitch kükredi. "İkiniz de yeni bir koca buldunuz ve Brandon da kendine yeni bir baba bulunduğunu düşünüyor. Sana bir haberim var tatlım..." Silahı Isobel'in yüzüne doğrulttu. "Eğer ben sana sahip olamazsam, *kimse olamaz.*"

Isobel çığlık atarak geriye ve yana doğru eğildi, Brandon'ı korumaya ve aynı anda ikisini de ateş hattından uzak tutmaya çalıştı. Tabancanın sağır edici gürültüsü duyuldu ve sol kolunun üst kısmından sıcak bir şeyin geçtiğini hissetti.

"Kıpırdama tatlım," diye bağırdı Mitch, yüzünde yine o manyakça sırıtış vardı. "Seninle işim henüz bitmedi. Ama endişelenme, uçümüze de yetecek kadar mermim var!"

Isobel'in aklından korkunç bir manşet geçti: *Cinayet intiharı Tampa banliyösündeki sessiz yerleşim bölgesini şok etti.*

Mitch bunu gerçekten yapacaktı; önce onu ve Brandon'ı, sonra da kendisini öldürecekti. Isobel onun gözlerindeki vahşi bakıştan

Başından beri planı buydu. Brandon onu terk ettiğinde bir şekilde delirmişti -öfke ve kederden çıldırmıştı- ve şimdi Brandon'la ona deliliklerinin bedelini hayatlarıyla ödetmek niyetindeydi.

"Mitch, hayır!" diye bağırdı. Oğlunun altında titrediğini, ince bedeninin korkudan titrediğini hissedebiliyordu. Vücudunun her ikisini de hedef alan bir kurşunu durdurup durduramayacağını, kendisi bile Brandon'ın kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Ama o zaman ona kim bakacaktı? Onu kim savunacak, sevecek ve anlayacaktı? "Lütfen... lütfen yapma!" diye yalvardı. Sol kolu uyuşmuştu ama sağ elini yalvaran bir hareketle kaldırdı.

Ama yalvarışları kulak ardı ediliyordu. Mitch'in yüzünde vahşi, çılgın bir kararlılık ifadesi vardı ve Brandon'la ikisi de ölene kadar durmaya niyeti olmadığını biliyordu.

"Kıpırdama!" diye tekrar hırladı ve silahı ikinci kez ona doğrulttu. "Ben-"

Ön kapı çarparak açıldı ve gözleri şaşkınlıkla yukarı fırladı. Isobel de baktı ve Hail'in sert yüz hatlarında öfke dolu bir ifadeyle orada durduğunu gördü.

"Onlardan uzak durun!" Hail'in sesi gürleyen bir kükreme gibiydi. "Eğer birini vurma ihtiyacı hissediyorsan, vur *beni!*"

Mitch'in gözleri önce genişledi, sonra daraldı.

"Sen," diye nefes aldı. "Onları benden çalan sensin!"

Silahı Hail'in geniş göğsüne doğrulttu ve Isobel çığlık attığını duydu. Sonra kulakları sağır eden bir çatırtı daha duyuldu ve büyük Kindred sendeleyerek geri çekildi ama sadece bir anlığına.

Doğruldu ve üstünü değiştirmeye başladı.

* * * * *

Bu mümkün olmamalıydı çünkü duygu damperinin ayarlarını değiştirmemişti ama yine de oldu -Hail canavarının dışarı çıktığını hissedebiliyordu.

Bir daha asla su yüzüne çıkmamaya yemin etmiş olsa da bundan memnundu. Şu anda karanlık tarafına ihtiyacı vardı; sevdiği kadına ve değer verdiği oğluna yönelik bu tehditle mücadele etmek için buna ihtiyacı vardı. Bu şeytani, kıskanç piçin onlara zarar vermesine ya da öldürmesine izin vermeyecekti -hâlâ nefes aldığı sürece değil.

Kükreyerek Isobel ve Brandon'ı tehdit eden erkeğe doğru hamle yaptı. Bir insana göre iriydi ama Hail'in canavarıyla kıyaslanamazdı. Hail silahı elinden kapıp namluyu büyük bir yumrukla sıkarak işe yaramaz bir metal parçasına dönüştürdüğünde erkeğin yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

Kaçmaya çalıştı ama Hail onu boğazından yakalayıp başının üzerine kaldırdı.

"Onlara dokunmaya *cüret* mi ediyorsun?" diye hırladı canavar sesiyle. "Onlar benim! Beslemek ve korumak için benim! Onlara bir daha asla yaklaşmayacaksın, anladın mı?" Yüzü kızarmaya başlayan erkeği sarstı. "*Anladın mı?*"

"Evet!" diye boğuldu erkek. "Evet, yemin ederim. Onları bırakacağım!"

"Eğer bir daha onlara yaklaşırsan, seni öldürürüm." Hail onu tekrar sarstı. "Seni şimdi öldürmeliyim ama sen ölümü ne kadar hak ediyor olursan ol, çocuğun babasının gözleri önünde öldüğünü görmesine gerek yok."

"BEN... BEN..." Erkek boğulma sesleri çıkardı ama Hail'in onunla işi bitmişti.

Mitch'i bir çöp çuvalı gibi yere düşürdü. Bir *gümbürtü* duyuldu. Erkeğin yere çarptı ve gözleri yuvalarından fırladı. Soğuktan -Güzel, artık Hail gerçekten önemli olan şeye konsantre olabilirdi.

Isobel'e döndü. "Sen iyi misin? Kanaman var!"

Sol koluna baktı ve sonra tekrar ona döndü, gözleri kocaman olmuştu.

"Sanırım ben iyiyim. Brandon iyi olduğu sürece sorun yok."

"Ben iyiyim anne." Brandon arkasından kıvrılarak çıktı ve ona sarılıp öptü ama gözleri sürekli Hail'e dönüyordu.

"Dur sana bir bakayım." Kadının yanında diz çöktü ve uzun beyaz bir elbise olan uyku giysisinin kolunu yırtarak açtı.

Tanrıçaya şükür, ilkel mermi silahından çıkan kurşun onu sadece sıyırmış gibi görünüyordu ama kanın hâlâ akıyor olması kaşlarını çatmasına neden oldu.

Isobel'e, "Sanırım ikinizi de Ana Gemi'ye geri götürmeliyim," dedi. "Yaralarınızı tedavi ettirmek için."

"Ben... Sanırım sorun yok." Gözleri sürekli onun yüzüne dönüyordu. Sonunda şöyle dedi... "Selam... senin canavarın..."

"Ne olmuş ona?" Hail sert bir şekilde sordu. "Seni korkuttuysam özür dilerim Isobel, onu dışarı çıkarmak istememiştim ama seni savunmak ve vurduğum kurşunu dışarı atmak için onun gücüne ihtiyacım vardı."

"Hayır, Hail-Ben demek istemedim... Yani sen... sen..." Çaresizce eliyle işaret etti. "Aynaya bak."

Karşılarındaki duvarda asılı düz, yansıtıcı bir yüzey vardı. Üç boyutlu bir görüntüleyici gibi bir şeydi ama çok fazla ayrıntı göstermiyordu. Yine de Hail ayağa kalkıp ona baktığında Isobel'in neden bahsettiğini görebiliyordu.

Net bir şekilde konuşuyor ve düşünüyor olmasına rağmen, hâlâ canavar formundaydı.

On Üçüncü Bölüm

"Yedi Cehennem'de ne...?" Hail kendine baktı, kirli sakallarla kaplanmış çenesini ovmağ için büyük bir elini kaldırdı. Saçları uzun ve vahşiydi, tıpkı Isobel'in onu canavar olarak gördüğü son seferden hatırladığı gibi, iri, kaslı ve korkutucuydu... ama bir fark vardı. Akılsız değildi. Onun ağzından duyabildiği tek kelime

canavar formu "Benim" idi. Ve bu bile daha çok gırtlaktan gelen, hayvani bir Gerçek bir kelimedenden çok homurtu.

Şimdi, hâlâ devasa ve korkutucu alter-egosunun formunda olmasına rağmen, Hail normal bir şekilde konuşuyor ve kendisi gibi davranıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Hail onun düşüncelerini yankılayarak mırıldandı. Yüzünü ona döndü, soluk mavi gözleri parlıyordu. "Anlamıyorum."

"" Isobel'i şaşırtan bir şekilde Brandon ayağa kalktı ve Hail'e doğru yürüdü. Devasa canavar formuyla vahşi ve korkutucu görünüyordu ama Brandon hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Brandon?" diye sordu kararsızca ama oğlu hiç tereddüt etmedi. Hail'e doğru yürüyerek devasa Kindred'in elinden tuttu.

"Bizi kurtarmaya geldin," dedi basitçe. "Geri döneceğinizi biliyordum, rüyamda görmüştüm."

Hail kendini silkeledi ve derin bir nefes aldı. Sonra yavaşça normal boyutlarına geri döndü. Saçları kısaldı ve gözlerinin parlaması durdu. Ani boyut değişimi nedeniyle gömleği yırtılmıştı ama uçuşu

Neyse ki pantolonu hâlâ üzerindeydi. Brandon'ın elini çok daha büyük olan kendi elinin içinde nazikçe sıkı.

"Evet," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Senin için geldim. Her zaman senin için geleceğim." Başını kaldırıp Isobel'e baktı. "İkiniz için de, eğer başınız beladaysa. Çılgılığınızı duydum..."

"Oh, Selam!" Isobel ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı; sol tarafı aldığı yara yüzünden hâlâ acıyordu ama umurunda bile değildi. Sadece büyük Kindred'a dokunmak ve onun vahşi, baharatlı kokusunu içine çekmek, iyi olduğuna ve hepsinin bir arada olduğuna kendini ikna etmek istiyordu.

Isobel'i şaşırtan bir şekilde Brandon da kucaklaşmaya katıldı ve kollarını hem onun hem de Hail'in etrafına olabildiğince doladı. Isobel bir koluyla onu sıkıca kavradı ve Hail'in de bir kolunu nazikçe oğlunun ince omuzlarına dolmasını izledi. Bir aile anı gibi hissetti ve kalbi kabardı.

Brandon onlara bakarak, "Hadi," dedi. "Hadi gidelim. Buraya bir daha asla dönmek istemiyorum."

* * * * *

Tabii ki Hail ne kadar istese de hemen gidemediler. Isobel'in yaşlı komşusu silah seslerini duymuş ve yerel yetkilileri aramıştı. Isobel'in deyimiyle polis geldiğinde, yapılması gereken açıklamalar ve verilmesi gereken bir ifade vardı. Hail ve Isobel daha sonra gelip ifade vereceklerine dair söz vermek zorunda kaldılar ama eski kocası hala yarı baygın bir halde götürüldü ve kullandığı silah delil olarak torbaya konuldu.

Sonunda mekiğe binebildiler ve Hail, Isobel ve Brandonı da yanına alarak Ana Gemi'ye çıktı. Onların ilk

Durak, bizzat Komutan Sylvan tarafından kontrol edildikleri sağlık istasyonundaydı.

Yarasını temizleyip sardıktan sonra Isobel'e "Sadece bir sıyrık aldığın için çok anslısın," dedi. "Sakıncası yoksa seni bir iki günlüğüne burada, Ana Gemide tutmak istiyorum."

"Neden, o kadar ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?" Isobel'in kahverengi gözleri büyüdü. "Ben daha çok Hail için endişeleniyorum - göğsüne bir kurşun yemiş gibi görünüyordu."

"Ben..." dediğimde vücudum onu dışarı itti. Hail durdu. 'Canavar olduğum zaman' diyecekti ama bu konuyu tekrar açmak istemedi. Daha önce sık sık yaptığı gibi aklını ve muhakeme yeteneğini kaybetmeden nasıl olup da vahşi, acımasız diğer benliğine dönüştüğünü hâlâ anlamıyordu.

"Hail'in durumu iyi, sen ve oğlun da öyle; yine de yaşadığı onca şeyden sonra uyumasına yardımcı olması için ona küçük bir yatıştırıcı vermenin akıllıca olacağını düşünüyorum." Sylvan odanın diğer ucunda duran ve Kindred tıbbi ekipmanlarından bazılarını büyük bir ilgiyle inceleyen Brandon'a başıyla işaret etti. "Ama sizinle konuşmak istememin nedeni, siz ikiniz *kaırıldıktan* sonra Hail'in mekik bilgisayarında bulduğumuz bilgiler."

"Tamam." Isobel kaşlarını çatarak başını salladı. "Uzaylıların bize yaptıklarını telafi etmek için bilgi vermekle ilgili bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum." Isobel'in yanakları utançtan pembeleşmişti ve Hail de rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Yaptıkları için hâlâ Konsey'e teslim olmamıştı. Görünüşe göre bu geceden sonra Isobel onu affetmiş olabilirdi ama o hâlâ kendini affetmemişti. şimdi teslim olmalı mıydı?

Hayır, diye karar verdi. İki bir misafir süitine yerleşene kadar beklemek en iyisiydi. Brandon uyuduğunda ve Isobel rahatladığında geri dönüp Komutan Sylvan'la bu konuyu konuşabilirdi.

"Yarına kadar bekleyebilir," dedi Sylvan, sargılı kolunu nazikçe okşayarak. "Bu gece yaşadıklarınızdan sonra sen ve Hail'in yeniden toparlanmak için biraz zamana ihtiyacınız olduğunu hissediyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Isobel minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim Komutan Sylvan."

"Bir değil. Şimdi-"

"Selam! Yaralandığınızı duydum. Evet duydum, evet duydum!" Yipper hızla odaya girdi ve Isobel küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Endişen için teşekkür ederim Yipper, ama ben iyiyim," dedi Hail ona.

"Ama ne oldu? Neden ofisimi bu kadar aceleyle terk ettiniz?"

Yipper talep etti. "Endişeliydim. Evet endişelendim, evet endişelendim, Hail!"

"Isobel'in başının dertte olduğunu hissettim." Uzanıp elini tutan Isobel'e başıyla işaret etti. Parmaklarını birleştirerek onunkini sıktı.

"Selam beni ve oğlumu kurtardı, Brandon." Küçük Tolleg cerrahına kocaman gözlerle bakan Brandon'a başıyla işaret etti. "Eski kocam bizi buldu ve o..." Nefesi göğsünde düğümlendi. "Silahı vardı. Ama Hail bizi korudu."

"Merhaba, merhaba. Bu harika bir haber, güvende olmanıza sevindim." Yipper ikisini de başıyla selamladı ve parlak gözlerini tekrar Hail'e çevirdi. "Ama söyle bana Hail, eğer stres altındaysan, o zaman duygu damperine koyduğum yeni modifikasyon aktive olmuş olmalı. İşe yaradı mı? Yaradı mı, yaradı mı?"

Hail kaşlarını çattı. "Yeni modifikasyon mu?"

"Evet, yeni damperinizin canavarınızın gücünü zihninizi ele geçirmesine izin vermeden yönlendirmenize yardımcı olmasını sağladım." Yipper hevesle başını salladı. "Gelecekte yaşayabileceğin sorunları önleyecektir. Evet, öyle olmalı, evet öyle olmalı!"

"Demek böyle oldu!" Hail şaşkınlıkla küçük Tolleg'e baktı. "Teşekkür ederim, Yipper," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Mükemmel çalıştı. Ve diyorsun ki... Canavar bir daha ortaya çıktığında kendimi kaybetme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak mı?"

"Asla, asla!" Yipper başını sertçe sallayarak söz verdi. "Ve duygularınız kendi kendini düzenleyebilmeli - yapay yardım olmadan normal sınırlar içinde dalgalanacakları için onları bir daha asla ayarlamak zorunda kalmayacaksınız."

Hail hiç düşünmeden uzandı ve küçük Tolleg'i kucakladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sonunda şaşkın şaşkın bakan Yipper'ı bıraktığında. "Çok teşekkür ederim."

Küçük Tolleg'in yüzünde şaşkın ama memnun bir ifade vardı.

"Modifikasyonlarımın iyi çalıştığını görüyorum. Evet öyle, evet öyle," diye belirtti.

Isobel güldü ve Brandon şaşkın bir kıkırdama çıkardı. Sylvan bile gülümsüyordu.

"Görünüşe göre meslektaşım Yipper, dostum Sophia'nın sihirli dokunuş dediği şeye sahip," dedi. "Henüz çözemediği bir sorun görmedim." Isobel'e baktı. "O yüzden bu gecelik gitmene izin veriyorum, yarın konuşuruz. Sanırım siz ve oğlunuz Komutan Hail ile birlikte kalacaksınız?"

"Oh, ah..." Hail buna ne diyeceğini bilemedi ama Isobel onun yerine cevap verdi.

"Evet," dedi kararlılıkla. "İşte orada kalacağız, Hail'le birlikte." Hail kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti - belli ki yeni Duygularını düzenlemek, alışkın daha yüksek bir seviyeye ayarlanmıştı. Ama o umursamadığını fark etti. Isobel ciddi miydi? Gerçekten onunla aynı süitte mi kalmak istiyordu?

Öyle görünüyordu çünkü Brandon'ın elini tuttu ve ona gülümsedi.

"Haydi Hail, bizi eve götür."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

"Brandon ışık gibi söndü." Isobel kapıyı usulca arkasından kapattı ve Hail'in süitinin oturma alanına geldi. "Sanırım Komutan Sylvan'ın verdiği sakinleştirici gerçekten işe yarıyor."

Hail'in evi bekâr evi gibiydi ve ateşin karşısındaki geniş kanepede oturuyordu. Mavi ve turuncu alevlerle yanan küçük bir ateş, hafif serin odayı rahatlatıyor ve loş duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyordu.

Isobel büyük Kindred'ın yanına gidip kollarına sarılmak istedi ama bir şey onu durdurdu. Gözleri yine aşağıya inmiş, ne düşündüğünü... ne hissettiğini anlamayı imkânsız hale getirecek şekilde gözlerini vurdumduymaz bir siyahla gölgelemişti.

Brandon'la birlikte onun süitine geldikleri için mutlu muydu? Yoksa onun özel bölgesini mi işgal ediyorlardı? Kaçırılmaları sırasında aralarında geçenler yüzünden hâlâ üzgün müydü? Keşke onları Dünya'da bıraksaydım diyor muydu?

"Tabii ki bunu istemem."

Kafasının içindeki sessiz, derin ses Isobel'i o kadar ürküttü ki yerinden sıçradı.

"Ah!" diye soludu, bir elini hızla çarpan kalbine götürdü.

"Özür dilerim, seni korkuttum mu?" Adam ona bakmak için başını çevirdi ve kadın gözlerinin geri çekildiğini, tuhaf güzellikteki soluk mavi gözlerini gösterdiğini gördü. *"Sadece bana seslendiğin gibi sana seslenemeyeceğimi görmek istedim,"* diye devam etti.

"Seni duyabiliyorum," dedi Isobel ihtiyatla. "*Ama senin beni duyup duymadığını anlayamıyorum,*" diye devam etti, yeni ve tuhaf zihinsel konuşmanın bazılarını kendisi de deniyordu.

Hail yüksek sesle, "İlk başta sadece bir şeylerin yanlış gittiğini, değer verdiğim birinin tehlikede olduğunu biliyordum," diye itiraf etti. "Ama Dünya'ya yaklaştıkça senin sözlerini duymaya başladım."

"Beni kurtarmaya gelmene çok sevindim, bizi kurtarmaya." Isobel geldi ve rahat, aşırı doldurulmuş kanepede onun yanına oturdu. Büyük, sağlam bir mobilyaydı, belli ki iri yarı, kaslı Kindred'ı sorunsuzca taşıyabilecek şekilde yapılmıştı.

Hail onun gözlerinin içine bakarak yanağını okşadı.

"*Sana söyledim Isobel... Her zaman senin için geleceğim,*" diye mırıldandı zihnine.

"Ah..." diye fısıldadı. Nedenini tam olarak bilemiyordu ama onun sesini kafasının içinde duymak bir şekilde daha samimiydi. Son derece erotik olduğundan bahsetmiyorum bile. "Selam-" diye başladı ama adam sözünü kesti.

"Şimdi söyle bana, *Chalombs* gemisinde sana yaptığım şey için beni affedebilecek *misin?*" diye sordu ciddiyetle.

"Küçük gri adamları mı kastediyorsun?" diye sordu. "Selam... affedilecek bir şey yok. Onlardan kurtulmak için yapmamız gerekeni yaptık, eve dönmek için."

Kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı. "Seni vahşice öldürdüm. O zamanlar canavarımı şimdi olduğu gibi kontrol edemiyordum. Seni *zorladım* Isobel."

"Hayır, yapmadın. Selam, bana bak." Onun hizasına gelmek için dizlerinin üzerine kalktı ve ellerini geniş omuzlarına koydu. Daha önce canavarını dışarı çıkardığında gömleği yırtılmıştı ve hâlâ açık duruyor, ateş ışığında geniş, kaslı göğsünü gösteriyordu.

Isobel elini onun sert yanağına koydu ve yüzünü ona çevirdi. Adam isteksizce gözlerini onunkilere çevirdi ve Isobel acıyı ve pişmanlığı gördü...

Beyaz-mavi derinliklerinde utanç ve umutsuzluk.

"Beni dinle," dedi ona, bu kez zihninin sesini kullanarak. "Sert bir seks yaptık. Korkutucuydu ve bir noktada kaçmak istedim. Ama sakinleştikten sonra üzülmedim."

"Sen... sen ağlıyordun. Kendime geldiğimde ve ne yaptığımı anladığımda... gözlerindeki yaşları gördüğümde..." Hail başını salladı, belli ki düşüncesine devam edemiyordu. *"Bu benim en büyük kâbusumdu," dedi sonunda. "En başta canavarımı dışarı salmaktan korkmamın nedeni."*

Isobel ona *"Ağlıyordum çünkü **çok yoğundu**"* dedi. *"Daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım. Alındığımı hissettim... sahiplenildiğimi..."* Başını eğdi, dudağını ısırды. "Ben... Ben kendimi sana ait hissettim," diye fısıldayarak bitirdi. "Daha önce hiçbir erkekle böyle hissetmemiştim."

"Ve hiçbir kadınla böyle hissetmemiştim," diye itiraf etti Hail kısık sesle. Parmaklarıyla çenesini kaldırdı ve ona ciddiyetle baktı. "Ben... de sana aitmişim gibi hissediyorum Isobel. Eğer beni istersen," diye ekledi alçak bir sesle.

"Elbette seni istiyorum. Her şeyden çok," dedi usulca. Hail gözleriyle onun gözlerini dikkatle aradı.

"Yani... beni gerçekten affediyor musun? Ve... artık benden korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum," diye söz verdi Isobel ona. "Ne kendim için ne de Brandon için. Ve seni tüm kalbimle affediyorum, Hail."

"Seni seviyorum," diye itiraf etti büyük Kindred. "En azından ben bunun aşk olduğunu *düşünüyorum*. Burada bir zonklama var..." Kocaman bir yumruğunu göğsüne bastırdı. "Ve seni hiç bırakmak istemiyormuşum gibi hissediyorum. Sensiz ölecekmişim gibi- bu aşk mı?"

Isobel, "İşte aşk bu," diye fısıldadı ve onu öptü.

Hail önce olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Sonra kocaman kollarını Isobele doladı ve onu öptü. Daha ne olduğunu anlamadan Isobel onun kucağındaydı,

Ellerini onun kalın, kısa saçlarında gezdirirken ve kendini ona doğru bastırırken ona sarıldı.

Tanrım, tadı çok güzeldi... ona karşı çok doğru hissettiriyordu. İri vücudu onunkini kucaklıyor gibiydi ve iri, sıcak elleri her yerdeydi, sırtını ve kalçalarını aşağı yukarı ovuyor, sanki Hail ona doyamıyormuş gibi hevesle dokunuyordu.

Isobel de aynı şekilde hissediyordu. Üzerinde hâlâ beyaz geceliğinin yırtık pırtık kalıntıları vardı ve şimdi tek bir hareketle onu başının üzerinden çekip yere attı. Geceliğin altına külot giymediği için bu hareket onu tamamen çıplak bıraktı.

Hail'in gözleri parladı ve ateş ışığında onun bedenini görünce usulca inledi.

"Tanrılar, Isobel-çok güzelsin," diye mırıldandı, büyük bir avucunu titreyen karnına, tam amıyla göğüslerinin arasına bastırarak. "Seni böyle çıplak ve açık görmek beni çok zorluyor."

"O zaman benimle seviş," diye fısıldadı Isobel soluk soluğa. "Beni tekrar al, Hail- beni tekrar senin yap."

"Benim..." diye hırladı aç bir şekilde, tıpkı canavar olduğu zamanlardaki gibi. Ama onu almak için hiçbir hamle yapmadı.

"Ne oldu?" Isobel, paylaştıkları yeni zihinsel bağ aracılığıyla onun tereddütünü yakalayarak sordu.

"Sadece... Yipper bana duygularımın artık düzene gireceğini ve ben istemedikçe canavarımın ortaya çıkmayacağını söyledi ama yine de endişeleniyorum..."

"Yapma," diye sözünü kesti Isobel. Leğen kemiğini aşağı doğru bastırdı, böylece çıplak hâlâ uçuş derilerinin arkasında sıkışmış olan sikin sert çıkıntısına süründü. "Benimle seviş, Hail. Ve eğer canavarın ortaya çıkarsa, şey... bununla bir sorunum yok." Bu düşünceyle biraz ürperdi ama

Meme uçlarını sıkılaştıran, kollarında ve çıplak sırtında tüylerini diken diken eden korku değil, arzuydu.

"Öyle misin?" Kaşlarını çatı. "Ama geçen seferden sonra..."

"Artık canavar gibi düşünebilirsin, hatırladın mı?" Isobel söyledi. "Geçen seferki gibi olmayacak. Canımı yakma endişesi olmadan bana canavarın tüm yoğunluğunu verebileceksin. Lütfen, Hail..." Tekrar ona doğru bastırdı ve çıplak göğüslerini yüzüne doğru itti, kendi ihtiyacına şaşırdı. *"Lütfen, seni içimde istiyorum,"* diye fısıldadı aralarındaki bağlantıdan.

"Tanrım, Isobel, sana hayır diyemem. Ama bir kez daha sormak zorundayım, emin misin?"

Cevap olarak, aralarına uzandı ve dar siyah uçuş derilerini çekiştirerek kalın, sert şaftını serbest bıraktı. Tanrım, onun elinde kendini iyi hissediyordu! Çok sıcak ve sertti ama teni bir çiçeğin yaprakları kadar yumuşaktı. Isobel buna bayılmıştı. Birden kendini o kadar sıcak hissetti ki nefes alamadı.

"Seni içime almalıyım-şimdi!" diye emretti. Hail'in gözleri yoğunluk ve arzuyla parlıyordu.

"Beni içine sok o zaman," diye hırladı usulca. *"Sür beni Isobel, ihtiyacın olanı al."*

Yumuşak, küçük bir iniltiyle adamın dediğini yaptı. Sikiinin geniş başını ıslak amına yerleştirerek, onu ağrıyan klitorisine sürttü ve ihtiyaçla yumuşak bir şekilde inledi. Sonra dizlerinin üzerine kalktı ve titreyen parmaklarıyla onu girişine doğru yönlendirdi.

Isobel adamın üzerine çöktüğünde ikisi de inledi ve Hail yavaşça yukarıya doğru itip onu iliklerine kadar doldururken Hail'in iri ellerinin kalçalarını sıkıgını hissetti. Isobel iç duvarlarının onu almak için gerildiğini hissettiğinde nefesi kesildi ama bu iyi hissettirdi - ona bu kadar yakından bağlı olmak - sevdiği adam tarafından alınmak *doğru* hissettirdi.

"Tanrım, Isobel," diye inlediğini duydu Hail kafasının içinde. "İyi hissettiriyor... neredeyse fazla iyi."

Isobel onun içindeki belirsizliği hissedebiliyordu ve yeni bağlantı sayesinde, ikinci benliğinin ortaya çıkmak için can attığını hissedebiliyordu. Canavar onu da Hail'in kendisi gibi sahiplenmek istiyordu ama bu sefer izin bekliyordu.

Buna izin verebilir miydi? En son birlikte olduklarında ilk başta ne kadar korktuğunu düşündü. Ama artık kontrol Hail'deydi, canavarda değil. Ve birini diğeri olmadan sevemezdi. Canavar Hail'in bir parçasıydı, sevdiği adamın bir parçası.

Isobel onun hepsini istiyordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Sen... onu dışarı çıkarabilirsin. Canavarın dışarı çıkmasına izin ver, Hail. Onu kontrol altında tuttuğun sürece korkmuyorum."

"Tanrım, yapmamalıyım..." diye inledi ama gözlerinin parladığını ve saçlarının vahşi ve asi bir şekilde uzadığını görebiliyordu. Onu kendine doğru çekerken iri vücudu daha da büyüyordu.

Küçük bir nefesle, içindeki şaftın da şiştiğini hissetti. Adamın ne kadar büyük olduğunu unutmuştu - bu haldeyken onu nasıl kırılma noktasına kadar doldurduğunu. Yine de Isobel onun durmasını istemiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, kendini ona doğru bastırdı, kalçalarını onun devasa şaftına daha da açık olacak şekilde açtı. "Evet, Hail, al beni... beni senin yap."

"Çok güzelsin," diye fısıldadı ve bu kez zihinsel sesi, içinden saf bir şehvet titremesi gönderen derin, hayvani bir hırıltıyla renklendi. "Tatlı amcığın etrafımda çok sıkı ve ıslak hissediyor."

"Bu sefer işleri ağırdan al," diye yalvardı Isobel usulca. "Sadece benimle seviş, Hail."

Yumuşak bir yükseliş hırıltısıyla devasa kollarını Isobel'in etrafına sardı ve tutkulu bir öpücükle ağzını almak için eğildi. Isobel inledi ve ona karşı eridi, uzun, kalın şaftını amının içine kabul ederken kucağında biraz rahatladığını hissetti.

Daha sonra o geceyi asla unutamayacağını düşündü. Çiftleşme bağlarını daha önce, kaçırılmaları sırasında kurmuş olsalar da, bu aşklarını gerçekten mühürledikleri zamandı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken, Hail'in canavar formunda, uzun, yavaş, dikkatli vuruşlarla kızın amına girip çıkmasıyla saatlerce birlikte kilitli kalmış gibi görünüyorlardı.

Isobel kendi orgazmlarının ya da onunkilerin sayısını unutmuştu. Çünkü Hail onu kaç kez tohumuyla doldurursa doldursun, hiçbir zaman bir insan gibi yumuşamıyor gibiydi. Sadece ateş ışığında birlikte hareket etmeye devam ettiler ve sevişirken birbirlerine yeniden bağlandılar.

Sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süreçten sonra, Hail'in canavarı geriledi ve normal boyutlarına geri döndü. Geri çekildi ve yumuşak bir iniltiyle uzun koltuğa uzanıp Isobel'i kendine doğru çekti.

Sonunda rahatlamıştı, mutlu bir şekilde inledi ve yakınına sokuldu, yüzünü onun göğsüne bastırdı, o da onu kaslı bir kolla çevreledi. Titreyen ateşin sıcaklığı çıplak sırtına ve arkasına inanılmaz bir his veriyordu ve hayatında hiç bu kadar mutlu, memnun ve önemsendiğini hissetmediğini düşünüyordu.

"Mmm, Hail," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Bu *inanılmazdı*."

"*Harikası*," diye mırıldandı kısık sesle. Uykulu, memnun gözlerle ona baktı. "Ve sen benimsin. Bir kadınla birlikte olmanın ya da birini seni sevdiğim gibi sevmenin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de seni seviyorum." Isobel uzanıp onun kıllı yanağını okşadı. "Ama..." Dudağını ısırıldı. "Bu konuda emin misin? Birlikte olma konusunda yani? Birçok insanın 'bagaj' olarak adlandırdığı şeylerle geliyorum."

Hail kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Bavullarınızdan hiçbirini Dünya'dan getirmedi. Yine de isterseniz gidip alabiliriz."

"Hayır, aptal..." Yumuşak bir şekilde güldü. "Yani, Brandon. O hâlâ benim en büyük endişem, biliyorsun," dedi ciddileşerek. "Bana ihtiyacı var."

"Elbette öyle. Ve onun ilk endişeniz olması doğru," dedi Hail ciddiyetle. "I..." Boğazını temizledi. "Ona ben de değer veriyorum Isobel. Benim... Benim hiç babam olmadı ama Brandon'a babalık yapmayı denemek isterim. Eğer bana izin verirsen yani."

"Oh, Selam..." Ani gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti ve yüzünü tekrar onun göğsüne gömdü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı burnunu çekerek.

"Ama ağlıyorsun." Çenesini yukarı kaldırdı ve endişeyle ona baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, söylediklerin tamamen doğrudu." Isobel gülümsedi ve gözlerini ovuşturdu. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi. Eski Mitch'im..." Onun adını söylerken ürperdi. "Brandon'ın farklı olmasından nefret ediyordu. Onu değiştirmek, normal hale getirmek istiyordu."

"Olduğu gibi mükemmel biri," diye mırıldandı Hail. "Zihni parlak ve keskin, onunla sohbet etmekten büyük keyif alıyorum. Neden biri onu değiştirmek istesin ki?"

Isobel yine ağlayacakmış gibi hissetti ama bir şekilde gözyaşlarını tuttu. Bunun yerine, büyük Kindred'ı öpmek için aşağı çekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı onun kulağına. "Bunu söylediğin için, onu olduğu gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Isobel..." Onun yanağını nazikçe okşadı. "Nasıl daha azını yapabilirim ki? *Beni* olduğum gibi kabul ettiğin zaman. Her ne kadar ikisini tanımasam da

haftalardır rüya paylaşımı yapıyoruz. Seni seviyorum ve Brandon'a büyük değer veriyorum. Birlikte bir hayat kurmamızı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Isobel onu tekrar öperek kollarına sarıldı. Kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti... bu kadar sevildiğini ve korunduğunu ve sevdiği adamın oğlunu da sevip koruyacağını bildiğinde özel bir sevinç patlaması hissetti.

Üçü birlikte bir aile oluşturacak ve bir daha asla ayrılmayacaklardı.

OceanofPDF.com

Sonsöz

"Yani sen ve Brandon Ana Gemi'ye mi taşınyorsunuz?" Kat sevinçle gülümseyerek sordu.

"Mmm-hmm." Isobel arkadaşının gülümsemesine karşılık verdi ve havuçlu kekten bir ısırık aldı. Çok lezzetliydi; Kat'in Isobel'i tanıştıracığına söz verdiği bir arkadaş tarafından pişirilmişti. Gerçekten de Isobel'e burada, Ana Gemi'de tanışmasını istediğı pek çok iyi kız arkadaş olduğunu söylemişti.

"Tamam..." Kat çayından bir yudum aldı ve tek kaşını kaldırdı. "Sana söylemiştim demeyeceğim ama-"

"Pekâlâ, haklıymışsınız. Kindred erkekleri harikadır. Tatmin oldun mu?" Isobel bunu söylerken sıırttı. Hail'le yeniden bağ kurduğundan beri kendine engel olamıyor gibiydi; sürekli gülümsüyordu. Bu kadar mutlu olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu.

"Brandon Ana Gemi'ye nasıl alışıyor?" Kat, Brandon'ın kendi küçük oğlu Shad'a satranç oynamayı öğretmeye çalıştığı köşeyi başıyla işaret ederek sordu. Öğrenmek için çok küçük olması gerektiğı halde, Brandon konuşurken Shad büyük bir konsantrasyonla tahtayı inceliyordu. Savaş ve Barış'a gelince, onlar babaları Lock ve Deep ile birlikte biraz enerji toplamak için parka gitmişlerdi.

"Burayı çok seviyor," diyor Isobel. "İlk başta okul ve konaklama konusunda endişeliydim ama Ana Gemideki eğitim müdürü son derece yardımcı oldu. Her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum."

"Peki yeni babasını nasıl buldu?" Kat sordu.

"Hail'i seviyor ve Hail de onu seviyor. Birlikte yeni icatların diyagramlarını çiziyorlar ve Hail ona bir tür ileri seviye icat öğretiyor.

Akraba matematiği." Isobel, ikisinin masada başları birbirine yakın oturup birlikte hayal ettikleri karmaşık bir tasarıma eğildikleri düşünceyle gülümsedi. "Hail sadece... onu anlıyor," dedi Kat'e. "Eski sevgilim Mitch'in hiç yapmadığı bir şekilde."

"Bu harika." Kat mutlulukla içini çekti ve ahududu dolgulu çikolatalı kekinden bir ısırık aldı. "Biliyor musun, Brandon'ın da Hail'le rüya paylaştığını söylediğinde bunun çılgınca olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun sadece Tanrıça'nın isteği olduğunu düşünüyorum. Sanırım sadece çiftleri değil, aileleri de bir araya getirmeyi seviyor."

"Tam bir çöpçatan gibi görünüyor." Isobel gülümsedi. "Mitch bizi aramaya gelmeden önce Hail'le aramızda böyle bir bağ oluştuğu için çok minnettarım. Eğer o bizi kurtarmaya gelmeseydi, ben... biz..." Boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti ve onu yutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "şu anda ölmüş olurduk," diye fısıldadı.

"Hey, bebeğim... her şey yolunda." Kat bir kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. "Hayattasın ve iyisin ve eğer havuçlu kekini bitirmezsen *ben* bitireceğim."

Isobel gülümsedi ve kekinden bir ısırık daha almadan önce gözyaşlarını sildi.

"Sanırım haklısın. Kendimi üzmemeliyim. Her neyse, Mitch hapse girecek - umarım uzun, çok *uzun* bir süre- böylece bir daha kimseyi rahatsız edemeyecek."

"Hapishane onun için fazla iyi," diye homurdandı Kat ve içini çekti. "Ama sanırım Hail'in bunu yapmaması iyi oldu..." Sesini alçalttı. "Bilirsiniz, Brandon'ın önünde onu ortadan kaldırın."

Isobel başını sallayarak, "Evet, bunun için minnettarım," dedi. "Hail'in inanılmaz bir özdenetim gösterdiğini düşündüm - özellikle de o sırada canavar formunda olduğu için."

"Hail'den bahsetmişken, o şimdi nerede?" Kat sordu.

Isobel kaşlarını çattı. "Kindred Yüksek Konseyi'nin bir başka oturumunda. Hâlâ Kovan hakkında *Chalomb*'lardan aldıkları verileri analiz ediyorlar."

"*Ugh!*" Kat titredi. "Kovan'ın dev böceklerden oluşan bir ırk olduğunu biliyorsun, değil mi? Böceklerden *nefret ediyorum!*"

Isobel kuru bir sesle, "Ben de onlardan hoşlanmıyorum," dedi. "Ama Kindred Konseyi onları çok ciddiye alıyor gibi görünüyor."

Kat başını salladı. "Brynn, bir süre önce küçük grubumuza katılan kızlardan biri, Kovan'a 'damızlık kraliçe' olarak satıldı - eğer kocası Varin onu kurtarmasaydı..." Titreyerek sözünü kesti. "Her neyse, insanlar gelecekte büyük bir sorun olacaklarından korkuyorlardı. Ama ben Kovan liderini öldürdüklerini ve her şeyin yoluna girdiğini sanıyordum."

"Hiç sanmıyorum." Isobel başını salladı. "Hail'in bana anlattığına göre, Kovan söz konusu olduğunda hiçbir şey 'yolunda' gitmezmiş. Bu yüzden gelecekte tekrar saldırımları ihtimaline karşı bir plan yapmaya çalışıyorlar."

"Sana planımı söyleyeyim, dev bir şişe Raid!" Kat titredi ve çayından bir yudum aldı. "Dev böcekler hakkında konuşmayı bırakalım, tamam mı? Konuyu değiştirme zamanı. Söylesene, canavarla sevişmek nasıl bir şey?"

"Kat!" Isobel arkadaşının omzuna vurdu ama sırtıtmaktan da kendini alamadı. Kat'in kirli zihniyle konuyu değiştireceğine güveniyordu. Her ne kadar arkadaşının kahkahasına katılmak istese de Kovan hakkında duyduğu bazı korkunç şeyleri unutamıyordu ve Hail'in duruşmada iyi olduğunu umuyordu.

* * * * *

"Bize bu değerli bilgiyi getirdiğiniz için size tekrar teşekkür etmek istiyoruz, Komutan Hail." Komutan Sylvan ciddiyle başını salladı. "Ve anladığım kadarıyla bunu elde etmek için çok uğraşmışsınız."

"şey..." Hail yumruğunun içine ksrd. "Niyetimiz... bu bilgiyi elde etmek değildi. şans eseri bulduk demek daha doğru olur."

"Tanrıça söz konusu olduğunda şans diye bir şey yoktur," dedi Yüksek Konsey'de de yer alan Komutan Terex ciddiyle. "Bize bu bilgiyi göndermek için bir nedeni vardı."

"Ama *Chalombs*'un bize söylediği tek şey, yeni kardeşimiz Vizyon Kindred'i Varin'le konuşarak zaten bildiğimiz şeyler," diye itiraz etti bir başka Konsey yesi, koyu renk saçlı ve soluk bronz gözlü, uzun boylu, sessiz bir Kindred'i başıyla işaret ederek.

"Kardeşlerim," dedi Varin konuşarak. "Kovan'ı inceleyen biriyle konuşarak ve eşim Prenses Brynn'i kurtarmak için kolonilerini bizzat işgal ederek öğrendiklerimi biliyorum. Ama ben onu geri almaya ve güvenli bir şekilde dışarı çıkmaya odaklanmıştım - tekrar saldırırlarsa onları nasıl yeneceğinizi söyleyemem. Aslında tekrar saldırırlar mı bilmiyorum. Brynn ve ben, liderleri Hükümdar X'izith'i Dünya'nın uydusundaki geçici kampında bıraktığımızda öldüğüne ya da ölmüş sayılacağına inanıyorduk. Ama onun ya da Kovan'dan herhangi birinin neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Sylvan kaşlarını çatarak, "Eğer bir şans bulurlarsa her şeyi yapabileceklerine inanıyorum," dedi. "Ben de onlara bu şansı vermeyelim diyorum. şimdi gitmiş gibi görünüyorlar ama yeniden toplanıyor olabilirler. şimdi, zaten bildiklerimizin yanı sıra, *Chalomblar* bize değerli bir bilgi daha verdi

-Kovan'ın en iç işleyişi hakkında bilinen her şeyin toplandığı bir bilgi deposunun yeri."

Komutan Terex, "Evet ama o depo -Tüm Bilgilerin Kütüphanesi- Yonnie Six'te bulunuyor," diye belirtti. "Ve geçmişten biliyoruz ki

Yonnitlerin bizimle asla isteyerek bilgi paylaşmayacağı karşılaşmalar. Erkekleri, yalnızca tensel iştahlarını doyuracak hizmetli işçiler ve seks köleleri olarak işe yarayan aşağı varlıklar olarak görüyorlar."

"Evet..." Komutan Sylvan derin bir nefes aldı. "Bu yüzden Yonnie Six toplumunun en üst kademesine içimizden biriyle sızmayı ve ihtiyacımız olan bilgiyi mümkün olan her şekilde elde etmeyi öneriyorum."

"Ciddi olamazsınız," diye itiraz etti Kutsal Koru'nun aynı zamanda Konsey'de de bir pozisyonu olan baş Rahibesi. "Geçmişte Yonnit toplumunun bir parçasıymış gibi davranmaları için kadın casuslar gönderdiğinizizi biliyorum ama bu durumda buna itiraz etmek zorundayım. Tüm Bilgilerin Kütüphanesi, gönderdiğiniz herhangi bir kadın casus için erişilmez olacaktır - bir Yonnie Six Metresi olarak rolünü mükemmel oynasa bile. Buranın sadece yedi anahtar sahibi var.

-Kutsal Yedili olarak adlandırılırlar- Kütüphane'ye bile erişebilirler."

Sylvan kararlı bir şekilde, "İşte bu yüzden bu durumda bir kadın casus göndermiyoruz," dedi. "Bunun yerine bir erkek göndermeliyiz."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu Komutan Terex. "Erkekler Yonnitler için ayaklarının altındaki topraktan daha az önemliyken mi? Bir erkeğin Tüm Bilgilerin Kütüphanesi'ne kabul edilme olasılığı bir kadından bile daha azdır."

"Kütüphane'nin yedi anahtar sahibinden biriyle yakın bir bağlantısı yoksa," dedi Sylvan kaşlarını çatarak. "Tabii Kutsal Yedili'den birinin kişisel beden kölesi *değilse*."

"İçimizden birini köle olarak satmamızı mı öneriyorsunuz?" diye sordu bir başka Konsey Üyesi. "Sahibesinin kaprislerine göre işkence görebileceği, tecavüze uğrayabileceği ve hatta öldürülebileceği bir duruma mı?"

"Her ne kadar bu Konseyin gerçek bir üyesi olmasam da, konuşmak zorundayım. Ben de eski bir köle olarak böyle bir fikre katılmakta isteksizim," dedi Varin tekrar söz alarak. "Bir kölenin hayatı, şefkatli ve düşünceli bir yönetim altında bile

Hanımım, eşim Brynn'in bana olduğu gibi, Yedi Cehennem'in azabından başka bir şey olamaz."

"Yine de, daha iyi bir fikri olan varsa şimdi söylesin," dedi Sylvan kararlı bir şekilde. "Kendi Kardeşlerimizden birini tehlikeye atma fikrinden hoşlanmıyorum ama başka bir yol da göremiyorum."

Komutan Terex düşünceli bir ifadeyle, "Her kimse, çiftleşmemiş olmalı," dedi. "Metresi şüphesiz ondan cinsel iyilikler talep edecektir."

"Ya onunla -metresi her kimse- cinsel ilişkiye girmeye zorlanırsa?" diye itiraz etti Baş Rahibe. "Tanrıça böyle bir şeyi kesinlikle hoş karşılamayacaktır."

"Bu konuda tedirgin olmanıza gerek yok, Rahibe." Sylvan başını saygıyla eğdi. "Yonnitler bir erkeğin içlerine girmesine izin vermezler. Yine de, duyduklarıma göre..." Boğazını temizledi ve konsey masasının başındaki koltuğunda huzursuzca kıpırdandı: "Kimi gönderirsek gönderelim, kendi içine nüfuz edilmesini bekleyebilir."

Baş Rahibe kaşlarını çatarak, "O zaman göndereceğimiz kişinin kararlı ve güçlü olması gerekecek - böyle bir muameleye kırılmadan boyun eğmek için erkekliğine tamamen güvenmesi gerekecek," dedi. "Kindredler Dünya'daki erkek meslektaşlarından daha aydınlanmış olsalar da, bu tanıma uyan pek fazla kişi bilmiyorum."

"Hala casusumuzu nasıl yakalayacağınızı bilmek istiyorum - her kimse -İlk etapta Kutsal Yedili'den birinin hizmetine girdim," dedi Komutan Terex.

Sylvan, "Bu güneş haftasının sonunda Druvian eserlerinin elit bir satışına katılmayı planlayan Yedi kişiden birini tanıyoruz," dedi. "Casusumuzu orada onun yanına yerleştirmeyi ve onunla birlikte ayrılmasını sağlamayı planlıyoruz."

"Druvianlar mı?" Terex kaşlarını çattı. "Onlar büyülü *E'lo* taşlarını kullanarak göz açıp kapayıncaya kadar evrende bir yerden bir yere seyahat edebildiklerini iddia eden kadim insanlar değil miydi?"

"Aslına bakarsanız, evet," diye yanıtladı Sylvan. "Ama artık yok oldukları için geriye sadece *E'lo* taşları kaldı. Birçok bilgin onları incelemiş olsa da, taşların sırlarını çözmeyi başaramadılar - görünüşe göre Druvianlar dışında hiç kimse için işe yaramıyorlar. Bu yüzden nadir ve değerli koleksiyon parçalarından başka bir şey olarak görülmüyorlar."

"Hedeflediğiniz bu Hanımefendinin elde etmek istediği eşyalar mı?" Terex sordu. "Ama eğer seçkinler satışına eser aramak için gidiyorsa, beden kölesi olarak gönderdiğimiz kişiyle birlikte gittiğinden nasıl emin olacağız?"

"Çünkü eser satışına bağlı bir köle müzayedesı var. Toloth Sisteminde düzenleniyor ve hedefimiz zaten orada olmak için resmi bir taahhütte bulundu. Bakın..."

Komutan Sylvan tek eliyle bir hareket yaptı. Büyük konsey odasının ışıkları karardı ve masanın ortasında aniden gururlu görünen bir kadının hologramatik görüntüsü belirdi. Sırtının alt kısmına kadar inen uzun, dalgalı siyah saçları, karamel renginde teni ve geniş, badem şeklinde sıvı siyah gözleri vardı. Ufak tefek olmasına rağmen çenesini yüksekte tutuyor ve kendine güvenen ve ustalıkla hareket eden bir havası vardı.

Ancak Konsey üyelerinden protesto sesleri yükselten, güzel ama sert olan yüzü değil, kadının giyim tarzıydı. Kollarını ve bacaklarını tamamen örten dar siyah deri bir takım elbise ve dizlerinin üzerine kadar uzanan yüksek siyah çizmeler giymişti. Elbisenin yakası önden açılmış ve aşağıya doğru iniyordu,

Göğüslerinin tüm kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde neredeyse göbeğine kadar iniyordu. Bir elinde bir kırbaç, diğerinde ise sivri uçlu, uzun, siyah bir baston tutuyordu. Ancak, tüm gözleri üzerine çeken tek kıyafet Yonnite'in giydiği kıyafetti. Hanımefendi bacaklarının arasına bir şey takmıştı. Siyah deri bir penis yukarı doğru çıkmıştı.

Uyluklarının arasından uzun, kalın ve ürkütücü bir penis çıktı. Hâlâ sessizce izleyen Hail, bunun en azından canavar olduğu kendi fallusu kadar büyük olduğunu düşündü. Hangi erkek böyle bir aletle içine girilmesine isteyerek izin verirdi ki?

"Bu Hanımefendi Neh'sanna," dedi Sylvan hologramı işaret ederek. "Kendisi Kutsal Yedili'den biridir. Ayrıca Yonnite yüksek sosyetesinde erkek kölelerin en önde gelen eğitmenlerinden biri olarak saygı görür. Sadece en iri ve en güçlü erkekleri seçer ve kendisine tamamen sadık olana kadar onları parçalar. Bazıları acı tasmaları bile kullanmadığını söylüyor - gerçi başka *aletler* kullandığı da biliniyor. Beden kölelerinden her zaman tam ve sorgusuz sualsiz bir teslimiyet ve itaat bekler." Baş Rahibe, "Onu iyice incelemişsiniz," dedi Soru.

Komutan Sylvan sessizce, "Evet," dedi. "Onu tam olarak neyin içine gönderdiğimi bilmeden başka bir Kindred Kardeşimden bu tehlikeli duruma girmesini istemezdim."

"Ama kimi gönderiyorsun?" Terex sordu. "Umarım o da bu dişi hakkında bizim kadar kapsamlı bir şekilde bilgilendirilmiştir ki kendini bu şekilde riske atmaya karar verebilsin."

"Beni Komutan Sylvan gönderiyor."

Odanın arka tarafında sessizce oturmakta olan iri bir erkek aniden ayağa kalktı ve Konsey'in önünde durmak için öne doğru yürüdü. Ortalama bir Kindred'den daha iriydi -yedi fitin üzerindeydi- ve bir savaşçının kare çenesine ve sert yüzüne sahipti. Altın parıltıları gösteren dikenli kahverengi saçları

Loş ışıkların altında Hail'in o güne kadar gördüğü en tuhaf gözler duruyordu; çünkü biri parlak yeşil, diğeri ise koyu maviydi. Ancak her ikisinde de, ateşteki kıvılcımlar gibi girdaplı derinliklerinden fırlayan altın benekler vardı. Uyumsuz gözler erkeğin normalde sert ve bilgili olan yüzüne tuhaf bir kırılganlık veriyordu.

"Bu Komutan Thornex," dedi Sylvan. "Bayan Neh'sanna ve onun yöntemleri hakkında her şeyi biliyor ve onun aracılığıyla Tüm Bilgilerin Kütüphanesi'ne erişim sağlamak için bu göreve gitmeye gönüllü oldu." Erkeği işaret etti. "Köle müzayedesinde Neh'sanna'nın onu ortalamanın üzerindeki boyu ve gücünün yanı sıra sıra dışı gözleri nedeniyle seçeceğine inanıyoruz. Onun hakkında bildiklerimize göre, nadir ve değerli, türünün tek örneği eşyalara sahip olmaktan büyük keyif alıyor."

"Bu görev için gönüllü mü oldunuz Komutan Thornex? Gerçekten mi?" diye sordu diğerkonsey üyelerinden biri, sesi kuşkulu geliyordu.

"Ben yaptım." Savaşçı sertçe başını salladı.

"Şu kadının bacaklarının arasına ne giydiğini görüyor musunuz?" diye sordu bir başkikonsey üyesi. "Ve onu kendi bacaklarınızın arasına almak zorunda kalabileceğinizin farkında mısınız?"

"O noktaya geleceğinden şüpheliyim Konsey Üyesi," diye yanıtladı Thonex. "Bunu kısa bir görev haline getirmeyi ve gerekli bilgiyi mümkün olduğunca çabuk edinmeyi planlıyorum."

"Evet, ama ya yapamazsan? Ya *boyun eğmek* zorunda kalırsan?" diye sordu diğerkonsey üyesi.

Komutan Thornex Konsey Üyesine sert bir bakış attı.

"Eğer penetrasyondan korkup korkmadığımı soruyorsanız, cevabım hayır Konsey Üyesi. Boyun eğmekten, itaat etmekten ya da daha önce birçok kez katlandığım herhangi bir zulüm veya acıdan da korkmuyorum. Kovan hakkındaki mevcut tüm bilgileri -ne olursa olsun- geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Komutan Thornex pek çok gizli görevde bulundu," diye açıkladı Sylvan Konsey'in geri kalanına. "Diğer düşman örgütlerine sızdı ve en ağır işkenceler altında bile görevinde asla tereddüt etmedi ya da bilgi vermedi. Onun kararlarına güvenilmesi gerektiğini düşünüyorum. Eğer bu görevin üstesinden gelebileceğini söylüyorsa, ona inanırım."

"Siz benden daha cesur bir erkeksiniz Komutan Thornex," dedi bir başka Konsey Üyesi, Bayan Neh'sanna'nın hologramının uylukları arasından yükselen sert, siyah deri fallusa bakarak.

"Bu konuda yorum yapamam Sayın Konsey Üyesi. Ben sadece işimi yapmak için ne gerekiyorsa onu yaparım. Bu işe gözlerimi dört açarak giriyorum."

"Ve eğer dikkatli olmazsan bacaklarını açarsın," diye espri yaptı biri. Tedirgin kahkahalar atıldı ama Komutan Thornex kaşlarını çatı ve çenesini kaldırdı.

"Eğer mecbur kalırsam," dedi basitçe. "Size söylediğim gibi, işkence altında *kırılmam*."

Hala sessizce izleyen Hail, üzücü ve alçaltıcı bir çile olacağı kesin olan bu durum karşısında erkeğin cesaretine hayran kalmaktan kendini alamadı. Gerçekten de köle olmaktan ve bunun gerektirdiği tüm aşağılanma ve boyun eğmelerden korkmuyor muydu?

Başını dik tuttuğu ve utanmış görünmeyi reddettiği için öyle görünmüyordu, ancak Konsey'in çok istediği bilgileri elde etmek için gerekli olan her şekilde yeni kadın metresine isteyerek boyun egeceğini itiraf etmişti.

Ne tür bir Kindred olduğunu merak ediyorum. diye düşündü Hail. Erkek iriydi ve uyumsuz gözleri tuhaftı; bir tür melez ya da Hail'in daha önce hiç duymadığı Kindred ailesinin bir kolu olabilirdi.

Her ne olursa olsun, cesurdur - bu olaydan kaynaklanan olumsuz duyguları bastırmak için bir duygu damperine bile sahip olmayacaktır

karşılaştık.

Ayılıcı bir fikirdi.

"Pekala." Sylvan ellerini çırttı. "Eğer itiraz yoksa, Komutan Thornex'in görevine hazırlanabilmesi için bu toplantıyı ertelemeyi öneriyorum."

Konsey'den bazı belirsizlik mırıltıları yükseldi ama başka kimsenin daha iyi bir fikri yokmuş gibi görüldüğünden, sonunda toplantının kapandığı ilan edildi. Konsey üyeleri odayı boşaltmaya başladılar ama Komutan Thornex kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sessizce orada duruyor ve Tanrıça yakında Metresi olacak kadının hologramına bakıyordu.

Onunla kıyaslandığında o kadar küçüktü ki, başının tepesi ancak dirseğine ulaşıyordu. Böylesine ufak tefek bir kadın tarafından yönetilmeye gerçekten razı mıydı? Görünüşe göre öyleydi. Yüzünde, yaklaşan görevinden ne korktuğunu ne de onu beklediğini gösteren vurdumduymaz bir ifade vardı; bu sadece yerine getirilmesi gereken bir başka görevdi.

Hail kendini tutamadı, bu korkusuz erkekle tanışmalıydı. Diğer erkeğe doğru yürüdü ve bir savaşçının tokalaşması için kolunu uzattı.

"Komutan Thornex," dedi, "sizi selamlıyorum. Her erkek kendi kaderinin efendisi olacağını bilerek tehlikeli bir duruma girebilir ama siz efendiliği bir başkasına devretmeye hazırsınız. Şüphesiz bu çok daha zor bir görev."

Thornex önce irkilmiş gibi göründü ama sonra Hail'in kolunu tuttu ve sıkıca kavradı.

"Bana Thorn de. Kaderimi ve efendiliğimi bir *dışinin* ellerine teslim ettiğim için cesur olduğumu *mu* söylüyorsun?" *diye* sordu kuru bir sesle. "Her ne kadar biz Kindredler Tanrıça'ya tapıyor ve adil cinsiyetle ilgili her şeye saygı duyuyor olsak da, yine de cinsel olarak sorumlu olabileceğimiz fikrine değer veriyoruz, değil mi?"

"Sanırım öyle." Hail'in aklına Isobel'in hologramdaki kadın gibi kalın bir fallus taktığı ve kendisini ona teslim etmesini istediği kısa bir görüntü geldi. Bu fikir onu tuhaf bir şekilde ürperti; böyle bir şeyden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordu. Ama Thorn bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabildiğimi merak ediyorsunuz," dedi Thorn. "Ama bir de şöyle düşün: Her birimiz her gün kendimizi Tanrıça'nın iradesine teslim ediyoruz. Başka bir dişiye boyun eğmek beni neden rahatsız etsin ki?"

"Boyun eğmek bir şeydir. Ama içine girmek..." Hail, Neh'sanna Hanım'ın taktığı fallusu işaret etti. "Bu yine başka bir şey."

"Öyle mi?" Thorn o tuhaf, uyumsuz gözlerini Hail'e dikti ve mavi ve yeşil derinliklerindeki kıvılcımlar alevlere dönüşür gibi oldu. "En ağır işkenceler altında bile bükülebilirim ama kırılmam. Bu dişi bana Rigel Seven'ın ateşten kırbaçlarından ya da Tantor Prime' kanlı tırnaklarından daha kötü ne yapabilir?" Yakında Metresi olacak kadının görüntüsüne soğukkanlılıkla baktı. "Ondan korkmuyorum. Kalbimi ve ruhumu teslim etmeden bedenimin kontrolünü bırakabilirim. Bunu daha önce de yaptım."

"O zaman... geçmişte bir kadına cinsel olarak boyun eğdiniz mi?" Hail böyle bir şey sorduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama Thorn çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Cinsel olarak değil, hayır. Ama bir kadından emir almak konusunda hiçbir sorunum yok ve hiçbir acıdan korkmuyorum." Omuz silkti. "Bu çok önemli olmasına rağmen sadece bir başka görev. Kovan bizim için büyük bir tehlike. Liderlerimizin onları yenmek için ihtiyaç duydukları bilgiye sahip olduklarından emin olmak için her şeyi yaparım."

"Tanrıça seninle olsun o zaman," dedi Hail ona.

"Teşekkür , kardeşim." Thorn ciddiyetle başını salladı ve sonra döndü.

Hail, iri adamın Konsey odasından çıkışını izlerken yine hayranlıkla doldu. Komutan Thornex'in gerekli bilgileri alabilmek için Yonnie Six'te yaşamak üzere olduğu her şeye gerçekten dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu.

Ama eğer yapmazsa, hepimiz büyük bir tehlike altında olabiliriz, diye düşündü. Tanrıça onunla git ve ona güç ver.

Yine de bu devasa erkekte, kırılmadan boyun eğebileceği iddiasını merak etmesine neden olan bir şeyler vardı. Thorn hiç de itaatkâr bir tipe benzemiyordu. Hail, boyun eğmekle başlayıp sonunda hükmetmeye başlayabileceğine dair kendi üzerine bahse girdi. Tasmanın diğer ucunu tutan metresin üstünlüğü elinde tutabilmesi için güçlü -olağanüstü güçlü- olması gerekecekti.

Thorn'un içinde bir şey vardı; kafese kapatılmış bir enerji ya da ateş, Hail'in dışarı çıkmaya çalışan kendi canavarı gibi tehlikeli ve ölümcül görünüyordu. Diğer erkeğin uyumsuz gözlerinde dans eden ateş kıvılcımlarıyla parlıyor ve ondan ısı gibi yayılıyordu.

Bir sırrı var, diye düşündü Hail. Ama ne?

Hiçbir cevabı yoktu.

Hail, Bayan Neh'sanna'nın küçücük bedenine son bir kez bakarak Konsey odasından çıktı ve Isobel ile Brandon'ı bulmaya gitti. Yeni ailesinin ona, onun da onlara ihtiyacı vardı. Kovan'ın oluşturduğu tehdit ne olursa olsun, kendi kendine asla ayrılmayacaklarına ve onları güvende tutacağına yemin etti.

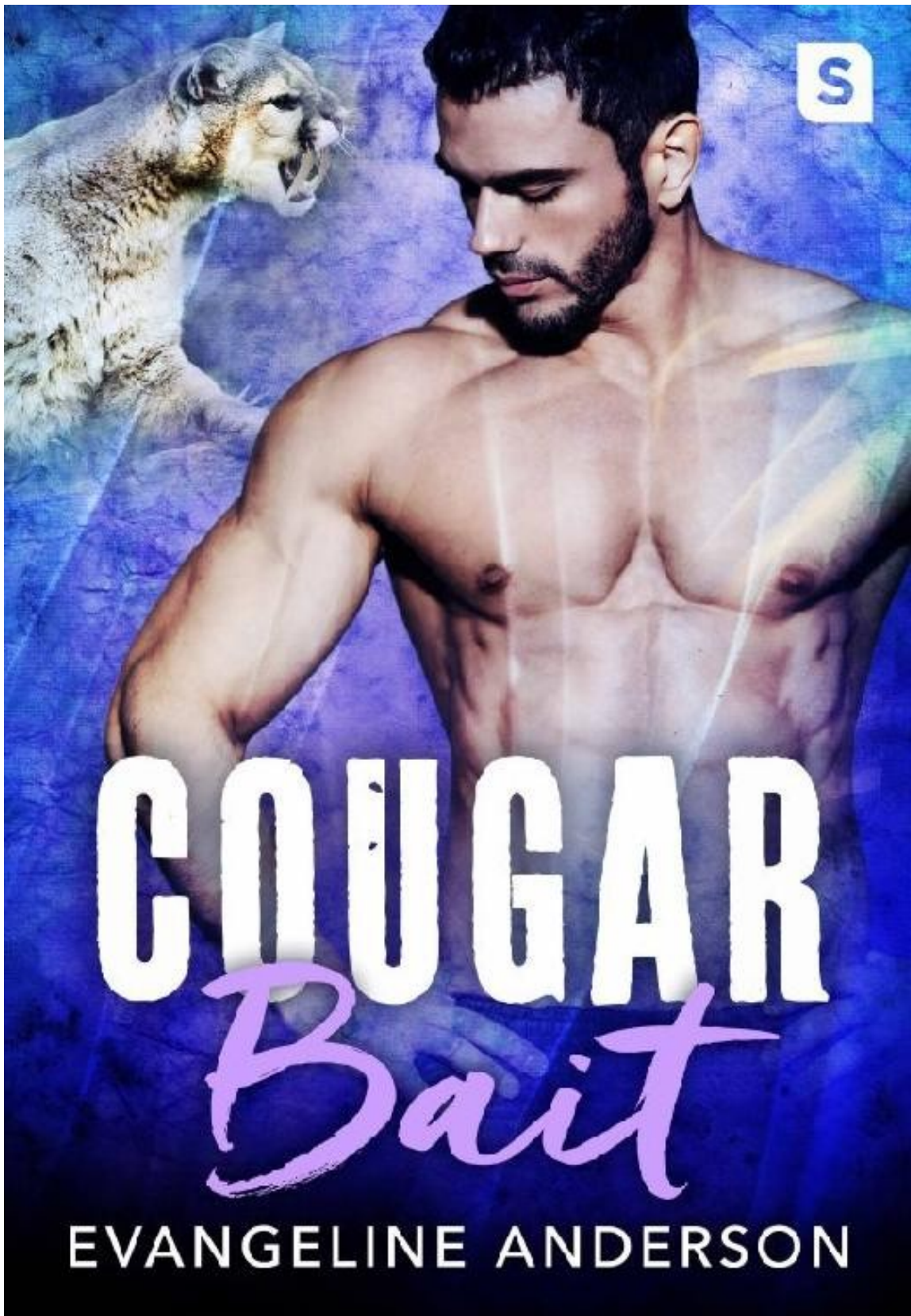
Son mu?

Tabii ki hayır. Akraba Gelinler 20, Teslim Olmuş'u Temmuz 2017'de bekleyin

****Canavarla Bağ Kurma'yı beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp [BURAYA](#) bir yorum bırakın. İyi eleştiriler bir yazar için altın gibidir. Diğer okurların yeni bir seriye şans vermelerinde bir sakınca olmadığını bilmelerini sağlarlar. Ayrıca beni de heyecanlandırıyorlar :) Ya da kendi yorumunuzu yazacak vaktiniz yoksa, hissettiklerinizi özetlediğini düşündüğünüz olumlu bir yorumu [BURADAN](#) beğenebilirsiniz. Kucak dolusu sevgiler ve harika bir okuyucu olduğunuz için teşekkürler!**

Evangeline :)

Ve şimdi, bu Haziran ayında çıkacak olan yepyeni [Cougarville Shifter](#) serimin ikinci kitabı [Cougar Bait](#)'in tadına bir bakın.



COUGAR *Bait*

EVANGELINE ANDERSON

Puma Yemi

Evangeline Anderson

Birinci Bölüm

"Nereye gidiyorsun?" Liam Keller hayatını kurtaran kıvrımlı sarışın cerraha şaşkınlıkla baktı.

En azından ona bakmaya çalıştı. Bir gece önce Mathis Blackwell'le yaptığı kavgadan sonra çok kötü durumdaydı, bir gözü tamamen şişmiş, diğeri ise ancak yarılmıştı. Geri kalanı da cehennem gibi ağrıyordu - o lanet olası Buck ona gerçekten bir numara yapmıştı. Yine de odaklanmaya çalıştı çünkü Samantha Becker'ın söyledikleri biraz rahatsız ediciydi.

"Vegas'a bir Travma Kongresine gidiyorum, bütün hafta orada olmam *gerekliyordu* ama onun yerine senin küçük tuhaf kasabana gitmeye karar verdim. Sen nasıl uyanıksın?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Anestezinin etkisinin bu kadar çabuk geçmesine imkân yok."

"Şekil değiştirenler çabuk iyileşir," diye küçümseyici bir hareket yaptı Keller ve yüzünü buruşturdu - sağ kolu alçıdaydı ve bir şekilde yanlış hissediyordu... muhtemelen kırılmıştı.

"Yapma bunu! Şu anda hiç hareket etmemelisin." Samantha'nın güzel sesi sert, saçma sapan bir notaya büründü. "Dün gece neredeyse ölüyordun -Sekiz saattir ameliyathanede seni kurtarmaya çalışıyorum. Tüm çabalarımı mahvetme."

"Evet, Hanımefendi." Diğer eliyle bir selam çizdi ve yine yüzünü buruşturdu - bu elinin üzerinde her türlü kablo ve tüp vardı.

Samantha ameliyathanede o baygınken ona ne yapmıştı, onu Biyonik Adam'a mı dönüştürmüştü? Şu anda içinden bir Home Depot'un çıkışından daha fazla donanım çıkıyormuş gibi hissediyordu.

"Sana söyledim, *kımıldama*." Bir elini uzattı -muhtemelen onu sabit tutmak için- ve parmakları çıplak koluna dokundu.

Aralarında bir elektrik çarpması oldu ama bu statik elektrikten kaynaklanan türden bir elektrik çarpması değildi. Bu daha çok cinsel bir yükü; ikisi arasında çatırdayan, her ikisini de zevkle elektrik çarpan şehvetli bir şimşek. Keller hırıltısını bastırdı ve baygınken piçin giydirdiği ince hastane önlüğünün altında aletinin anında hissetti.

Samantha nefesini tuttu ve geri sıçradı, sanki az önce onu taciz etmiş gibi ona baktı. Gençleştirici bir dişinin kokusu olmasa da güzel ve kadınsı kokusu aniden yoğunlaştı ve Keller'ın hassas Puma burnunun kaçıramayacağı sıcak bir nota aldı.

"Hey!" diye bağırdı. "Ne yaptın... nasıl yaptın...?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye hırladı Keller. "İşte bu, sevgili Samantha, Şekil Değiştirenler arasında 'işaret' olarak bilinen şeydir."

"Bir işaret mi? Bu da ne demek oluyor?" Kızgın ve kararsız görünüyordu.

Keller iç çekti. "Bu Gen'e sahip olduğunuz anlamına geliyor," dedi basitçe.

"Bu, Gen'e

Shifter Gene."

"Hayır, yok," diye hemen reddetti. "O tuhaf eczacı Fiona, kız kardeşim Sadie'ye, eğer şimdiye kadar Gençleştirme sürecine başlamamış olsaydım, muhtemelen Gen'e sahip olamayacağımı söylemiş."

Şekil Değiştiren Geni hem erkek hem de dişi Şekil Değiştirenler tarafından taşınırdı. Erkeklerde cinsel olgunluk yaşı olan on sekiz ya da yirmi yaş civarında aktive oluyordu. Ancak kadınlarda Gen, otuzlu yaşlarının sonları ile ellili yaşlarının başlarına kadar aktif hale gelmemiştir. Ve sadece

Eğer kadın bekârsa ya da altı ay boyunca kendisini sahiplenmiş bir erkekle cinsel ilişkiye girmemişse o zaman aktif hale geliyordu. Ancak bir kez aktif hale geldiğinde durmuyor, zamanı yirmi ya da daha fazla yıl geriye alarak Gençleştirici dişiyi -ya da Şekil Değiştirenlerin deyimiyle "Juvie "yi- yirmili yaşlarının başına geri döndürüyordu. Sadece bu da değil, dişi Juvie'yi istekli bir Alfa erkeği tarafından çiftleştirilmeye ya da dolunay sırasında ölmeye zorlayan bir hiper kısırlık durumuna neden oluyordu.

Samantha bütün bunları biliyordu -Keller de biliyordu çünkü onun barı olan Cougar's Den'e gitmiş ve orada kız kardeşi Sadie ona açıklamıştı. Ancak Keller ve Mathis Blackwell hayvan formlarına dönüşüp neredeyse ölümüne dövuşene kadar bunların hiçbirine inanmamıştı.

Ölümüm, diye düşündü Keller bir kez daha yüzünü buruşturarak.

Ama Keller, rakibinin elleri -daha doğrusu toynakları- karşısında uğradığı yenilgiden çok, Samantha'nın güzel yüzündeki inkâr ifadesinden endişe duyuyordu.

"Gene sahip değilim," diye tekrar ısrar etti.

Keller sabırla, "Aktive edilmemiş olması sende olmadığı anlamına gelmez," dedi. "Aslında, az önce tenime dokunduğunda aramızda geçen o küçük 'sarsıntı' sende *olduğunun* kanıtı. Ben bir Alfa'yım ve vücudun beni potansiyel bir eş olarak tanıdı - bu işaret, ihtiyaçlarınızı karşılayabilecek bir erkeğin yakınlarda olduğunu bilmenizi sağlayan bir uyandırma çağrısıdır."

"Potansiyel bir eş mi?" Samantha ona kuşkulu bir bakış attı. "Hayal kurmaya devam et, dostum. Kaç yaşındasın, yirmi sekiz mi?"

"Yirmi altı." Keller toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla konuştu. "Tamam, ben kırk yaşıdayım. Büyük Dörtlü'de olduğu gibi. Ve her ihtimale karşı fark ettim, kız kardeşim Sadie gibi gençleşmiyorum. Ayrıca, bunun

ilgilendiğın *oydu*, ben değil."

"Onun üreme potansiyeliyle ilgileniyordum," dedi Keller sert bir şekilde. "Ve onun bir Biçim olmasını istemedim - dolunay sırasında dönüşebileceği bir hayvan şekli olmayan bir dişi Şekil Değiştiren."

"'Biçimsiz' denen şeyin ne olduğunu biliyorum." Samantha kaşlarını çatı. "Ama Sadie için endişelenmene gerek yok. Mathis'le yaşam bağı kurdu - bu ne demekse - ve şimdiden onun bebeklerini doğurmaktan bahsediyor." Yüzünü buruşturdu.

Keller ona bir kaşını kaldırdı.

"Blackwell'le birlikte olmasına ya da sizin deyiminizle 'onun bebeklerine sahip olmasına' itirazınız var mı?"

"Mathis'le bir alıp veremediğim yok, sayabileceğim bazı insanların aksine gerçekten iyi birine benziyor."

Ona hak *ettiğini* düşündüğü bir bakış attı - Sadie'yi kendisiyle çiftleşmeye zorlamak için onu ve kız kardeşini barına kilitlemişti. Ama bunun tek nedeni Sadie'nin neredeyse on yıldır memleketi Cougarville'de görülen ilk Juvie olmasıydı. Juvie'ler -Gençleştirilmiş Şekil Değiştiren dişiler- inanılmaz derecede nadir ve değerliydi çünkü Şekil Değiştiren Genini güvenilir bir şekilde aktarabilen ve yeni nesil Şekil Değiştirenleri doğurabilen tek dişiler onlardı.

"Yani denklemin sevmediğin kısmı 'bebekler' mi?" diye sordu mülayim bir şekilde, yüzünün herhangi bir duyguyu göstermemesine dikkat ederek.

"Ben bebek gibi bir kız değilim." Samantha omuz silkti. "Hiçbir zaman kendiminkini istemedim ve sanırım Sadie'nin ikizlerini üniversiteye yeni göndermişken neden her şeye yeniden başlamak istediğini anlayamıyorum."

"Anlıyorum." Keller yine yüzünü boş tuttu ama zihninin gerisinde başka bir sesin şöyle dediğini duydu: "*Bu bebeği istemiyorum! Ona sahip olamam-şimdi olmaz!* Çaba göstererek anıyı uzaklaştırdı.

"Konudan uzaklaşmış gibiyiz," dedi Samantha'ya. "Daha önce söylemeye çalıştığım şey, sende Şekil Değiştirme Geni olduğu ve bunun hâlâ aktif hale gelebileceğiydi. Bu da üreme ateşi hissetmeye başlarsan sana yardım edebilecek bir Alfa erkeğinin yakınında kalman gerektiği anlamına geliyor."

"*Senin* gibi bir Alfa erkeği mi demek istiyorsun?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Az önce benim için çok genç olduğunu tespit etmemiş miydik?"

"Düşündüğünüz kadar genç ve deneyimsiz değilim," diye homurdandı Keller. "On dört yaşında MIT'ye erken kabul edildim. Ardından Harvard Business School'da MBA yaptım. Yirmi bir yaşıma geldiğimde ailemin şirketini halka açmıştım ve hisse senetlerimiz neredeyse bir gecede yedi dolardan iki yüz dolara çıkmıştı. Yirmi beşime geldiğimde-"

"Bunların hepsi çok etkileyici," dedi Samantha onun sözünü keserek. "Ama bu benden on dört yaş küçük olduğun gerçeğini değiştirmiyor." İçini çekti. "Bak, bunun için gerçekten zamanım yok. Günah Şehri'ne giden bir uçağa yetişmem gerekiyor, umarım orada konferansımı vermeden önce kendi günahlarımı işleyecek zamanım olur."

Keller onun sözleri karşısında içinde bir sahiplenme dalgasının yükseldiğini hissetti -ki bu hiç mantıklı değildi. Karşısındaki kadın üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordu, etmek de istemiyordu. Kendisine sadece Samantha'nın kendini savunmak için hiçbir yolu olmadan çok tehlikeli bir bölgeye girmeyi teklif ettiği için üzgün olduğunu söyledi.

"Bir konferans vereceğinizi mi söylüyorsunuz?" dedi, ses tonunu hafif ve eşit tutmaya çalışarak. "Ne hakkında?"

"Tarih öncesi devasa bir geyik tarafından aptal, tüylü benliği çiğnendikten sonra bir Sabertooth panterini ölümün çenesinden kurtarmak için kullandığım kişisel yöntemlerim." Ona bir kaşını kaldırdı. "Bunu duymak için orada olamaman çok kötü."

-Bu gerçekten son teknoloji ürünü."

"Çok komiksin," dedi Keller kesin bir ifadeyle. "Demek istediğim, senin yerine başka biri ders verebilir mi?"

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Neden başkasından benim için vermesini isteyeyim ki?"

"Çünkü Vegas güvenli değil - eşleşmemiş Şekil Değiştiren dişiler için değil, özellikle de bir Juvie için," diye homurdandı, hafif ve rahat tonunu kaybederek.

"Bunlardan hiçbiri olmadığımı zaten kabul etmiştik," diye tersledi. "Ama öyle olsam bile, Vegas'ı diğer büyük şehirlerden daha tehlikeli yapan nedir?"

"Sırtlanlar," dedi Keller ona. "Onlar etraftaki en acımasız ve açgözlü Şekil Değiştirenlerden bazıları."

"Yani tam anlamıyla tarih öncesi dev Sırtlanlara mı dönüşüyorlar?" Samantha sordu. "Buzul Çağı Sırtlanı neye benziyor ki?"

Keller, "Aslında onlar çoğunlukla diğer Şekil Değiştiren topluluklarında hoş karşılanmayan melezler," diye açıkladı.

"Melezler mi?" Kaşlarını çatı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Dişi bir Şekil Değiştiren'in -bir Juvie'nin- onu *yetiştiren* erkek hangi hayvansa ona dönüştüğünü sanıyordum. Ve sonra birbirlerine yapışırlar. Peki nasıl-"

"Melezler Sırtlanlar akınlara çıktığında olur," dedi Keller sıkıca. "Kendileri gibi daha fazla melez yapmak için başka bir klandan dişi bir Şekil Değiştiren'e tecavüz ettiklerinde."

"Tecavüz mü?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sırtlanlar tamamen ahlaksızdır; tecavüzle hiçbir sorunları yoktur. Ya da diğer Şekil Değiştirenleri yakalamak, onları uyuşturmak ve kendi çıkarları için hükümete ya da hatta özel test tesislerine göndermekle. Sana söylüyorum Samantha, oraya gitme. *Güvenli* değil."

"Oh lütfen." Sanki adamın onu korkutmaya çalıştığını düşünmüş gibi inanmaz bir yüz ifadesi takındı. "Sırf orada sevmediğin birkaç Şekil Değiştiren var ve *muhtemelen* sahip olduğum bir gen aniden aktif hale gelirse beni hedef alma ihtimalleri var diye ülkenin koca bir bölgesinden - tartışmasız en *eğlenceli* bölgesinden - uzak durmamı mı bekliyorsun? Hiç sanmıyorum."

Keller ısrarla, "Madem gitmekte bu kadar kararlısın, o zaman seninle gelmeme izin ver," dedi. "Sırtlanlardan biri kokunuzu alırsa sizi koruyacak birine ihtiyacınız olacak."

Samantha'nın güzel yüzündeki keskin ve eleştirel bakış bir an için yumuşadı.

"Bak Keller, ayaktaiken çok etkileyici ve heybetli bir numune olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Ama dün gece neredeyse ölüyordun, *uzun* bir süre kimseyi koruyamayacaksın. Sadece burada kal ve iyileş, tamam mı? Rahatla."

"Tehlikeye girdiğini bilirken nasıl rahatlayabilirim?" Keller talep etti. Lanet olası hastane yatağından kalkmayı, onu omuzlarından tutmayı ve bu kadar kasıtlı olarak cahil olduğu için onu sarsmayı çok istiyordu.

Samantha kaşlarını çatarak, "Birincisi, kumar sorununuz yoksa Vegas tehlikeli değildir, ki benim yok," dedi. "İkincisi, ben yetişkin bir kadını ve kendi başımın çaresine bakabilirim!" Saatine bir göz attı. "Ve eğer şimdi gitmezsem uçağımı kaçıracağım. Buradan havaalanına kadar uzun bir yol var."

"Cehenneme kadar yolu var!" Keller kendisini saran tüm tüplere, tellere ve alçılara rağmen ayağa kalkmaya çalıştı ama Samantha tehditkâr bir şekilde parmağını ona doğrulttu.

"Orada kal ve hemşirelere sorun çıkarma yoksa sana her başı lavman yapmaları için emir veririm. Sana söz veriyorum."

bundan hiç hoşlanmayacak. At büyüklüğünde bir pumaya dönüşebilen devasa kaslı bir adam olabilirsin ama burada yetkili benim. Anladın mı?"

Keller ona ters ters baktı.

"Anladın mı?" Samantha sertçe tekrarlardı. "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi? Ve uslu duracak mısın?"

"Tehlikeye doğru yürüyorsun," diye hırladı. "Zeki, yüksek eğitilmiş bir kadına göre çok aptalca davranıyorsun."

"Hayır, yaptığım tek aptalca şey buraya gelip *seni* kontrol etmektir," diye tersledi. "Şimdi gidiyorum Keller ve senden bir daha haber almayı beklemiyorum. İhtiyacın olabilecek herhangi bir fizik tedavi veya bakım sonrası tedavi için normal doktoruna gidebilirsin."

başka bir şey söyleyemeden kadın gitti, yoğun bakım odasının kapısını iterek açtı ve onu sessizce öfkelenmeye terk etti.

*Daha fazla ister misiniz? Elbette istersiniz! **Cougar Bait** için ön sipariş verebilir ve 6 Haziran'da cihazınızda görebilirsiniz. Ve eğer serinin ilk kitabını kaçırdıysanız,*

***Buck Naked** şimdi okuma keyfiniz için hazır! Ayrıca, bu Ağustos ayında çıkacak olan Stone Cold Fox'u (üzgünüm preorder linki yok) .*

OceanofPDF.com

Evangeline Anderson tarafından da

****Lütfen dikkat-- bunlar Amazon/Kindle linkleridir.**
*Nook veya başka bir okuma cihazınız varsa, lütfen diğer tüm formatların bağlantıları için [web sitemi](#) kontrol edin***

Kindred'in Gelinleri serisi

[Claimed](#) ([Ses](#) ve [Baskı](#) formatında da mevcuttur)

[Hunted](#) ([Ses](#) ve [Baskı](#) formatında da mevcuttur) [Sought](#)

([Ses](#) ve [Baskı](#) [Baskı](#) [Baskı](#) formatında da mevcuttur)

[Found](#) ([Ses](#) ve formatında da mevcuttur) [Revealed](#)

(formatında da mevcuttur)

[Pesindeyim](#) ([Basılı](#) formatta da

mevcuttur) [Sürgün](#) ([Baskı](#) da mevcuttur)

[Shadowed](#) ([Baskı](#) formatında da mevcuttur)

[Chained](#)

[Bölünmüş](#)

[Devoured](#) ([Baskıda](#) da mevcut) _____

[Geliştirilmiş](#)

[Lanetli](#)

[Köleleştirilmiştir](#)

[İmiş](#)

[Hedeflenmiştir](#)

[Unutulmu](#)

[Ş](#)

[Switched](#) ([Baskıda](#) da Mevcut) _____

[Uncharted](#) ([Baskıda](#) [Baskıda](#) da _____

Mevcut) [Unbound](#) (da Mevcut) _____

[Surrendered](#) (Temmuz 2017'de çıkacak)

[Metresin Efendisi](#) [Enslaved](#) ve Targeted arasında okunması gereken Brides of the Kindred Novella)

[Bonding with the Beast](#) (Brides of the Kindred Novella en iyi [Unbound](#) ve [Surrendered](#) arasında okunur).

Karanlığın Doğuşu serisi

[Crimson Debt](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Scarlet Heat](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Ruby Shadows](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
Cardinal Sins (Çok Yakında)

Alien Mate Index serisi [Kaçırıldı](#)
([Baskıda](#) da mevcut) [Korundu](#)
([Baskıda](#) da mevcut)
[Descended](#) ([Baskıda](#) da mevcuttur)
[Severed](#) ([Baskıda](#) da mevcuttur)

Cougarville Serisi

[Buck Naked](#) (yakında [Sesli](#) olarak)
[Cougar Bait](#) (Haziran 2017'de e-kitap ve [Sesli](#) olarak çıkacak)
Stone Cold Fox (Ağustos 2017'de e-kitap ve Sesli olarak çıkacak)

Enstitü serisi

[Enstitü: Baba Sorunları](#)
[Enstitü: Mishka'nın Şaplağı](#)

Compendiums

[Kindred'ın Gelinleri Birinci Cilt](#)
Claimed, Hunted, Sought ve Found kitaplarını tek ciltte içeren [Born to](#)
[Darkness Kutu Seti](#)
Crimson Debt, Scarlet Heat ve Ruby Shadows'u tek bir ciltte içerir

Tek Başına Romanlar

[Saflık](#) (Şimdi [Sesli](#) Olarak [Mevcut](#))
[Stres Giderici](#)
[Dünyadaki Son Adam](#)
[İstedğin Herkes](#)
[Gölge Düsler](#)
[Hanımefendiye](#)
[Hükmetmek Açlık Ayı](#)
[Yükseliyor Puma Noel](#)
[Planet X](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

YA Romanları

Akademi .

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Evangeline Anderson, Brides of the Kindred, Alien Mate Index ve Born to Darkness serilerinin New York Times ve USA Today Best Selling yazarıdır. Otuzlu yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Sevinçle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu www.evangelineanderson.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Bazı ücretsiz okumalar için ziyaret edin. Ya da yeni kitaplardan ilk siz haberdar olmak için haber bültenine katılın.

[Bülten Web](#)

[Sitesi FaceBook](#)

[Twitter Pinterest](#)

[Goodreads](#)

[Sesli kitap bülteni.](#)

[Instagram](#)

[Beni Amazon'da takip](#)

[takip edin Beni](#)

[Bookbub'da edin](#)



Bülten kaydı -- katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.
Ya da sesli kitapları seviyorsanız, onlardan da birkaç tane var...



Sesli kitap bültenime katılmak için
[BURAYA](#) tıklayın

OceanofPDF.com

